

A True Love Story

Burmese Lessons KAREN CONNELLY

အရေးတော်ပုံကြားက ပန်းတစ်ပွင့်

ရဲနောင် ဘာသာပြန်သည်။

မြန်မာပြည်ဒီမိုကရေစီအရေးတော်ပုံကြီးပေါက်ကွဲနေချိန်တွင် လွတ်လပ်စွာထုတ်ဖော်ပြောဆိုခွင့်အတွက်
နိုင်ငံရေးသမားများနှင့် စာရေးဆရာများအား လာရောက်တွေ့ဆုံသော စာရေးဆရာမလေး Karen Connolly နှင့်
မြေအောက်တော်လှန်ရေးသမား 'မောင်' တို့၏ လွမ်းမောဖွယ်ပြင်ရုပ်ရှင်နတ်လမ်း

နိဒါန်း
ပထမဆုံးသော စကားလုံး

ဆူးလေစေတီအနီးရှိ တိတ်ဆိတ်နေသော လမ်းသွယ်လေးတစ်ခုတွင် အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ဘာကြောင့် ရယ်မှန်းမသိ ပြုံးပြသောကြောင့် လမ်းဆက်မလျှောက်ဘဲ ကျွန်မ ရပ်လိုက်မိသည်။ ကျွန်မ တို့ နှစ်ယောက် အလယ်မှာ ကစားနေသော ကောင်လေးအား အမျိုးသမီးက တစ်စုံတစ်ရာ ခပ် တိုးတိုးပြောလိုက်၏။ ကစားရာကနေ ကောင်လေး ခုန်ပေါက်ထွက် လာပြီး (သူ့၏ အမေ ဒါမှ မ ဟုတ် အဒေါ်၊ အိမ်နီးချင်းဖြစ်ပုံရသော) ထိုအမျိုးသမီးအား ဖြတ်ကျော်၍ သေးငယ်ကျဉ်းမြောင်းလှ သည့် ကွန်ဂရစ် အဆောက်အအုံငယ် တစ်ခု၏ ဝင်ပေါက်ဆီသို့ ကျွန်မအား လက်ဆွဲခေါ်ဆောင် သွားပါသည်။

တံခါးဝအရောက်တွင် ကောင်လေးရပ်သွားသောကြောင့် ကျွန်မလည်း ရပ်ကာအတွင်း ဘက်သို့ တစေ့တစောင်း ကြည့်လိုက်ရာ မှောင်မိုက်နေသော အခန်းအတွင်းဘက်၌ ပန်းများ ခြံရံ လျက် မြတ်ဗုဒ္ဓကို ဖူးတွေ့ရ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ပုဆိန်ပေါက်ဦးချကန်တော့ပြီး ကျွန်မကိုလည်း ဦးချကန်တော့စေလိုသည့် သဘောမျိုးနှင့် ကောင်လေးက ကြည့်နေပါသည်။

ကျွန်မအနေဖြင့် ဗုဒ္ဓကို အလေးအမြတ် မပြုနိုင်စရာအကြောင်း မမြင်မိပါ။ ဖယောင်းတိုင် ငယ်လေးများ ထွန်းညှိထားသော နေရာအတွင်း

သို့ ဝင်ရန် ဖိနပ်များကို ကျွန်မချွတ်လိုက်သည်။ ။ ထို့နောက် ပဆစ်တုပ်
ထိုင်ကာ မြတ်ဗုဒ္ဓကို ရှိခိုးလိုက်ပါသည်။ ။ ကျွန်မအား ပြုံးပြခဲ့သော
အမျိုးသမီး နှင့် ကောင်လေးတို့ အပြင် အခြားကလေးငယ်များက နောက်ကျောဘက်
အဝင်နေရာ၌ မိုးတိုးမတ် တတ် ရပ်လျက်ရှိနေကြသည်။ ။
ကျွန်မ ဘုရားဝတ်ပြုပြီးသောအချိန်တွင် ကောင်လေးက သဘော ကျ
ကာ လက်ခုပ်တီးနေလေ၏။ အခြားသော သူများ လည်း
ရယ်မောနေကြသည်။ ။ ကောင်လေးကို ရယ်မောကြသည် လား၊ ကျွန်မ
ကိုလားတော့မသိပါ။ ဒါမှ မဟုတ် မြတ်ဗုဒ္ဓကို ကျွန်မအားတက်သ ရော
ဦးချကန်တော့သည် ကိုပင် သဘောကျနေကြခြင်းလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်ပါ
လိမ့်မည်။ ကောင်လေး နှင့် နောက်ထပ် ကောင်မလေးနှစ်ယောက်၊
အခြား ကောင်လေးနှစ်ယောက်နှင့် ကလေးငယ်တစ် ယောက်တို့ သည်
တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ရှက်ရွံ့မှုကြောင့် တွန်းထိုးလျက် အခန်းတွင်းကို ခြေဗ
လာဖြင့် ဝင်လာကြသည်။ ။ ကျွန်မအထင်တော့ ကလေးတွေနဲ့ ဒီလိုဆုံဆ
ည်းဖို့ အနီးအနားက ဘုရားတစ်ခု ကို မထင်မှတ်ဘဲ ရောက်သွားခဲ့တာပဲ
ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဖယောင်းတိုင် အလင်းရောင်ဖျော့ဖျော့ အောက်မှာ ကျွ
န်မအနားကို ကလေးတစ်ဒါဇင်လောက် တစ်ခဏအတွင်း
ဝိုင်းအုံ့လာကြ၏။ ပန်းများ ခြံရံ၍ သပ္ပာယ်စွာ တည်ရှိနေသော မြတ်ဗုဒ္ဓ
ထံပါးတွင် ပွင့်လင်းရိုးသားသော မျက်နှာများ ၊ စပ်စုသည့် အပြုံးများ နှ
င့် ပိန်ကပ်နေသည့် အညိုရောင်ခြေလက်များက ကျွန်မအား ဝန်းရံလျက်
ရှိ နေတော့သည်။ ။

ကြိုတင် သတ်မှတ်ပြဋ္ဌာန်းထားသည့် ကံကြမ္မာတစ်ခုကို သိမြင်လို
က်ရသကဲ့သို့ပင်။ ရန်ကုန်မြို့ကို ဘယ်သောအခါမှ ကျွန်မ စွန့်ခွာနိုင်
တော့မည် မထင်ပါ။ ဒီလမ်းသွယ်ကလေးကို ရောက်အောင်ပြန် လာပြီး
ကျွန်မအိမ်တစ်လုံးရှာမည်။ သူတို့လို လှပပြီး စိတ်ထားဖြူစင်သော က

လေးငယ်တွေကို မွေးစားမည်။ အာခေါင်ကဲ့၊ နှုတ်ခမ်းကဲ့ ဖြစ်နေချင် ဖြစ်နေပါလိမ့်မည်။ ထို့အပြင် ခြေလက်အင်္ဂါ မစုံလင်ဖြစ်နေလည်း ကျွန်မအတွက် ကိစ္စမရှိလှပါ။ သူတို့ ကို ကျွန်မ ချစ်မည်။ ကျွန်မဘဝတစ်ခုလုံးသည် မှာပဲ ရှင်သန်နေထိုင်သွားတော့မည်။ ထပ်တစ်ရာပန်းများ နှင့် စံပယ်ပန်းများ ဝန်းရံလျက်သီတင်းသုံးနေသော ဗုဒ္ဓက ကြီးမားသော ကရုဏာတော်ဖြင့် ပြီးတော်မူသည် ဟု ကျွန်မထင်မိပါသည်။ ။ ထုံးတမ်းအစဉ်အလာအတိုင်း အမွှေးတိုင်နှင့် ဖယောင်းတိုင်များ ထွန်းညှိပူဇော်လိုက်ပြီး ကျွန်မထပ်မံ ဦးချလိုက်ပါသည်။ ။ လေဝင်လေထွက် မကောင်းလှသော အခန်းငယ်လေးအတွင်း ဖယောင်းနံ့၊ မွှေးကြိုင်ချိုအိသော ပန်းရနံ့၊ အမွှေးတိုင်နံ့ တို့ဖြင့် လွှမ်းခြုံနေလေ၏။ နှာခေါင်းနှင့် လည်ပင်းတွင် စို့နေသော ချွေးများကို လက်ဖြင့် ကျွန်မ ဖယ်လိုက်ပါသည်။ ။

သူတို့၏ အမည်ကို ကျွန်မ မသိရှိရသေးပါ။

ဗမာဘာသာစကားဖြင့် တစ်စုံတစ်ယောက်၏ အမည်ကို မည်ကဲ့သို့ မေးမြန်းရပါသလဲ။ ဒီနေ့ နေ့လည်ခင်း ဒါမှ မဟုတ်လည်း မနက်ဖြန် မကြာသောကာလမှာ အဲဒီမေးခွန်းကို ကျွန်မ သင်ယူနိုင်ပါလိမ့်မယ်။

ကျွန်မ၏ ဒူးနှင့် တံတောင်များက ကလေးငယ်များကို ထိမိနေပြီး သေးငယ်ပေမယ့် အနည်းငယ် ကြမ်းရှုနေသောလက်များဖြင့် ကျွန်မလက်ကို ကလေးများက ထိကိုင်ထားကြသည်။ ။ သူငယ် မလေးတစ်ဦးက ရှင်းသန့်သော အချစ်စိတ်ဖြင့် ကျွန်မပေါင်ပေါ်မှာ တက်ထိုင်ပါသည်။ ။ သို့သော် အခြားကလေးငယ်များက သူငယ်မလေးကို စကြနောက်ကြသဖြင့် ရှက်သွားပုံရပြီး ကျွန်မပေါင်ပေါ်ကနေ ပြန်ဆင်းသွားတော့သည်။ ။ မြတ်စွာဘုရား၏ ရှေ့တွင် လိမ္မော်သီးနှင့် ပန်းသီးအများအပြား ဆက်ကပ်ထားသည် က ပီရမစ် တစ်ခုသဖွယ်....။ သစ်သီးများ နှင့် အတူ လက်ဖ

က်ရည် အပြည့်ပါ သော ရွှေရောင်အနားသပ်ပါသည့် လက်ဖက်ရည်ခွက်များ အပြင် အဝါရောင်တောက်တောက် အရည်များ ပါသော ခွက်များကိုလည်း ကျွန်မ တွေ့ရသည်။ ခဲဖွယ်ဘောဇင်တွေကို ဗုဒ္ဓ အမှန်တကယ် ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်ခြင်း မရှိပေမယ့် ယုံကြည်မှု သဒ္ဓါတရား သဘောပင်။ မှုန်ရီဝိုးတဝါးအလင်းကို နေသားကျရန် ကြိုးစားနေချိန်တွင် ကလေးငယ် တစ်ဒါဇင်နှင့် အမျိုးသမီးနှစ်ဦးက ကျွန်မ ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေကြပါသည်။ နောက်ဘက်က လမ်းသွယ်ကလေးအပေါ်ကို နေ့အလင်းရောင် ကျနေပြီဖြစ်ပေမယ့် ကျွန်မအတွက်တော့ အခြားကမ္ဘာလောကတစ်ခု ရောက်နေရသည့် အလား။

လက်မောင်းတွင် ဆေးမှ င်ကြောင်ထိုးထားပြီး လူနေဟန်ထား ခပ်တောင့်တောင့်ဖြစ်သော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး ကွမ်းတစ်မြုံမြုံဖြင့် အခန်းအတွင်းသို့ တိုးဝှေ့ ဝင်ရောက်လာသည်။ ဝင်လာပုံက ထွားကျိုင်းလှသည့် သူ့အတွက် နေရာလွတ်ရှိနေသလိုပင်။ သည် လိုဖြစ်ရပ်မျိုးက အာရှလူနေ မူပုံစံမှာ တော့ ဘာမှ မဆန်းလှပါ။ သူက အဝါရောင်တောက်တောက် အရည်များ ပါသော ဖန်ခွက် အား ကျွန်မကိုပေးပြီး သောက်ရန် တိုက်တွန်းပါသည်။ ကျွန်မ တစ်ကျိုက်သောက်လိုက်တော့ သူက ပြီးလေသည်။ အရည်၏ အရသာက ချိုအီပြီး အေးနေသည်။ ကလေးသုံးယောက်က မပြန်မီ မြတ်စွာဘုရားကို ဦးချကန်တော့နေကြပြန်၏။

မိနစ်အနည်းငယ်အကြာတွင် သူတို့ ပြန်ရောက်လာကြပြီး လက်ထဲတွင် လည်း ယွန်းဗန်းဖြင့် အစားအသောက်များကို အကန့်လိုက် ထည့်ယူလာကြသည်။ လက်ဖက်၊ နှမ်းနှင့် ကြက်သွန်ကြော်များ အကန့်တိုင်းတွင် သေးငယ်သော ငွေ့နွန်းငယ်လေးထည့်ထားသည်။ ဆေးမှ င်ကြောင်နှင့် အမျိုးသမီးကြီးက ကျွန်မကို အနီရောင်လက်သုတ်ပဝါ အကွက်တစ်ထည် ကမ်းပေးပါသည်။ အနီးအနားမှ လူများ အဝင်ပေါက်တွင် ဝိုင်း

အံ့လာကြသဖြင့် အခန်းမှာ ပို၍ ပင် မှောင်လာတော့သည်။ ကျွန်မ တပ်
ခဲ့ဖူးသည့် မျက်မှန်ခပ်ကြီးကြီးမျိုးနှင့် တက်ကြွထက်မြက်ပုံရသော လူင
ယ်တစ်ဦးက အခန်းအတွင်းသို့ ကိုယ်ကိုကိုင်းဝင်လိုက်ပြီး အင်မတန် ရှ
င်းလင်းသော အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် “ဟဲလို မစ္စက ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် တစ်
ယောက်ပါလား ခင်ဗျ” ဟု မေးသည်။

“အတိအကျတော့ မဆိုနိုင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်တု
န်းက ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မိသားစုတစ်စုနဲ့ အတူနေခဲ့ဖူးပါတယ်”

သူအတော် အံ့သြသွားပုံရပါသည်။ “မြန်မာနိုင်ငံမှာ လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ထိုင်းမှာ ပါ”

“ဪ သိပြီ၊ သိပြီ” သူ၏ အသံက “ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေနဲ့ အတူနေရ
တာကို သဘောကျ လား” ဟု မေးခွန်းထုတ်ခဲ့သည့် ကောင်လေး ယူ
ဆောင်လာသော လက်ဖက်ရည်အေးကို သောက်နေသည့် အဝတ်အစား
ခပ်တိုတိုနှင့် အနောက်တိုင်းသူ ကျွန်မအပေါ် မြင်သည့် သဘောထားက
ပေါ်လွင်နေသလိုပင်။

“သဘောကျတာပေါ့၊ တကယ့်ကို သဘောကျတာပါ၊ ကြာတော့ ကြာ
ခဲ့ပါပြီ၊ အဲဒီအချိန် တုန်းက မင်းထက် အသက်နည်းနည်းပဲ ကြီးမယ်” ဟု
ကျွန်မ ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။

“ဗုဒ္ဓဘာသာကို သက်ဝင်ယုံကြည်နေတုန်းပဲလား” သည် မေးခွန်းက
အမှားအယွင်းမရှိ တိကျမှန်ကန်သော ဝါကျတစ်ခု။

“ယုံကြည်နေတုန်းပါပဲ၊ ထိုင်းမိသားစုကိုလည်း ချစ်တယ်၊ ပြီးတော့
ဗုဒ္ဓဟောကြားတာက ငြိမ်းချမ်းရေးလမ်းစဉ်ပဲ မဟုတ်လား” ကျွန်မ
ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ရန်ကုန်မှာ ငြိမ်းချမ်းရေးဆိုတဲ့ စကားလုံးကိုပြော

ရတာ သဘောတစ်မျိုးများ ဖြစ်နေမလား၊ ကျွန်မပြောသည့် စကားများ ကို သူ ရိုးရိုး သားသား ဘာသာပြန်ပေးသည် ဟု ထင်ပါသည်။ ။

နားထောင်နေကြသူများက အသိအမှတ်ပြုသည့် သဘောဖြင့် ရေရွတ်ကြသည်။ ။ အနည်းဆုံး တော့ သူတို့ စိတ်ဝင်စားနေကြပုံရပါသည်။ ။ ဆေးမှ င်ကြောင်နှင့် အမျိုးသမီးကြီးက ကျွန်မ၏ လက် မောင်းရင်းကို ပျော့ပျောင်းညင်သာစွာ ကိုင်လိုက်ပြီး “ လှတယ်” ဟု ပြောသည်။ ။ ကျွန်မကလည်း “လှတယ်”ဟု ကြိုးစားပြီးလိုက်ပြောရာ ကလေးငယ်များက ရယ်မောကြသည်။ ။ သူတို့ တစ်ဦးချင်းစီ ကို ကျွန်မပြောသည်။ ။ ခိုးခိုးခပ်ခပ် ရယ်သံများ ဖြင့် တသောသောကို ညံ့သွားတော့သည်။ ။ အနည်း ငယ်ကြီးသော မိန်းမငယ်လေးများကတော့ သိက္ခာထိန်းသလိုမျိုး မျက်လွှာလေးတွေ အောက်ချနေ ကြ၏။

စကားလက်ဆုံကျရန် စိတ်အားထက်သန်နေသော်လည်း ရက်ရွံ့နေပုံရသော မျက်မှန်နှင့် လူငယ်က ကလေးငယ်များ ၏ မည်းနက်နေသည့် ဦးခေါင်းများ ပေါ်မှ ကျော်၍ ကျွန်မကို လှမ်းပြော သည်။ ။ “ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော်ရဲ့ အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကား အားနည်းချက်ကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ။ ကျွန်တော်က တစ်ခုတည်း လေ့လာခဲ့လို့ ပါ” ချက်ချင်း သူပြန်ပြင်ပြောပါသည်။ ။ “ ကျွန်တော့်မှာ လေ့ကျင့်ဖို့ အဖော်မရှိလို့ ”

“ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ့ အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားက သိပ်ကောင်းပါတယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး ကိုယ်ပြောတဲ့ မြန်မာစကား အမှားအယွင်းရှိရင် ခွင့်လွှတ်ပေးပါ”

သူ ပြုံးရွှင်သွားပြီး ကျန်သောသူများ အတွက် ဘာသာပြန်ပေးပါသည်။ ။ ထို့နောက် သူ့ကို သွားခွင့်ပြုရန် ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ဆိုပြန်ပါသည်။ ။ “ကျွန်တော့်ရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေတစ် ယောက်ကို သွားကြိုမလို့ ပါ

။ သူလည်း ခင်ဗျားကို တွေ့ချင်လိမ့်မယ်၊ သူက ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်ပါ”

လူငယ်ထွက်သွားပြီးနောက်တွင် ခရမ်းနုရောင်ဝတ်စုံကို လှလှပပ ဝတ်ထားသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဝင်လာ၏။ ဗုဒ္ဓ၏ ရှေ့မှောက်တွင် ထိုအမျိုးသမီးက ပထမဆုံးပဆစ်တုပ်ထိုင်လိုက်ကာ အမွှေးတိုင်များ နှင့် ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင် ထွန်း၍ ပူဇော်ပါသည်။ ။ ထို့နောက် သူက ကျွန်မဘက်ကို လှည့် လာပြီး နှစ်လိုဖွယ်ရာ ပြုံးပြပါသည်။ ။ ကျွန်မကို သူ စကားဆိုနေ၏။ သူပြောသည် များကို ကျွန်မ တစ်လုံးတစ်ပါးမျှ နားမလည်ပါ။ ကျွန်မ၏ မျက်နှာကို ကြည့်နေရာကနေ အဆောက် အအုံနောက်ဘက်ကို သူ ထ ထွက်သွားသည်။ ။ မိသားစုနေသော အိမ်ဖြစ်မည်။ နေရာက ကျဉ်း သောကြောင့် လမ်းဘက်သို့ မျက်နှာမူထားသည့် ဧည့်ခန်းတွင် ဘုရားစင်ထားရှိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ။

အမျိုးသမီးက ကျောက်တုံးအပိုင်းတစ်ခုနှင့် သစ်သားချောင်း ခပ်ကြီးကြီးတစ်ခုကို ယူပြီးပြန် လာပါသည်။ ။ သနပ်ခါးဖြစ်မည်။ နေပူဒဏ်မှ ကာကွယ်ရန်၊ ချွေးနံ့ထိန်းရန် ပေါင်ဒါတစ်မျိုးကဲ့သို့ မြန်မာများ အထူးသဖြင့် အမျိုးသမီးများ သနပ်ခါးကို အသုံးပြုကြလေ့ရှိပါသည်။ ။ လိမ်းကျလိုက်ချိန် တွင် ရွံ့စေးကဲ့သို့ ခပ်ပျစ်ပျစ်ဖြစ်ပြီး အမွှေးနံ့သင်းသင်းလေး ခံစားရမည်။ သနပ်ခါးက ဆေးဖက် ဝင်ခြင်း ရှိမရှိ ကျွန်မ သိချင်နေမိသည်။ ။ ထိုင်းနယ်စပ်ရှိ နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသားဟောင်းများကတော့ အဖမ်းခံရစဉ် ပိုးကောင်ကိုက်ခြင်းနှင့် ဝဲနာတို့ အတွက် သုံးကြောင်း ကျွန်မကို ပြောပြဖူး၏။ မြန်မာအမျိုးသားများက အမျိုးသမီးများကဲ့သို့ သနပ်ခါးကို အလှပြင်သည့် သဘောမျိုးနှင့် သုံးလေ့မရှိပါ။ ဒါပေမဲ့လည်း အမျိုးသားတိုင်းသည် တစ်ချိန်ကတော့ ကောင်လေးများ မဟုတ်ပါလား၊ အပြင်ကို ထွက်ကစားချိန်တွင် မျက်နှာပြောင်

နှင့် မဖြစ်စေရန် သူတို့ ၏ မိခင်များက သနပ်ခါးလိမ်း ပေးခဲ့ကြမည် ဖြစ်သည်။ ။

အမျိုးသမီးက ချောမွတ်နေသည့် သနပ်ခါးကျောက်ပြင်ကို ရေဖြင့် ဖြန်းလိုက်ပါသည်။ ။ သူက သနပ်ခါးတုံးကို လက်ဖနှောက်ဖြင့် ဖိသွေး လိုက်လေ၏။ သွေးပါများ သဖြင့် သနပ်ခါးတုံးအောက် ဘက်မှာ အရာတစ်ခုပင် ထင်နေသည်။ ။ သူက စက်ဝိုင်းပုံသဏ္ဌာန် ဖြည်းဖြည်းချင်း ပွတ်တိုက်သနပ် ခါး သွေးနေသည်။ ။ သနပ်ခါးကျောက်ပြင်တွင် ပျစ်ခဲခဲ့ဖြစ်လာသည့် အထိ သူက စက္ကန့်အနည်းငယ် ကြာတိုင်း ရေဆွတ်ပေးသည်။ ။ ကျွန်မတို့ ကတော့ သူ့သနပ်ခါးသွေးနေသည် ကို စိတ်ဝင်တစား စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ ။

မြန်မာအမျိုးသမီးအားလုံးအတွက် အင်မတန် ရိုးသားသော နိစ္စရူဝအရာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မအတွက်တော့ဗုဒ္ဓရှေ့တော်ရှေ့မှောက်တွင် အမျိုးသမီးများ ၊ ကလေးငယ်များ ဖြင့် ပျော်ပျော် ရွှင်ရွှင်ခွဲရသည့် မြန်မာနိုင်ငံ၏ ပထမဆုံးသော ထိတွေ့မှုတစ်ခု။ သနပ်ခါး သွေးနေသည့် အမျိုးသမီးက ခပ်ရွှင်ရွှင်မျက်နှာပေးဖြင့် သူ့မျက်နှာပေါ် သနပ်ခါး ခြယ်သလို ကံပြီးနောက် ကျွန်မ၏ ပါးနှစ်ဖက်ကို လိမ်းရန် ဟန်အမူအရာဖြင့် လုပ်ပြပါသည်။ ။ ကျွန်မကို သနပ်ခါးလိမ်းမည်လားဟု မေးသည့် သဘောပင်။

ကျွန်မ ပြုံးလိုက်ပါသည်။ ။ အေးစိမ့်နူးညံ့သော လက်ချောင်းများ ဖြင့် ကျွန်မဆံပင်များကို သူသပ်တင်ပေးသည်။ ။ တရင်းတနှီး ရှိလွန်းလှသော အပြုအမူက ကျွန်မကို အတော်ကြီး စိတ်လှုပ် ရှားစေ၏။ စားစရာ၊ သောက်စရာများက ကျွန်မရှေ့တွင် အစီအရီ။ ပြီးတော့ လူစိမ်းတစ်ဦးက ကျွန်မမျက်နှာကို ထိကိုင်နေသည် ။ ထူးထူးခြားခြား

ပြင်ဆင်လိမ်းခြယ်နေခြင်း မဟုတ်ဘဲ သနပ်ခါး သက်သက်ဖြင့်သာ။

သူက ကျောက်ပြင်ကို ရေထပ်စွက်လိုက်ပြီး ကျွန်မ၏ ပါးတစ်ဖက်တွင် လိမ်းပေးပြန်ပါသည်။ ။ ပြီးတော့ နောက်ထပ် ပါးတစ်ဖက်၊ သူက ပါးကွက်နှစ်ခု ကွက်ပေးသည်။ ။ ထို့နောက်တွင် တော့ သူ နောက်ပြန်ထိုင်ချလိုက်ပြီး ကျွန်မ၏ ပါးထက်က သူ့လက်ရာကို ကြည့်နေတော့၏။ သူ၏ နောက်ထပ် မွမ်းမံခြယ်သမှုက ကျွန်မ နှာခေါင်းအလယ်မှ နှာတံဆွဲချလိုက်ခြင်းပင် “လှတယ်၊ လှတယ်”၊ “လှ” ဟု ပြောရာတွင် အင်္ဂလိပ် အက္ခရာ (H) အသံစကားလုံး၏ အစမှာ အသံထွက် ပျော့ပျောင်းပြီး အသက်ရှူထုတ်ကာ “တယ်” တွင် အသံပြင်းပြင်း ထွက်ပါသည်။ ။

ကျွန်မက သူ့ဘက်ကို မေးထိုးလိုက်ပြီး “မေမေ လှတယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။ ။ မေမေဆို သည် မှာ မိခင်ကိုဆိုလိုပြီး ကျွန်မပြောပုံကြောင့် ကလေးငယ်များ ၊ အမျိုးသမီးများ နှင့် သနပ်ခါးလိမ်း ပေးသူတို့ က တသောသော ရယ်ကြသည်။ ။ သူတို့ တင်မကပါ ကျွန်မ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက် တော့ မျက်မှန်ကောင်လေးနှင့် သူ၏ သူငယ်ချင်း၊ အိမ်နီးချင်းများ ပါ ရယ်မောနေကြသည် ကို တွေ့ လိုက်ရပါသည်။ ။ ဆေးမှ င်ကြောင်နှင့် အမျိုးသမီးကတော့ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးနေလေရဲ့။ ။

ကျွန်မအတွက် ရန်ကုန်မြို့၏ ပထမဆုံးသော အချိန်နာရီများ ၊ ပထမဆုံးသော ဗမာနိုင်ငံ အတွေ့အကြုံများ ၊ “လှတယ်” ကျွန်မ သင်ယူခဲ့သည့် ပထမဆုံးသော စကားလုံး။ လှပသောဟူ၍ သာ မှတ်သားခဲ့မိပါသည်။

။

အခန်း(၁) ဒင်နာပါတီ

ကိုယ်ဘာသာကိုယ် သွားမည်ဟု ကျွန်မ ပြောခဲ့ပါသည်။ တရုတ်တန်းဘက်မှ လမ်းလျှောက်သွား မည်။ မြို့ထဲကို ဖြတ်ပြီး သွားမည်။ “ရပါတယ်၊ ကားမလိုပါဘူး၊ ကျွန်မ အဆင်ပြေပါတယ်”

အခြားတစ်ဖက်မှ အသံက ဖုန်းလိုင်းပျက်သွားသည် ဟု ထင်ရလောက်အောင်ကိုပင် ဆိတ် ငြိမ်သွားခဲ့သည်။

“ရှင် ဖုန်းကိုင်ထားတုန်းပဲလား”

သူက မေးပြန်သည်။ “မင်းက လမ်းလျှောက်သွားမလို့ လား” ဖုန်းလိုင်းက ပြတ်တောင်း၊ ပြတ်တောင်း၊ ဖြစ်နေပေမယ့် ကျွန်မ၏ စေတနာ့လမ်းညွှန် အသက်(၅၀)ကျော်အရွယ် ဦးစန်းအောင် ၏ အစိုးရိမ်ပိုမှုကို ခံစားလို့ ရနေသည်။

“ကျွန်မ လမ်းလျှောက်သွားချင်လို့ ပါ။ ကျေးဇူးပြုပြီး အဲဒီစားသောက်ဆိုင်ရဲ့ နာမည်ကိုပဲ ပြောပေးပါလား၊ ဘယ်လိုသွားရလဲဆိုတာကိုပေါ့”

သူ ပြောပြခဲ့ပါသည်။ သူအသေအချာကို ပြောပြခဲ့သည်။ သူက “ညနေခင်းဆို မှောင်နေ မယ်၊ မင်းတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပါ့မလား၊ မင်း မျက်စိလည်နေမှာ စိုးလို့ ပါ”

မြို့ကြီးမှာ ဘယ်လောက်များ မှောင်မိုက်နေမှာ မို့လဲ “ကျွန်မ လမ်းမှားနေစရာ မလိုပါဘူး” ဟု ကျွန်မ ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ။

တကယ်တော့ စွန့်စားခန်းတစ်ခုကို ကျွန်မ အစပြုခဲ့မိခြင်းပါပဲ။ ည နေခင်း အလင်းရောင်၏ သွေးဆောင်မှုအောက်မှာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှု တွေ လွင့်စင်လို့ သွားခဲ့ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်အသစ်အပေါ် ကျွန်မရဲ့ ခံစားမှု တွေက ရီဝေဝေ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ခွေးခြေပုများ ၊ လမ်းသွယ်က လေးများ ၏ ခြောက်သွေ့သွားသော ရွှံ့မာမာထဲတွင် နစ်မြုပ်လို့ နေသ ည့် ရှေးဟောင်း အကြွေစေ့များကဲ့သို့သော အချို့ရည်ပုလင်းဖုံးများ ၊ အိုး အကြီးကြီးထဲ ရေနွေးများ လောင်းထည့်နေသည့် ကောင်လေးတစ်ဦး၊ သူ့မျက်နှာထားကလည်း ခပ်တင်းတင်း။ ပြီးတော့ သူက ရေနွေးများကို ညစ်ပတ်ပေရေနေသည့် ပန်းကန်တစ်ထပ်ကြီးထဲ လောင်းထည့်လိုက်သ ည့် ။ ကျွန်မ လမ်းသွယ်လေးကို ဖြတ်ကူး လိုက်ချိန်တွင် အမျိုးသမီးတစ် ဦးက ဝါဝါထိန်ထိန် သစ်ပင်ကြီးဆီ ဦးတည်လို့ ၎င်းပန်းများ လား။ သူက ပန်းခက် ကို ဆတ်ခနဲချိုးယူပြီး ကျစ်ဆံမြီးထိုးထားသော ဆံနွယ်တွင် ပ န်ဆင်လိုက်သည်။ ။

လမ်းမထက်က ညစ်ပတ်ပေရေမှုသည် ပင် ကျွန်မ စိတ်ကို ဆွဲငင်လို့ နေသည်။ ။ လူသန်း ပေါင်းများစွာ နင်းခဲ့သော လက်ရှိအချိန်တွင် ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်လည်း နင်းလျှောက်နေသော ဝသုန် ဤမြေ၏ ညစ်ပတ်ပေရေ မှုကပင် ကျွန်မ၏ စိတ်ကို ဆွဲငင်ထားသည်။ ။ ပုံမှန်အားဖြင့် ခြေမဆေး ဘဲ အိပ်ယာမဝင်သည် က ဆယ်စုနှစ်(၁)စုကျော်ကြာစွဲမြဲခဲ့သည့် အကျင့် ။ ဒီအကျင့်က ထိုင်းနိုင်ငံ မြောက်ပိုင်းတွင် ဝီးမော့၊ ပေါပရာဆတ်တို့ နှင့် အတူ နေထိုင်ခဲ့စဉ်ကတည်းကပင်။ ရန်ကုန်မြို့၏ တစ်နေရာတွင် နစ်မြောစီးဆင်းနေသော အသိစိတ်က ရုတ်တရက် ကျွန်မဘဝ အစောပို င်းနေ့ရက် များ ဆီသို့ ဦးတည်သွားလေသည်။ ။

ဒီလိုခံစားမှုမျိုးကို ပြီးခဲ့သည့် (၆)လခန့်က ပထမဆုံးအကြိမ် ဘန်
ကောက်သို့ အပြန်ခရီး တွင် ခံစားခဲ့ဖူးသည်။ ။ တစ်ရံသောအခါက ထိုင်း
မိသားစုတစ်စုနဲ့ အတူ နေထိုင်ခဲ့တဲ့ ကျွန်မဘဝစာမျက်နှာများ ၊ မမေ့နိုင်
စရာ အတိတ်ဘဝဇာတ်လမ်းက ထိုင်းမြို့ငယ်လေးတွင် ဖြစ်တည်ခဲ့ဖူးပါ
သည်။ ။ ကျွန်မ၏ အတွေးထဲတွင် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြန်ပေါ်လာသည်
က ဘန်ကောက်၏ ကသုတ်ကရက် နိုင်မှုများ ။ ကျွန်မသဘောကျပေမ
ယ့် ဝရန်းသုန်းကားနိုင်မှုကိုတော့ မုနီးတီးပါသည်။ ။ ဘန်ကောက် မြို့နှင့်
ယှဉ်လျှင် ရန်ကုန်မြို့က ပိုပြီး ဆိတ်ငြိမ်မည်။ ပို၍ နေလို့ ထိုင်လို့
အဆင်ပြေသည်။ ။ ဆူညံသံလည်း နည်းပါး၏။ သို့ပေမယ့် ရန်ကုန်က
အေးအေးသက်သက် ဖြစ်လှသည်ရဲ့ လား မဆိုနိုင်ပါ။ ရန်ကုန်ညနေခင်း
ကား အစီအစဉ်မဲ့ စီးဆင်းနေရာမှ တဖြည်းဖြည်းချင်း ပုံပေါ်လာနေပါပြီ
။ ကျွန်မလည်း ငေးမောနေရာက လူအုပ်စုကြီးထဲ တိုးဝင်လိုက်သည်
။ အခုတော့ သုတ်သုတ်သွားနေတဲ့ လူအုပ်ကြီးအထဲမှာ ကျွန်မလည်း အ
ပါအဝင် ဖြစ်သွားခဲ့လေပြီ။ ချိုသာသည့် မျက်နှာထားဖြင့် ရုံးဝန်ထမ်းင
ယ်များ ၊ ကြက်သားဈေးကြောင့် ခေါင်းရှုပ်နေပုံရသည့် အိမ်ရှင်မများ န
ှင့် အသိဉာဏ် အငွေ့အသက် တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို လှစ်ပြနေသည့်
ကျောင်းသားလူငယ်လေးများ ၊ အနော်ရထာလမ်းပေါ်တွင် ဆံပင်ကို အ
ကျအနဖီးထားသည့် ပျံ့ကျဈေးသည် များက သူတို့ ၏ ပစ္စည်းများကို ဖြန့်
ခင်းထားသည်။ ။ ပစ္စည်းများက အမယ်စုံလှသည်။ ။ လက်သည်းညှပ်၊ အ
သေးစား လျှပ်စစ်ပစ္စည်း များ ၊ လက်ကိုင်မှန်များ ၊ ဘောပင်များ ၊ နေ
ကာမျက်မှန်များ ၊ ရေမွှေး ပုလင်းများ နှင့် အဝတ်အစား ဟောင်းများ ပ
င် ပါသေးသည်။ ။ ပလက်ဖောင်း ကျယ်ကျယ်တွင် ခင်းထားသည့် ပစ္စည်း
အပုံထဲက အများ စုမှာ ထိုင်းသို့မဟုတ် ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်မှ
မှောင်ခိုဝင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ဗမာနိုင်ငံတွင် ထိုမျှ မထုတ် လုပ်နိုင်ပါ။

ဈေးသည် များ အနက် အဖြူရောင်အင်္ကျီဝတ်ထားပြီး အီတလီလူဆိုး
ဂိုဏ်းသားပုံပေါက်နေ သည့် ခပ်ချောချော ဈေးသည် တစ်ဦးက ကျွန်မ
၏ စူးစမ်းသောအကြည့်ကို သတိပြုမိသွားပုံရပါ သည် ။ သူက ကျွန်မကို
ရဲရဲတင်းတင်း ပြုံးပြနေသည် ။ အမျိုးသမီးများက ကြက်သွန်နှင့် ဟင်း
သီး ဟင်းရွက်များ ပါသော ဈေးခြင်းတောင်းများ ဆွဲကာ
အိမ်အပြန်လမ်းကို လျှောက်နေကြသည် ။ အချို့ သော အမျိုးသမီးများ
က ဆန့်ကျင်ဘက်ကို လျှောက်ပြီး မြစ်ဆီသို့ ဦးတည်ကာ အိမ်အပြန်ခရီး
အတွက် မော်တော်ဘုတ်များ ဆီသို့ ခပ်သွက်သွက် သွားနေကြသည် ။
သနပ်ခါးအဖွေးသားနှင့် မျက်ခမ်းဆိုးဆေးများ ဆိုးထားသည့် အိန္ဒိယက
လေးငယ် (၄) ဦးက လှေကားရင်းတွင် ကျားထိုးနေ ကြသည် ။ ကျွန်မ
သူတို့ ကို ရပ်ကြည့်ချင်သော်လည်း ညစာစားပွဲ နောက်ကျမည် စိုးရိမ်
သောကြောင့် ဆက်သွားခဲ့သည် ။

တရုတ်တန်းကို တွေ့ပါပြီ။ အပြာနှင့် အစိမ်းရောင် အဆောက်အအုံ
များ ၊ သစ်သားတံခါးများ နှင့် လှပသော ခေါင်မိုးများက လွမ်းမောဖွယ်
ရာ စိတ်ကူးယဉ်ချင်စရာ။ အဆောက်အဦးများ ပေါ်တွင် ထုံးသုတ်ထား
သည် မှာ အသစ်ဖြစ်ပုံရပြီး ခပ်ပါးပါးဖြစ်ကာ ထုံးသုတ်ထားသည် ဆို
သော သဘောမျှ သာ။ နိုင်ငံတော် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေးနှင့် တည်ဆောက်
ရေးကောင်စီ (နဝတ) သည် မကြာသေးခင်က ရန်ကုန်ရှိ အဆောက်အ
အုံအားလုံးကို ထိုကဲ့သို့ လုပ်ဆောင်ရန် အမိန့်ထုတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ။ ရ
န်ကုန်ရှိ အဆင်းရဲဆုံး ပြည်သူများ နေထိုင်သော ရပ်ကွက်များကို (နဝ
တ) က အမိန့်အာဏာဖြင့် ရွှေ့ပြောင်းခဲ့သည် မှာ မကြာမြင့်လှသေးပေ။
သူတို့ အား မြို့ပြင်ရှိ လူနေထိုင်ရန် လုံးဝမသင့်လျော် သော မြို့သစ်ဆို
သည့် နေရာများ သို့ ရွှေ့ပြောင်းစေခဲ့သည် ။ သူတို့ ရည်ရွယ်သည် က
ကျွန်မကဲ့သို့ သော နိုင်ငံခြားဧည့်သည် များ မမြင်တွေ့စေဖို့ ပါ။

ရန်ကုန်တွင် လမ်းသွယ်များ ရှိ လျှပ်စစ်မီးများအားလုံး ပျက်နေသဖြင့် ကမ္ဘာ့ယဉ်စွန်းတန်း ဒေသများ တွင် အမှောင်ထု မြန်မြန်ဆန်ဆန် သိပ်သည်းစွာ ကျရောက်သကဲ့သို့ပင် ရှိတော့သည်။ ။ ကျွန်မ ဘယ်အရပ်ကို ဦးတည်နေသည် ကို သိနိုင်ရန်အတွက်ကတော့ မြေပုံကိုသာ အားကိုးရတော့ မည်။ မြေပုံကလည်း ကျွန်မ မှန်မှန်ကန်ကန် ကြည့်သည် ထားတော့ အချက်အလက် အတော်များ များက လွဲချော်မှားယွင်းနေပြန်သည်။ ။ မကြာခင်မှာ ပင် အမှောင်ထဲတွင် ကျွန်မ ခပ်သုတ်သုတ် လှမ်းနေရတော့သည်။ ။ လူက ပျာယာခတ်နေပြီး မျက်လုံးများ ပင် ကျယ်လာသလို ခံစားနေရပါ သည်။ ။ စိတ်ကိုငြိမ်ငြိမ်ထားရန်တော့ ဝေလာဝေးပင်။ မျက်မှန်က နှာခေါင်းပေါ် လျောကျနေပြီး ဟိုဟိုဒီဒီ သွားလိုက်လမ်းလွဲနေသဖြင့် ပြန်လာလိုက် ဖြစ်နေတော့သည်။ ။

နောက်ဆုံးမှာ တော့ ညစာစားပွဲပါတီကို ကျွန်မ ရှာတွေ့ခဲ့ပါပြီ။ ဦးစန်းအောင်က ကျိုးပဲ့နေ သည့် ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် ယိမ်းယိမ်းယိုင်ယိုင် သွားနေသည့် မိန်းမတစ်ဦးကို မြင်ချိန်တွင် အော် ခေါ်သည်။ ။ “မစ္စကာရင်” သူခေါ်သည့် အသံ “ကာရင်”ဆိုသည် က ဗမာစစ်အစိုးရနှင့် ရာစုနှစ် တစ်ဝက်ခန့် စစ်ဖြစ်ပွားနေသော တိုင်းရင်းသား မျိုးနွယ်စုဖြစ်သည့် ကရင်နှင့် တူနေသည်။ ။ ကျွန်မ ညစာစားပွဲဆီသို့ လျှောက်သွားလိုက်ပြီး ကြွရောက်လာသည့် ဧည့်သည် တိုင်းကို ရွှင်ရွှင်ပြပြ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ။ ဦးစန်းအောင် ဖိတ်ကြားထားသော ဧည့်သည် များက တစ်ဒါဇင်ခန့် ပင်ရှိ မည်။ အိန္ဒိယ မျက်နှာပေါက်နှင့် ဦးစန်းအောင်သည် အသက်(၅၅) နှစ်ခန့်ဖြစ်ပြီး နုပျိုပုံ ပေါက်သောကြောင့် အသက်(၃၅)နှစ်အရွယ်ပင် ထင်ရလောက်အောင် ကြည့်ကောင်းသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ။ ဆံပင်ဖြူမရှိသောဥပဓိရုပ်နှင့် သပ်သပ်ခပ်ခပ် ဝတ်စားတတ်သောကြောင့် ရုပ်ရှင်မင်းသားတစ်ဦးဟု ထင်စရာပင်။ သူက အပြာစင်းရှပ်အင်္ကျီနှင့် အပြာရင့်

ရင့်လုံချည်ကို ဝတ်ထားပါသည်။ ။ ကြည့်ရသည် မှာ ပြီးခဲ့သော ငါးမိနစ်ကမှ မီးပူတိုက်ထားပုံရသည်။ ။ ကျွန်မကို သူသုံးကြိမ်တိတိ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက် ပြီးနောက် အခြားသူများ နှင့် မိတ်ဆက်ပေးရန် ပြင်ဆင်တော့၏။ ဦးစန်းအောင်က ဧည့်သည် များ အကြောင်း အတိုချုံး ပြောပြရာ အများစုမှာ ဗမာစာရေးဆရာများ ဖြစ်သည်။ ။ ရှေ့နေတစ်ဦးလည်း ပါသည်။ ။ ဂျပန်သံရုံးတွင် (လစာခံစားခွင့်က ပိုကောင်းသောကြောင့် ဖြစ်မည်) အလုပ်လုပ်သော သမိုင်းပါမောက္ခတစ်ဦးလည်း ပါသည်။ ။ ဂေါ်ကီကို နှစ်သက်သော သဘောကပွတိန်တစ်ဦး၊ ပညာတတ်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ဂေါ်ကီ၏ စာပေနှင့် စကားပိုင်းကို စတင်သူ။ နောက်တစ်ဦးက ဗမာကျေးလက်ပုံပြင်များ စုဆောင်းနေသည့် ဆွီဒင်ဂျာနယ်လစ် အမျိုးသမီး အန်နစ်တာ။ သူက ထိုင်နေပေမယ့် အရပ်ရှည်မှန်း အတော်ကြီးကို သိသာပါသည်။ ။

စားစရာပန်းကန်များ အသင့်ရောက်နေပြီ။ ဟင်းသီးဟင်းရွက်များ နှင့် ခေါက်ဆွဲ၊ ငါးနှစ် ကောင်။ နောက် ခပ်ဆန်းဆန်း စားစရာများ ထည့်ထားသော လင်ဗန်းတစ်ချပ်။ သဘောကပွတိန် နှင့် ခပ်ဝဝ ကဗျာဆရာတစ်ဦးက သူတို့ နှစ်ဦးအကြားတွင် ကျွန်မကိုထိုင်ရန် နေရာပေးသည်။ ။ ကျွန်မ ထိုင်ပြီးချိန်မှာ တော့ မိတ်ဆက်ပြောဆိုသံများက တိုးတိတ်သွားလေ၏။ ဗမာလို ပြောဆိုသံများကို ကျွန်မကြားနေရသည်။ ။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားဖြင့် ပြောဆိုမှုက ဂျာနယ်လစ်အန်နစ်တာဆီ ဦးတည်ထွက်ပေါ်လာသည်။ ။ ကျွန်မဆီကိုလည်း ရည်ရွယ်ပြောဆိုကြသည်။ ။ နောက်တစ်ဦးက တော့ ဒေသခံတစ်ဦးဖြစ်မည်ဟု ကျွန်မထင်မိလိုက်သော်လည်း သူက တိုင်းမ်မဂ္ဂဇင်းမှ ဖိလစ်ပိုင် လူမျိုး ဓာတ်ပုံသမားဖြစ်နေလေ၏။

လူတိုင်းက စာအုပ်စာပေနှင့် စာရေးဆရာများ အကြောင်း ပြောကြ

သည် ။ ရတနာရောင်း ဝယ်သူများက အဖိုးတန်ရတနာများ ဖြစ်သည့် ပတ္တမြား၊ နီလာ၊ ကျောက်များကို ကိုင်တွယ်လျက် ချီးမွမ်းခန်း ဖွင့်နေကြသကဲ့သို့ စာရေးဆရာအမည်များကို တစ်ခုတည်းထစ်ရ ပြောဆိုနေကြလေ၏။ တော်လှန်တိုင်းနှင့် အန်ကရီနီနာအကြောင်း ပြောဖြစ်ကြချိန်မှာတော့ ဦးစန်းအောင် က သူ၏ နှုတ်ခမ်းကို မဲကာ အထင်မြင်သေးပုံမျိုးဖြင့် “ဇာတ်ကောင်တွေ သိပ်ကို များ လွန်းတယ်၊ ကျွန်တော် မှတ်မထားနိုင်ဘူးဗျာ၊ ဇာတ်လမ်းအစမှာ လည်း အများကြီး၊ ဇာတ်သိမ်းတော့လည်း အများကြီးပဲ” သူက ထေ့ပြီးလေး ပြီးလိုက်ပြီး “ဇာတ်လမ်းရဲ့ အလယ်ပိုင်းကိုတော့ ကျွန်တော် မဖတ် ဘူးလေ။ သေချာတာကတော့ ဒီပြဿနာပဲ နေမှာ ပါပဲ”

ဒီလိုအပြောကိုတော့ဖြင့် ရုရှစာရေးဆရာကြီးများအား အတော်ကြီးလေးစားသည့် သဘောကပ္ပတိန်က နည်းနည်းမှ သည်းခံနိုင်ပုံမပေါ်ပါ။ “ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို တော်စတိုင်းက ...” သူ ကျွန်မကို ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ကြည့်ရင်း ပြောစရာ စကားလုံးရှာနေသည် ။ သူပြောစရာ စကားလုံး ရှာတွေ့သွားပုံရပါသည် ။ “ဒီလိုနည်းနဲ့ တော်စတိုင်းက လောကကြီးကို ပြန်ဖန်တီးခဲ့တယ်။ သူ့စာတွေထဲမှာ တကယ့်လူတွေနဲ့ ပြည့်နေတယ်မဟုတ်လား၊ ဟုတ်တယ်လေ၊ ရုရှက တကယ့် နိုင်ငံကြီးဘဲ၊ လူတွေအများကြီးနဲ့ ပေါ့၊ သူ့စာတွေမှာ မြင်ရတာက လူတန်းစားတစ်ရပ်တည်းပဲ မဟုတ်ဘူး ။ လူတန်းစား ပေါင်းစုံပါတယ်လေ”

သူက တကယ့်ပဲ သဘော ကပ္ပတိန်တစ်ယောက် ဟုတ်ရဲ့ လား၊ သူက စာပေ ပါမောက္ခများ လား၊ ကျွန်မ သူ့ကို ပြောလိုက်သည် ။

“ရှင်ပြောတာ နားထောင်ရတာနဲ့ ကျွန်မတောင် စာရေးဆရာ ဖြစ်ချင် လာပြီ”

သူက လေးစားသမှု ရှိပုံပေါက်သည့် လေသံဖြင့် “ခင်ဗျားက စာရေး ဆရာမပဲ၊ ကံကောင်း လိုက်တာ ဗျာ”

“ဒါပေမဲ့ စာရေးတဲ့ အလုပ်က သိပ်ပင်ပန်းပါတယ်။ ပြီးတော့ အထီးကျန်ဆန်တယ်လေ။ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်၊ စာအုပ်တစ်အုပ်ရေးတဲ့ အချိန်မှာ ဇာတ်ကောင်တွေ အများကြီးပါချင်လည်း ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စာရေးတဲ့ သူကတော့ ဘဲအုပ်က တစ်ရာ နှစ်ရာ မဗေဒါက တစ်ပင်တည်းဆိုသလို ပဲ” ကျွန်မ စားပွဲဘယ်ညာကို ဝေ့ကြည့်လိုက်ပြီး “ပြီးတော့ ငွေကြေးကလည်း ဘယ်တော့မှ လုံလုံ လောက်လောက် မရဘူးလေ”

စားပွဲတစ်ဝိုင်းတည်း ထိုင်နေကြသော ကျွန်မ၏ မိတ်ဆွေ စာရေးဆရာများ အားလုံးက ထိုအချက်ကို သဘောတူကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြကြသည် ။ တကယ်တော့ ကျွန်မ သိပါသည် ။ သူတို့ အားလုံး ကျွန်မလောက် ငွေကြေးခံစားခွင့် မရကြရှာပါ။ အစောပိုင်းကာလက ရခဲ့သော အောင်မြင်မှုများကြောင့် အစိုးရ၏ နှောင်ကြိုးမဲ့ ထောက်ပံ့ငွေ အတော်များများကို ကျွန်မ လက်ခံရ ရှိခဲ့ပါသည် ။ ဒါနဲ့ များ ကျွန်မက ငွေကြေးအတွက် မကျေမချမ်း ပြောနေမိသေးသည် ။ ဗမာနိုင်ငံတွင် တော့ ဘယ်လိုဖြစ်မည်လဲ။ စိတ်ပျက်စရာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်မအနေဖြင့် စာရေးသည့် အလုပ်အပေါ် နည်းနည်း ပေါ့လျော့လာသည် ဟု ထင်ပါသည် ။ စိတ်ကြီးဝင်သွားတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ ကျွန်မဘဝ၏ အစိတ်အပိုင်း အတော် များများမှာ အခန်းတစ်ခန်းတွင်းရှိ ကွန်ပျူတာရှေ့တွင် စာရေးရန် စိတ်ကူးထုတ်လျက် ခပ်သော့ သော့ရေးထားသော စာမူကြမ်းများကို ပြန်ပြင်ဆင်နေခြင်းဖြင့် ကုန်ဆုံးရမည်ဖြစ်သည် ။ တစ်ချိန်က တော့ ထိုဘဝကို ခုံမင်နှစ်ခြိုက်ခဲ့ပါသည် ။ ယခုတော့ ထိုအခန်း၏ အပြင်ထွက်ကာ တစ်

ယောက် ယောက်နှင့် အတူ သောက်ချင်သည်။ ဦးစန်းအောင်လို လူမျိုး နှင့် သောက်ရလျှင်တော့ ပိုပြီးသဘော ကျစရာဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သင်္ဘောကပ္ပတိန် ပြောတာအမှန်ပင်။ တော်စတွင်း သေဆုံးခဲ့သည် မှာ နှစ် ပေါင်း(၁၀၀)ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း ရန်ကုန်တွင် အန်နာကရီနီနာမှာ အသက်ရှင်နေဆဲ၊ အချစ်ခံနေရဆဲပင်။ ပင်ဂွင်းစာ အုပ်တိုက်မှ ထုတ်သော အိတ်ဆောင်ကလပ်စစ်စာအုပ်လေး၏ အပေါ် စားစာရွက်ပေါ်တွင် ပုံနှိပ်ထားသည့် သက်မဲ့အနက်ရောင် စာလုံးလေးများ ထဲတွင် ကမ္ဘာတစ်ခု ရှင်သန်နေသည် က အလွန်အမင်း အံ့အားသင့်စရာပဲ မဟုတ်ပါလား။ စာမျက်နှာတစ်ရွက် လှန်လိုက်ရုံဖြင့် ဗမာလူမျိုး တစ်ယောက်သည် အချိန်ယန္တရားကို စီးနင်းကာ (၁၉) ရာစုရ ရှုနိုင်ငံကို ရောက်သွားမည်။ တစ်ရွက် ပြီး တစ်ရွက် နောက်ဆုံး ဖန်တီး ထားသော ဘဝများ ထဲကို ခံစားမှုအရ၊ စိတ်ကူးဉာဏ်၊ ကွန်မြူးမှုအရ စီးမျောသွား လူစိမ်းများက သူနှင့် တရင်းတနှီး ဖြစ်သွားမည်။

စားပွဲဝိုင်းတစ်လျှောက်မှ သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေသော မျက်နှာများကို ကျွန်မကြည့်လိုက်၏။ အရပ်အရှည်ကြီးနှင့် အန်နစ်တာ၏ မျက်နှာက နီမြန်းနေပြီး နှာခေါင်းများ ပင် ရဲလို့ နေသည်။ သူ ငရုတ်သီးများ စား လိုက်လေသလား၊ ကျေးလက်ပုံပြင် စုဆောင်းသူက စားပွဲတစ်ဖက်ရှိ ရှေ့နေကို လှမ်း စကားဆိုနေသည်။ ရှေ့နေကလည်း သူပြောသော ဝါ ကျတိုင်းကို သူနားထောင်နေမှန်း သိအောင် “အင်း” လိုက်နေသည်။ အ လိုက်အထိုက် လိုက်ပြောဆိုနေသည်။ ကျွန်မ စူးစိုက်ကြည့်နေသလို ရှေ့ နေကလည်း အန်နစ်တာ၏ ခရမ်းရောင်ဆိုးထားသော ခပ်ထူထူ နှုတ်ခမ်းတစ်စုံကို ကြည့်နေ သည်။ အန်နစ်တာက အိမ်ထောင်နဲ့ လားဆိုတာ ကို စပ်စုချင်စိတ် ပေါက်သွား၏။ ရှေ့နေကကော သူတို့ နှစ်ယောက် လက်ထပ်ထားတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

ခရီးသွားလာခြင်း၏ အကျိုးက စာကောင်းပေကောင်း ဖတ်ရသကဲ့သို့ပင်။ ကမ္ဘာသစ်တစ်ခု ကို ရောက်သွားမည်။ နောက်တော့ ကိုယ်တိုင် စီးမျောသွားကာ ငြိတွယ်မိသွားမလားဟု ဆီရွဲ့ရွဲ့နှင့် အရသာရှိလှသော ခေါက်ဆွဲ တစ်ထွေးကြီးကို တူနှင့် ညှပ်ကာ ပါးစပ်ထဲသွင်းနေတုန်းမှာ ကျွန်မ တွေးမိနေပြန်သည် ။ ကျွန်မက လူစိမ်းသူစိမ်းများ ဖြင့် စားရသောက်ရသည် ကို သဘောကျသည် ။ ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်ဖြစ်ခြင်းက တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦးမြန်မြန် ရင်းနှီးသွားစေတတ်၏။ သို့သော်ညစာအတူ စားခြင်း ပို၍ ရင်းနှီးပွင့်လင်းစေကာ စွဲမြဲသည့် လူမှုဆက်ဆံရေးကို ပို၍ ပင် ခိုင်မြဲစေတတ်ပါသည် ။ စကားဝိုင်းက ကောင်းနေဆဲ။ သို့ပေမဲ့ ငါး ဟင်းက တော်စတိုင်း၏ အံ့ဩ ဖွယ်များကို အစားထိုးလိုက်ပါသည် ။ အချဉ်ရည်နှင့် ငါး၏ အနက်ရောင် အရေပြားအောက်တွင် အရသာရှိလှသည့် အဖြူရောင်အသားများ ရှိပြီး အရိုးလည်း မများ လှပေ။

ကဗျာဆရာက ကျွန်မ၏ ပန်းကန်ထဲသို့ ပိုးကောင်များ ဟု ထင်ရသော ဟင်းကို ခပ်ထည့် ပေးသည် ။ “ခွင့်ပြုပါ” ဟု သူပြောသည် ။ သူ၏ လေသံက ခပ်လေးလေး ပြောတတ်သည့် တွမ်ဝိတ် ကို အမှတ်ရစရာ။ “ဒါက ထုံးတမ်းစဉ်လာပါ။ မင်းမြည်းမကြည့်ရသေးဘူး။ အရသာရှိပါတယ်။ ကျုပ် တို့ က မင်းကို စားစေချင်လို့ လေ၊ ကျုပ်သမီးကိုလည်း အခုလို လုပ်ပေးနေတုန်းပဲ” သူဆိုလိုသည် က သမီးဖြစ်သူကို ခူးထည့်၊ ခပ်ထည့် လုပ်ပေးနေတုန်းပဲ ဟူ၍ ဖြစ်သည် ။ သူပြုံးလိုက်တိုင်းတွင် ကျဉ်းမြောင်းသော မျက်လုံးက မျက်ခွံထူထူကြီးထဲတွင် မြှုပ်ဝင်သွားသည် ။ မေးရိုးကတော့ ခပ်ကြီး ကြီးပင်။ သူ၏ နှာခေါင်းကတော့ ကျယ်ပြီး ပုံပန်းမကျလှပေ။ ရုပ်အင်္ကျီတွင် လည်း ညစာစားထား ခြင်းကြောင့် ဟင်းစက်အနည်းငယ် ပေကျနေပါသည် ။ နံနက်စောစော ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးလွှားရ ချိန်တွင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ရတတ်သော အနံ့အသက်မျိုး

သူ့ဆီက ကျွန်မ ရနေ၏။ ဆေးလိပ် နံ့ကတော့ တစ်ထောင်းထောင်း၊ သို့
ပေမဲ့ သူက အတော်ကြီးကို ဖော်ရွေလှပါသည် ။ ကျွန်မ စရောက်သည့်
အချိန်ကတည်းက ဆေးပေါ့လိပ်ကို သူလက်က မချသေးပေ။ မြန်မာလူ
မျိုးများမှာ လှပကြပါသည် ။ ကြည့်ကောင်းလှသည် ဟု မဆိုနိုင်လျှင်ပင်
ကျစ်လစ်စင်ကြယ်သော ကျက်သရေ ကို ဆောင်သည့် အလှမျိုးဟု ဆိုရ
မည်။ သေချာသည် ကတော့ သည် လူကြီးနှင့် ဆုံတွေ့ရသည် မှာ နှစ်လို
ဖွယ်ရာ ကောင်းနေခြင်းပင် ဖြစ်သည် ။

“စိတ်မရှိပါနဲ့ ၊ ရှင်ရဲ့ နာမည်ကို ထပ်ပြီးပြောပြလို့ ရမလား”

“ကျုပ်က တင်မိုးပါ” သူက ပြန်ဖြေပါသည် ။

သူ့ကို ကျွန်မ မှတ်မိပါပြီ။ ဆရာကြီး တင်မိုး။ ကျော်ကြားလှသည့် ချ
စ်သူခင်သူများ လှသော ဗမာကဗျာစာဆိုကြီး။ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်
ခေါင်းဆောင်သည့် နိုင်ငံရေးပါတီဖြစ်သော အမျိုး သားဒီမိုကရေစီအဖွဲ့
ချုပ်ကို ထောက်ခံရေးသားမှုများကြောင့် ငါးနှစ်ကြာ အချုပ်အနှောင်ခံခဲ့
ရသူ တစ်ဦး။ ပြီးခဲ့သော နှစ်အတန်ကြာက ပန်(PEN)အဖွဲ့မှ ထုတ်ပြန်
သော ထောင်ဒဏ်ကျခံရသည့် ဗမာစာရေးဆရာများ စာရင်းတွင် သူပါဝ
င်ခဲ့သည် ။ နောက်တစ်ဦးက မသိတာ။ ဦးတင်မိုး လွတ် မြောက် လာပြီ
ဖြစ်သော်လည်း မသိတာကတော့ ထောင်ထဲမှာ ပဲ ရှိနေသေးသည် ။

“အခုလို ဆုံတွေ့ရတာ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ ဦးတင်မိုး ရှင်၊ တကယ့်
စာပေသမားတွေနဲ့ တစ်ဝိုင်းတည်း ထိုင်ခွင့်ရလို့ ကျွန်မ ဂုဏ်ယူမိပါတ
ယ်။ အခုလိုကျော်ကြားလှတဲ့ ကဗျာဆရာတစ် ယောက်နဲ့ ပေါ့ရှင်။ ကျွန်
မ ဗမာနိုင်ငံကို ပထမဆုံးအကြိမ် စလာတဲ့ ခရီးမှာ အဲဒီလောက် ကံ
ကောင်း မယ်လို့ တွေးကို မထားခဲ့မိတာပါ”

“အိုး ကျေးဇူးပါ၊ ကျေးဇူးပါဗျာ” သူက ကျွန်မ၏ ပန်းကန်ကို

မေးထိုးပြလျက် “ငါးရှဉ့်တွေ တော့ အေးကုန်တော့မယ်၊ စားလိုက်ပါဦး၊ မစွကာရင် စားလိုက်ပါဗျာ”

“အဲဒါ ငါးရှဉ့်တွေလား”

ပြောသမျှ အကုန်လိုက် နားထောင်နေသော ကပ္ပတိန်က ဝင်ပြောလိုက်ပါသည်။ ။ “ငါးရှဉ့် အကောင်ပေါက်လေးတွေပါ”

“တကယ်လား၊ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ” ဟင်းက ငန်ကျိကျိအရသာဖြစ်ပြီး ဂဏန်းလုံးများ နှင့် နည်းနည်းဆင်တူကာ တစ်မျိုးတော့ဖြစ်သည်။ ။

ကျွန်မ၏ ပုဂ္ဂိုလ်များကတော့ စာရေးဆရာများ အကြောင်း ဆက်ပြောနေကြပြန်သည်။ ။ ဟာဗဲလ်ကွန်ဒရာ၊ ဖောက်ခံကနာတို့ ၏ စာများကို ကျွန်မ ဖတ်လားဟု မေးကြသည်။ ။ ဂါဘရီရယ် လ် ဂရာစီယာမာခေး ဖတ်လား၊ ဘာ့ကြောင့် လဲ။ အခြားဘယ်စာရေးဆရာတွေ ဖတ်သေးလဲ၊ ဘယ်စာရေးဆရာကို အကြိုက်ဆုံးလဲ။ တစ်စုံတစ်ယောက်က မာခေးအကြောင်း ဟာသထဖောက် သည်။ ။ မာခေး၏ “နှစ်ပေါင်းတစ်ရာ ဧကစာရီ” သည် တော်စတိုင်းရေးသော စာပေများ နှင့် ပါဝင် သော ဇာတ်ကောင်အများ ပြိုင်ဆိုင်ခြင်းဖြစ်သည် ဟု နောက်သည်။ ။ ဦးစန်းအောင်ကတော့ ခပ်ပြတ် ပြတ်ပဲဆိုသည်။ ။ “အဲဒီတစ်အုပ်လည်း မဖတ်ဘူးဗျာ၊ ဘယ်နှယ့်ဗျာ လူ့ဘဝက တိုတိုလေးရယ်” ထို့ နောက် ကျွန်မကို ဆွီဒင် စာရေးဆရာများ အကြောင်း သူ မေးမြန်းသည်။ ။ ကျွန်မ မဖတ်ဖူးကြောင်း ဝန်ခံလိုက်ပါသည်။ ။

လက်ရှိစကားဝိုင်းမှာ ညစာစားလျက်ပြောဆိုနေခြင်းကြောင့် စိုစိုပြေပြေ ဖြစ်နေသည် မှာ သံသယဖြစ်စရာ မလိုသော်လည်း သူတို့ အတွက် စာအုပ်၊ စာပေအပေါ်မွတ်သိပ်မှုက အစားအ သောက် မွတ်သိပ်မှုထက်

အများကြီးပိုမိုပါသည်။ ။ ပုဇွန်ထုပ်များ ပန်းမုံလာကဲ့သို့သော ဟင်းသီး ဟင်းရွက်များကို ဂျင်း၊ ကြက်သွန်ဖြူတို့ ဖြင့် မွှေကြော်ဟင်းနှင့် ခပ်စပ်စပ် ကြက်ဥ ဟင်းလျာများကို စာပွဲထိုးက ယူဆောင်လာချိန်တွင် စာအကြောင်း၊ ပေအကြောင်း ဆွေးနွေးမှုက ပို၍ ပင် မြိုင်လာပြန် သည် ။ ကျွန်မတို့ ညစာ စားလိုက်၊ စာပေအကြောင်း ရယ်ရယ်မောမော ဆွေးနွေးဖလှယ်လိုက်နှင့် အတော်ကြီး ဟုတ်နေသည် ။ စကားသံများက တော့ ပို၍ ပို၍ ကျယ်လောင်လာနေ၏။ ထိုအချိန်တွင် ဆရာကြီးဦးတင်မိုးက “စာရေးဆရာတွေ သူတို့ ရဲ့ စာပေတွေအကြောင်း ပြောရတာ သိပ်ကောင်း ပါတယ်” သူ၏ မျက်လုံးများက အရောင်လက်နေသည် ။ “ဒါပေမဲ့ အခုလို ပြောဖြစ်ဆိုဖြစ်ကြတော့ ကျုပ်တို့ ဗမာပြည်သူတွေ ဖတ်ခွင့်မရတဲ့ စာအုပ်တွေ စိတ်ထဲရောက်လာတယ် ဗျာ” သူ သက်ပြင်းရှည်ကြီးချကာ ဆေးပေါ့လိပ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲ မီးခြစ်ကို စမ်းနေသည် ။ “အခု ကျုပ်တို့ တွေရဲ့ စာအုပ်အတော်များများ လည်း အပိတ်ခံထားရတယ်လေ။ နာမည်တွေ အများကြီးလည်း ဆင်ဆာထိတယ်၊ သူ့နာမည်ပေါ့။ သူ့နာမည်ကို ဘယ်သူမှ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခွင့်မရ ကြဘူး”

ကျွန်မတို့ အားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားကြသည် ။ ထုတ်ဖော်မပြောလည်း သိနေကြသောသူ။ ဦးတင်မိုးကို ကျွန်မတို့ လေးလေးစားစား စိုက်ကြည့်နေကြသည် ။ ဦးတင်မိုး ထောင်ဒဏ်ကျခံခြင်း သည် သူ၏ စာပေရေးသားမှုကြောင့် ဖြစ်သကဲ့သို့ပင် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်အား မမှီတိမသုန် ထောက်ခံမှုကြောင့် လည်း ဖြစ်ပါသည် ။

ဦးတင်မိုးက ကျွန်မဘက်ကိုကြည့်ပြီး “မင်းသိလား၊ ဒီမှာ က စာရေးဆရာတစ်ယောက်ရေး တဲ့ စာအုပ်အသစ်တိုင်းကို လေးစုံတိတိ ကော်ပီကူးပြီး ဆင်ဆာဌာန(၄)ခုကို တင်ရတယ်။ ဗမာ စာရေးဆရာတစ်ယောက်

က်အတွက် ဒါက အတော်စိတ်ညစ်ညူးစရာပဲ။ ဆင်ဆာဌာနတိုင်းက မသင့် လျော်ဘူးထင်တဲ့ စာပိုဒ်တိုင်းကို လိုင်းတားလိုက်တယ်။ အဲဒီနောက်တော့ စာရေးသူအနေနဲ့ လိုင်း တားထားတဲ့ စာပိုဒ်တွေမပါဘဲ စာမူကို ပြန်သာရေးပေတော့။ ဘယ်စာရေးဆရာမှ ဒါမျိုးပုံစံနဲ့ စာရေးရတာကို ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး ။ ဆင်ဆာအဖွဲ့ကတော့ အဲဒီလိုပဲ ရေးစေချင်တာလေ။ နိုင်ငံ ရေးသမားမဟုတ်တဲ့ ကျုပ်အသိထဲက နာမည်ကြီး ဝတ္ထုရေးသူတစ်ယောက်ဆို နောက်ဆုံးစာအုပ် ကို ငါးခါပြန်ရေးရတယ်။ သွက်သွက်ကို လည်ရောပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူအဲဒီလိုပဲ လုပ်ရတယ်။ သူက စာရေးချင်တဲ့ သူကိုး။ ထောင်ကျပြီး တီဘီဖြစ်တဲ့ ဘဝကို သူ မရောက်ချင်ဘူးလေ”

“မသိတာလိုလား” ကျွန်မ တိုးတိုးသက်သာ မေးလိုက်သည် ။

“မင်း သူ့ကို သိလား”

“ကျွန်မ သူ့ကို သိပါတယ်။ ကျွန်မလာရတဲ့ အကြောင်းတစ်ချက်က သူ့အကြောင်း စုံစမ်း လေ့လာဖို့ ပါ။ ကျွန်မက မသိတာကို ဂုဏ်ထူးဆောင်အဖွဲ့ဝင်အနေနဲ့ ဂုဏ်ပြုခဲ့တဲ့ ကနေဒါက အဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့အတွက် အလုပ်လုပ်ပေးပါတယ်။ သူ့ကို လွှတ်ပေးဖို့ ဗမာအစိုးရကို ကျွန်မတို့ ဆွဲဆောင်တိုက်တွန်းနေကြပါတယ်”

“အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်အဖွဲ့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ပန်ကနေဒါပါ။ နိုင်ငံတကာ အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုပါပဲ။ ကျွန်မကတော့ ကနေဒါ အဖွဲ့ခွဲကပေါ့”

“ဟုတ်တာပေါ့” တစ်ဦးကဆိုသည် ။ “သူတို့ ဦးဝင်းတင်ကိုလည်း ထောက်ခံအားပေးကြ တယ်” ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် နေအိမ်အကျယ်ချုပ်ဖြစ်ချိန်တွင် ဦးဝင်းတင်မှာ လည်း ဖမ်းဆီးထိန်း သိမ်း ခံလိုက်ရသည် ။ (ဦးဝင်းတင်သည် ဗမာအကျဉ်းထောင်များ ရှိ ဆိုးရွားသော အခြေ

အနေများ ကို ကုလသမဂ္ဂထံ သတင်းပို့ရန် ကြိုးပမ်းမှုဖြင့် မကြာသေးခင်ကမှ အပြစ်ဒဏ်တိုးခြင်း ခံလိုက်ရ သည်။)

“မသိတာနဲ့ ကျုပ်က အလုပ်အတူ လုပ်ခဲ့ကြတာ” ကဗျာဆရာကြီးက ဆိုသည်။ “သူက ကျုပ်ရဲ့ သမီးတစ်ယောက်လိုပဲ၊ သူက တော်တဲ့ သူငယ်မလေး၊ စာရေးလည်း ကောင်းတယ်”

“သူရဲ့ လက်ရှိအခြေအနေကို ဘယ်လောက်သိရလဲ”

“တီဘီကတော့ သက်သာသွားပြီ၊ ဒါပေမဲ့လို့ ကျုပ်မသိတဲ့ အမျိုးသမီးရောဂါတော့ ရှိနေ တယ်။ သေတော့ မသေချာလှဘူး။ ခံတော့ ခံစားနေရတယ်။ သူက ကမ္ဘဋ္ဌာန်းတော့ တော်တော် လုပ်တယ်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ နာရီအကြာကြီးကို လုပ်တာ၊ သူကထောင်ထဲမှာ အဲဒီလို ရှင်သန်နေတာပါ”

“ဝိပဿနာကမ္ဘဋ္ဌာန်း” ကျေးလက်ပုံပြင် စုဆောင်းသူက ရှင်းပြသည်။ “နိုင်ငံရေးအကျဉ်း သားတွေက ဗုဒ္ဓဝါဒနဲ့ ဖြေဆည်ရာ ရကြတယ်” သူက အသံကို ခပ်တိုးတိုး နှိမ့်ချလိုက်ပြီး “အမျိုး သမီးကြီးက နေအိမ်အကျယ်ချုပ် ကျနေချိန်မှာ နာရီနဲ့ ချီပြီး ဝိပဿနာအလုပ် နေ့တိုင်းကို လုပ်ခဲ့တာ၊ ရှင်ရော ကမ္ဘဋ္ဌာန်းထိုင်ဖူးလား”

“ကျွန်မ ကြိုးစားကြည့်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သိပ်တော့ အဆင်မချောလှဘူးလေ”

သူက ရယ်ပြီး “အဲဒါ ပုံမှန်ပဲ၊ ကျွန်မတို့ နေ့တိုင်းကို ကျင့်မှ ရတာ၊ အဲဒီလို မလုပ်ရင် သိပ်ခက်ခဲတာ၊ တစ်ခါတစ်လေ ကျွန်မ မန္တလေးဘက်က ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းကို သွားလေ့ရှိတယ်။ နှစ်ပတ်လောက်ဆို တည်ငြိမ်မှုစရလာတယ်”

ဆရာကြီးတင်မိုးက “နှစ် (၂၀) လောက် ဆိုရင်တော့ အတော်ကြီးကို တော်တော်ကြီးကို တည်ငြိမ်သွားမှာ နော်” ဟု ဝင်ပြောလေသည်။ ။

“မထင်ပါဘူး” အန်နစ်တာက တွေးတွေးဆဆ ပြောသည်။ ။

“ကျွန်မတော့ ရူးသွားမယ် ထင်တာပဲ”

“Insane in Insein” ဦးစန်းအောင်က အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားဖြင့် ဟာသဝင်ဖောက်သည်။ ။ အသံအရ အင်းစိန်(မသိတာအပါအဝင် နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသား အများ အပြားကို ချုပ်နှောင်ထား သည့် ထောင်၏ မြန်မာနာမည်) အား အင်္ဂလိပ်စကားလုံး ရူးသွပ်မှု Insane နှင့် ပေါင်းကာ ဟာသ ဝင်လုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

“ဒီနိုင်ငံမှာ စာရေးသူ ဆိုရင်တော့ အင်းစိန်ရောက်သွားတယ်ဆိုတာ လုပ်ငန်းခွင် အန္တရာယ် တစ်ခုပဲ” ဆရာကြီး တင်မိုးက ပြောသည်။ ။ “ကျုပ်ဆို ဘာမှ ထုတ်ခွင့်မပေးကြတော့ဘူး။ မဂ္ဂဇင်း ဆောင်ပါး အပါအဝင် ပေါ့။ ကျုပ်ရဲ့ ကဗျာအဟောင်းတွေတော့ ကျောင်းသုံးအနေနဲ့ ပြဋ္ဌာန်းထား ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ ကျုပ်စာအုပ်တွေကိုတော့ ပိတ်ထားတယ်” သူက စားပွဲတစ်ဖက်က ကျေးလက်ပုံပြင် စုဆောင်းသူကို တစ်စုံတစ်ရာ လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ။ ဆွီဒင်အမျိုးသမီးက လေသံဖြင့် စကားနည်းနည်းပြောသည်။ ။ နှစ်သိမ့်စကားလား၊ ဝေဖန်ပြစ်တင်မှုလား ကျွန်မ မသိပါ။ ဘာသာပြန်ပေးရန် မလိုအပ်ဘဲ တစ်စုံတစ်ရာကို နားလည်ခံစား၍ ရလိုက်သော ထိုအခိုက်အတန့်။ ကျွန်မတို့ ဝိုင်းမှ လူအားလုံး နှုတ်ဆိတ်နေကြသည်။ ။ တိတ်ဆိတ်မှုကား ပိတ်ပင်တားဆီး ခံထားရသော စာရေးဆရာများ နှင့် စကားလုံးတိုင်းအတွက် လေးစားမှု ပေးနေသလိုပင်။ အနီးနားမှ တီး ခတ်နေသည့် ဂီတသံ၊ ဂတ်စ်မီးဖိုမြည်သံ၊ ဇွန်းခက်ရင်း၊ ပန်းကန်များ ထိမိသည့် အသံဗလံများ နှင့် အခြားသော ညစာ

စားသည့် စားပွဲဝိုင်းများမှ ထွက်ပေါ်နေသော ဆူညံသံများ အကြား အေးငြိမ်းမှု ကို ယူဆောင်လာပေးသည့် တိတ်ဆိတ်မှုအခိုက်အတန့်လေး ။

ကဗျာဆရာက သူ့လက်များကို သံစုံတီးဝိုင်းမှ တီးဝိုင်းခေါင်းဆောင် ကဲ့သို့ ရုတ်တရက် မြှောက်လိုက်သည် ။ “ဆွေးနွေးကြပါ၊ ဆက်ဆွေးနွေးကြပါ” ထို့နောက် သူက အသံကို မြှင့်လိုက်ပြီး “ကောင်း တဲ့ အချက်က ကျုပ်တို့ ဆွေးနွေးလို့ ရနေတုန်းပဲ” ဟု ပြောလိုက်သည် ။ ချောင်းဆိုးတစ် ချက် ကြမ်းသွားသောကြောင့် ဦးတင်မိုး သူ၏ ဆေးပေါ့ လိပ်ကို ချလိုက်သည် ။ သက်သာသွားသော အခါ သူက အစိမ်းရင့်ရင့်အ ရောင် ဆေးပေါ့လိပ်အား ပြပြီး ပြောပါသည် ။ “ကျုပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေ ကောင်းပေါ့ဗျာ” ကျွန်မဘက်ကို လှည့်ကာ “အဖော်တစ်ယောက်လိုပဲ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ ဆေးပေါ့လိပ်နဲ့ စာရေးတာ သိပ်လိုက်ပေါ့ဗျာ” ဟု ဆိုသည် ။

“ကနေဒါမှာ လည်း ဒီလိုပါပဲ၊ ဂရိမှာ ရောပဲ၊ စာရေးဆရာတွေက ဆေးလိပ်သောက်တာနဲ့ စာရေးရတာကို ကြိုက်ကြတယ်”

“နိုင်ငံတကာ ညီအစ်ကိုများ ပေါ့” ရှေ့နေက မှတ်ချက်ချသည် ။

“ညီအစ်မများ လို့ လည်း ပြောရမှာ ပေါ့” ကျေးလက်ပုံပြင် စုဆောင်းသူ အန်နစ်တာက နှုတ်ခမ်းထူလေးကို ပြီးလို့ ပြောလိုက်သည် ။

ဆရာကြီးဦးတင်မိုးက ကျွန်မဘက်သို့ သူ၏ ကြီးမားလှသော ဦးခေါင်းကို လှည့်ကာ မေးလိုက်သည် ။ “ကျုပ်တို့ နိုင်ငံအကြောင်း မင်းစာအုပ် ရေးမယ်မို့လား”

မှတ်မှတ်ရရပါပဲ။ ကျွန်မဖြေလိုက်သည် ။ “အင်း ကျွန်မ မသေချာလှပါဘူး၊ ကျွန်မ” သည် မေးခွန်းကို မျက်နှာပူစရာမဖြစ်အောင်

ဘယ်လိုများ ကျွန်မ ဖြေရမှာ ပါလိမ့်။ “လက်ရှိအချိန်မှာ တော့ ဆရာကြီးရဲ့ နိုင်ငံအကြောင်း စာအုပ်တွေကို ကျွန်မဖတ်နေတုန်းပါ။ ကျွန်မ သင်ယူလေ့လာစရာ တွေ အများကြီးကို ရှိနေပါတယ်”

လေ့လာသင်ယူစရာ အများကြီးဆိုသည် က တကယ့်ကို အမှန်ပင်။ ကျွန်မခရီးစဉ်၏ ရည်ရွယ်ရင်းမှာ ဗမာနိုင်ငံရေး အကျဉ်းသားများ အကြောင်း ဆောင်းပါးအနည်းငယ်ရေးရန်အတွက် လိုအပ်သော အချက်အလက်များ စုဆောင်းရန်သာ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ။ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသား ပေါင်း (၂၀၀၀) ကျော်အနက် မသိတာက တစ်ဦးအပါအဝင်။ သို့ပေမဲ့ တူညီသောအချက်များ ရှိနေခြင်း က ကျွန်မကို မသိတာအပေါ် ပိုပြီး အာရုံစိုက်မိစေခဲ့တာပါ။ ကျွန်မနှင့် မသိတာတို့ နှစ်ယောက် အကြားတွင် ရှိနေသည့် ခြားနားချက်များကလည်း တူညီမှုများကဲ့သို့ပင် ကျွန်မ၏ စိတ်ကို ဆွဲဆောင်ထားခဲ့ပါသည်။ ။ သူ့အသက်က(၂၉)နှစ်၊ ကျွန်မနှင့် မတိမ်းမယိမ်းပင်။ ကျွန်မ၏ စိတ်လွတ်လက်လွတ် ပျော်ပျော်ကြီး စာအုပ်များ ရေးနေချိန်တွင် မသိတာမှာ တော့ တိုက်ပိတ်ခံနေရပြီး နှစ်(၂၀)ကြာမည့် အကျဉ်းထောင်အတွင်းမှ နေ့ရက်များကို လက်ချိုးရေတွက်လို့ နေရရှာသည်။ ။ ဘာရာဇဝတ်မှုများ သူကျူးလွန်ခဲ့လို့ ပါလိမ့်။ သူ၏ ပြစ်မှုဆိုသည် က စစ်အစိုးရအား ဝေဖန်သော ဝတ္ထုတိုများ ရေးသားခဲ့ခြင်းမျှသာ ...

။

ကျွန်မတို့ နှစ်ဦးစလုံးက ငယ်ရွယ်ပျိုမြစ်သော စာရေးဆရာမများ ။ ကျွန်မတို့ နှစ်ဦးအကြား က တူညီမှုများက သည် မျှပဲလား။ လူသားဖြစ်တည်မှု၏ တစ်ခုတည်းသော ကြီးကြီးမားမား မတော်တဆ ကြုံကြိုက်မှု က တရားမျှတမှု မရှိသလောက် နည်းပါးလှသည့် ကမ္ဘာမြေပေါ်တွင် ခွဲခြားထားသည့် နယ်နိမိတ်စည်းများ အကြား မွေးဖွားခဲ့သည့် အရပ်ဒေသ ။ ကျွန်မ ကမ္ဘာမြေ၏ အခြား တစ်နေရာတွင် မွေးခဲ့ပါက ဘဝက

တစ်မျိုးဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ဒီအချက်က အတော်ကြီးကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ရှိပါသည်။ သို့ပေမဲ့ ကျွန်မကလေးဘဝကတော့ သည် ကိစ္စကို မှော်ဆန်သော အလှည့် အပြောင်းတစ်ခုလို့ ထင်ခဲ့မိသည်။ ကျွန်မ (၈)နှစ် သမီးအရွယ်တွင် အိမ်နားကို ဖိလစ်ပိုင်မိသားစု တစ်စု ပြောင်းရွှေ့လာသည်။ ဒါက ကျွန်မအတွက် အတော်ကြီးကို သုံးသပ်ဆင်ခြင်စရာတစ်ခု။ အခြားမိဘ၊ အခြားနိုင်ငံများ တွင် မွေးဖွားခဲ့ပါက “ကျွန်မ” ရှိမည် မဟုတ်။ “ကျွန်မ” ဖြစ်လာနိုင်ခြင်း က အချက်များ စွာပေါ်တွင် တည်မှီနေပြီး ထိုအချက်များအား ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်း ကျွန်မတွင် လည်း မရှိပေ။ ခေါင်းခြောက်စရာ အတွေးအခေါ်တစ်ရပ်ဖြစ်ပြီး ကျွန်မကိုလည်း အမြဲလိုလို လွှမ်းမိုးထားခဲ့ ပါသည်။ တကယ်၍ များ ကျွန်မသာ ဗမာနိုင်ငံကဲ့သို့ တိုင်းပြည်တွင် မွေးဖွားခဲ့ပါက ကျွန်မဘယ်သူ များ ဖြစ်နေမှာ ပါလိမ့်။ ဘယ်လိုပုံစံများ ဖြစ်နေမလဲ။

ကနေဒါ နှင်းစက်များ အောက်က မှုံမှိုင်းရီဝေနေသော ကာလတစ်ခုတွင် မသီတာ၏ ဓာတ်ပုံ ကို ကြည့်ရသည် မှာ ကျွန်မအတွက် စိတ်ထိခိုက် တုန်လှုပ်စရာ။ နက်မှောင်သော ဆံပင်၊ ဆွဲဆောင် မှုအပြည့်ရှိသော မျက်နှာ ဝိုင်းလေးနှင့် ဖြစ်ပေမယ့် သူ့အပြုံးက စူးရှလေးနက်နေသည်။ သူ့အ ကြည့်မှာ တည်ငြိမ်မှုအပြည့်နှင့် ။ သူ အကျဉ်းကျခံနေရသည် ဟု ကျွန်မ တွေးကြည့်၍ ပင် မရပါ။ ကျွန်မအာရှဘက်ကို ပြန်လာရန် ပြင်ဆင်ချိန်တွင် သူ တီဘီရောဂါ ခံစားနေရသည် ။ တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်ခန့်ကြာမည်ဟု ခန့်မှန်းထားသော ခရီးစဉ်အတွက် လိုအပ်မည့် အရာအားလုံးကို ကျောပိုးအိတ် တစ်လုံးနှင့် ခရီးဆောင် သေတ္တာငယ်အတွင်း ထည့်ကာ ပြင်ဆင်နေချိန်တွင် မသီတာအကြောင်း ကျွန်မ စဉ်းစားနေမိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။ အနည်းဆုံးတော့ ကျွန်မ သူ့အကြောင်းပိုသိအောင် ကြိုးစား ကာ ဆောင်းပါးအနည်းငယ် ရေးနိုင်ပါလိမ့်မည်။

ပြီးခဲ့သည့် ရက်အနည်းငယ်အကြာ ရန်ကုန်လေဆိပ်သို့ လေယာဉ်မ ဆိုက်ခင်က ကျွန်မ လုပ်မည်ဟု စဉ်းစားထားသည် မှာ ဤမျှသာ။ သို့ သော် စာရေးဆရာများ နှင့် ဆုံတွေ့လိုက်ရပြီး နောက် ကျွန်မစိတ်ကို ပြ င်းထန်စွာ လှုပ်ရှားစေသည့် ခံစားမှုများ ရရှိသွားသည် ။ မနေ့က ကျွန်မ ငှားစီးခဲ့သည့် တက္ကစီသမားကလည်း လက်ရှိအုပ်ချုပ်နေသော ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများ အကြောင်း ပြောပြ ခဲ့ပြန်ပါသည် ။ “သူတို့ မှာ လက်န က်ရှိတယ်၊ ဦးနှောက်တော့ မရှိဘူး” လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ဆုံမိ သည့် ကုန်သည် မှာ အမျိုးသမီးကြီး ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်အား သိုသိုသိပ်သိ ပ် ရည်ညွှန်း ပြောဆို မှုအကြောင်း ခပ်တိုးတိုး မေးလိုက်ချိန်တွင် တထိ တ်တလန့် ဖြစ်သွားခဲ့သည် ။ သူက “စိတ်မရှိပါနဲ့ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် မပြောရဲလို့ ပါ” ထိုနောက်တွင် တော့ ကျွန်မကိုထားခဲ့ပြီး ဆိုင်အတွင်းမှ သူ ထွက်ခွာသွားတော့၏။ တကယ်တော့ သူ၏ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှုကို ကျွ န်မ တွေးမိခဲ့သင့်ပါသည် ။ ကျွန်မက ကြောက်စိတ် လုံးဝ မရှိသည် ပဲ လား။ အနည်းဆုံးတော့ ကျွန်မ ပြောရန် နောက်မတွန့်ခဲ့ ပါ။

သစ်သီးပန်းကန်များ ရောက်လာပါပြီ။ ညနေခင်းကား ကုန်လွန် တော့မည်။ သို့ပေမဲ့ ရှေ့နေ က နွမ်ချောင်စကီးအကြောင်း ကျွန်မကို မေး ရာမှ ဒီမိုကရေစီ၏ ကျဆုံးမှုအကြောင်း ဆွေးနွေးဖြစ် သွားပြန်သည် ။ သေချာသည် ကတော့ ကျဆုံးမှုချင်းနှိုင်းယှဉ်လျှင် အာဏာရှင်စနစ်ထ က် ဒီမိုကရေ စီကျဆုံးခန်းက ခံသာပေဦးမည်။ ညစာစားပွဲဝိုင်းမှာ ပြော င်သလင်းခါ သွားလေပြီ။ ကျွန်မတို့ က တော့ အနုပညာအကြောင်း ဆွေးနွေးကောင်းနေဆဲပင်ဖြစ်သည် ။ အန်နစ်တာက မှုဇီဒေအိုဆေး၏ အလှကို ညွှန်းနေပါသည် ။ (သူ၏ ရှည်လျားလှစွာသော လက်များက လေထဲတွင် အဖြူရောင် ပန်းပုလက်ရာတစ်ခု လေထဲမှာ လွင့်မျော နေ သကဲ့သို့ ပင်။ ဆရာကြီး တင်မိုးက ပန်းချီပြခန်းဖွင့်ပွဲ တစ်ခုကို လာရော

က်ရန် ကျွန်မတို့ ကို ဖိတ်ခေါ်၏။ ဦးစန်းအောင်ကလည်း ကျွန်မဆုံတွေ့လိုလျှင် သူ၏ အသိ ပန်းချီဆရာများ ရှိကြောင်း ပြောသည် ။ သစ်သီးအချိုပွဲကို လက်စသတ်ပြီးချိန်မှာ တော့ ကျွန်မတို့ ငိုက်စပြုလာသည် ။ ကဗျာဆရာကြီးမှာ တစ်မှေးပင် အိပ်ပျော်သွားပြီး သူ့ဟောက်သံမှာ ကျယ်လောင်လွန်းသဖြင့် သူကိုယ်တိုင်ဆက်ပြီး မမှေးနိုင်ဖြစ်သွားရသည် ။ ကျွန်မ၏ စကားပြော ဖော်များမှာ နောက်ထက် သတင်းအချက်အလက်များ ၊ ကမ္ဘာကြီး၏ တိုးတက်ပြောင်းလဲမှုများ အကြောင်း သိလိုစိတ်များ ပြင်းပြနေကြဆဲ။ နည်းပညာ၊ သတင်းစာများ ၊ စာအုပ်များ နှင့် စိတ်ကူးစိတ်သန်းများ လွတ်လပ်စွာ စီးဆင်းနေသည့် ကမ္ဘာကြီးနှင့် သူတို့ နိုင်ငံသူတို့ ကိုယ်တိုင် ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်း ဆက်သွယ်ပေါင်းစပ်နိုင်မည်လဲဆိုသည် ကို ဆွေးနွေးငြင်းခုံကြသည် ။ အန်နစ်တာ၊ ဂျန်နီနှင့် ကျွန်မတို့ သယ်ဆောင်လာသည့် လွတ်လပ်သော ကမ္ဘာလောက။ ဗမာနိုင်ငံ ကဲ့သို့ အထီးကျန်ရပ်တည်နေသည့် နိုင်ငံတစ်ခု၌ ယခုလို ဆွေးနွေးမှုမှာ ပျင်းရိပြီး ငွေဖွယ် ကောင်း လှသည့် ဆေးရုံလူနာဆောင်တွင် ရက်သတ္တပတ် အတန်ကြာနေခဲ့ရပြီးနောက် လန်းဆန်းသစ်လွင် သည့် ဘဝထဲသို့ ပြန်လည်တိုးဝင်ခွင့်ရလိုက်သည့် အခိုက်အတန့်တွင် ခံစားရသည့် စိတ်ကျေနပ် မှုမျိုးကို ပေးစွမ်းနိုင်ပါလိမ့်မည်။

ကျွန်မတို့ ညစာစားနေသည့် ဆိုင်မှ စားပွဲဝိုင်း သန့်ရှင်းရေးလုပ်သည့် ကောင်လေးများက ကွဲအက်နေသော ဖော်မီကာနှင့် သစ်သားစားပွဲ၏ မျက်နှာပြင်အား အဝတ်ဖြင့် ရိုက်ခါသည် ။ ညစ် ပေနေသည့် ရေများကို ရေမြောင်းအတွင်းသို့ သွန်ချနေကြသည် ။ ကျွန်မတို့ ၏ ဒင်နာပါတီက အဆုံးသတ်ရပါတော့မည်။ ကျွန်မတို့ အိပ်စက်ခြင်းကိုလည်း လိုအပ်သည် မဟုတ်ပါလား။ မလိုအပ်ပါဘူးဆိုကာ ကျေးလက် ပုံပြင်စုဆောင်းသူက သူ၏ ဦးခေါင်းကို ပြဇာတ်ဆန်ဆန် ခါလျက် ပြောနေသည် ။ သူ

က ကျွန်မ၏ လက်ကို ဖိညှစ်ကိုင်ပြီး တည်းခိုးခန်းကို ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ပြန်လွှတ်မည်မဟုတ်ကြောင်းနှင့် ဦးစန်းအောင်တွင် ကားရှိပြီး အပြန်လိုက်ပို့ပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောပါသည်။

ဝတ်ဘိုင်၊ ဝတ်ဘိုင်ပါ။ ကျွန်မတို့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး နှုတ်ဆက်ကြပုံ က နွေးထွေးရင်းနှီးမှု နှင့် ပုံမှန်လေသံများ ရောထွေးနေသည်။ ဦးညွတ် နှုတ်ဆက်ပုံမျိုး မဟုတ်ဘဲ အပြုံးများက ပန်းလိုပွင့်နေ ကြသည်။ အတော်အတန် ပင်ပန်းနွမ်းလျနေပေမယ့်လည်း အားလုံးမှာ ကျေနပ် ပျော်ရွှင်နေကြ သည်။ “နောက်မ ဒွေမယ်” ဟု ကျွန်မအပြောကြောင့် ရယ်ကြရပြန်ပါသည်။ ပြောရိုးပြောစဉ် စကား လုံးက ဗမာစကားကို မပြောနိုင်သူ၏ ပါးစပ်ထဲတွင် ရယ်စရာ ဖြစ်သွားရသည်။ နောက်မှ ပြန်ဆုံကြ မည်။

ကဗျာဆရာကြီးက ကျွန်မကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး ခပ်ဩဩအသံဖြင့် တီးတိုးပြောသည်။ “မင်း မကြာခင်မှာ ဗမာစကား တတ်လိမ့်မယ်။ အဲဒါက အထောက်အပံ့ ဖြစ်မှာ ပါ”

“ဘာအတွက် အထောက်အပံ့ဖြစ်မှာ ပါလဲ ရှင့်”

“စာအုပ်ရေးဖို့ အတွက်ပေါ့”

အခန်း(၂)

ဗမာဘာသာစကား သင်ခန်းစာများ

တစ်နေ့လုံး စေတီပုထိုးများ အကြား လမ်းလျှောက်သွားပြီးနောက် ညစဉ် ညတိုင်း ကျွန်မ ပုဂံဆင်း တုတော်များကို အိပ်မက်မက်ပါသည်။ ။ တွေ့ကြုံရသည် များကလည်း အိပ်မက်မက်နေရသလိုပင်။ အချို့သော ဆင်းတုတော်များက အဖြူရောင်လွင့်ပြယ်နေပြီး အောက်ခံနီရဲရဲအရောင်များ ပေါ်နေ ရာ သုံးလူထွတ်ထား၏ အသရေတော်နှင့် ဆန့်ကျင်စွာ မြစ်ကမ်းစပ်တွင် လူများ ဖုတ်လက်စအုတ်များ ၏ အရောင်နှင့် တူညီနေသည်။ ။ ဤဗုဒ္ဓ ဆင်းတုတော်များမှာ နှစ်ပေါင်း(၈၀၀)၊ (၉၀၀) မက နှစ်ပေါင်းတစ်ထောင်နီးပါးပင်ရှိရောမည်။ ရွှေနှင့် အဖိုးတန် ရတနာများ စီခြယ်ထားခြင်းကပင် ကျော်ကြားမှုတစ်ရပ်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် တန်ဆောင်းအတွင်းရှိ အလင်းဖျော့ဖျော့အောက်တွင် ရွှံ့စေးဖြင့် ထုလုပ်ထားသည့် ဆင်းတုတော်များမှာ အသက်ဝင်လွန်းလှနေသည်။ ။

အမိုးခုံးအမြင့်ကြီး၏ မျက်နှာကျက်အောက်မှ ကျွန်မ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။ ပူပြင်းလှသည့် ရာသီဥတုအောက်တွင် ခြေဗလာဖြင့် သွားနေသော ကျွန်မ အေးစိမ့်စိမ့်ကျောက်တုံးလေးများ ၏ အထိအတွေ့ကို ခံစားမိသည်။ ။ ရေ၏ အငွေ့အသက်များ ပင်ရနေသည်။ ။ အပြင်မှာ တော့ဘယ်အ ရပ်မျက်နှာကိုကြည့်ကြည့် အဝါနှင့် အညိုရောင် လွင်ပြင်ကျယ်ကြီးက ပူပြင်းလွန်းလှသည့် နေရောင်အောက်တွင် မြင့်ချည် နိမ့်ချည်နှင့် ရှိနေပါသည်။ ။ ကီလိုမီတာ အနည်းငယ် အကွာအဝေးတွင်

င် ဧရာဝတီမြစ်ကြီး တည်ရှိနေသည် ကိုပင် မယုံကြည်နိုင်စရာ။ မှောင်မိုက်နေသည့် အဆောက်အအုံ အမြင့်ဆီမှ လင်းနို့တစ်သိုက် ဝဲပျံထွက်လာနေသည် ။ အချိုးအကွေ့တိုင်းရှိ ဝတ်ပြုသောနေ ရာများ တွင် မုဒြာအမျိုးမျိုးဖြင့် ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော်များ တည်ရှိနေပါသည် ။ တချို့ဆင်းတုတော်များက ဆွေးများ မွမ်းမံထားခြင်းမရှိ၊ ဈာန်ဝင်စားနေဟန် မျက်လွှာချလျက်ဖြင့်လည်း ဖူးတွေ့နိုင်ပါသည် ။

ရှေးဟောင်းပုဂံဒေသအကြောင်း ပြောတော့ ဦးစန်းအောင် အဘယ့်ကြောင့် အံ့အားသင့်ဖွယ် ငေးမောသွားခဲ့သည် ကို ယခုမှ ကျွန်မ နားလည်မိပါသည် ။ ကျွန်မရန်ကုန်မြို့မှ မထွက်ခွာခင် သူနှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ဆုံဖြစ်ခဲ့သေးသည် ။ ပုဂံကိုသွားဖို့ အစီအစဉ်ဆွဲနေကြောင်း ကျွန်မကပြောတော့ သူ၏ အေးစက်တည်ငြိမ်သော ပုံမှန်ပုံစံပျောက်သွားပြီး အတော်ကြီး တက်တက်ကြွကြွ ဖြစ် သွားခဲ့၏။ “ဟုတ်တာပေါ့ ပုဂံ” လက်ဖက်ရည်ပန်းကန် နှုတ်ခမ်းများကို သူလက်ဖြင့် ပွတ်သပ်လျက် ရေရွတ်နေသည် ။ “ရွာသားတွေက သူတို့ ကိုယ်သူတို့ ဘုရားကျွန်တွေလို့ ပြောကြတဲ့ နေရာ။ အရမ်းလှပတဲ့ ပုဂံ၊ မင်းသွားသင့်တဲ့ နေရာတစ်ခုပဲ” ဆိုလိုသည် က နိုင်ငံရေးအရပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စူးစမ်း လေ့လာမှု ပြုလုပ်လို၍ ဖြစ်ဖြစ် သွားခြင်းမျိုး မဟုတ်လျှင်ပင် ရှေးဟောင်း မြို့တော်တစ်ခုသို့ သွား ရောက် လည်ပတ်ခြင်းက အကျိုးမဲ့စရာမရှိ။ သူလက်ခံသဘောတူသည် ဆိုသည့် သဘောပင်။ သူ့ လေသံက ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်သွားပြီး “မွန်ဂိုတွေ ဖျက်ဆီးတုန်းက ကျန်ခဲ့တာတွေကို ဗိုလ်ချုပ်တွေက ဆက်ပြီး အပြတ်ဖြတ်နေတယ်လို့ ကြားမိတာပဲ” ဟု ပြောဆိုခဲ့သည် ။

တစ်ခါတစ်ရံ၌ ပုဂံရှေးဟောင်းမြို့တော်အား အင်္ဂလိပ်စာလုံးပေါင်းဖြင့် အသံထွက်ရာတွင် အနည်းငယ်ကွဲလွဲမှု ရှိပါ

သည် ။ မြစ်ဆီမှ စေတီပုထိုးများ ဆီ၊ စေတီပုထိုးများ ဆီမှ မြစ်ဆီသို့ ဖြည်း ဖြည်းသက်သာ လျှောက်ရင်း ဦးစန်းအောင်လိုမျိုး ပုဂံဆိုသည့် စကားလုံးကို ကျွန်မ တိုးတိုးလေး ရေရွတ်နေမိသည် ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းနေရာများကို သွားရောက်ကြည့်ရှုနိုင်ရန် နံနက် ဝေလီဝေလင်း အချိန်ကြီးတွင် ကျွန်မ မြင်းလှည်းနှစ်ခါ ငှားခဲ့ပါသည် ။

ပုဂံ၏ ထင်ရှားသော စေတီတစ်ဆူပေါ်မှ နေပြီး နံနက်စောစော ထွက်ပေါ်လာသည့် ကြက် သွေးရောင်တောက်လောင်နေသော နေမင်းကြီးကနေ နီနီရဲရဲ ဖရဲသီးကြီးအဖြစ် တရွေ့ရွေ့ပြောင်း လဲသွားသည့် မြင်ကွင်းအား ကြည့်ရသည် မှာ ကျွန်မ၏ ဘဝတွင် သေပျော်ပြီဟု တွေးမိသွားခဲ့ရ သည် ။ မျက်တောင်ခတ်လိုက်တိုင်း စက္ခုအာရုံတွင် ဝေဝါးသွားသည့် မြင်ကွင်းက ကျွန်မ၏ မြင်သိ စိတ်ကို စိုးမိုးထားတော့၏။ ကျွန်မ၏ မြင်းလှည်းဆရာမှာ ဘုရားဘက်ကို ကျောခိုင်းထားပြီး ရင်ပြင် အုတ်ရိုးပေါ်တွင် ထိုင်နေသည် ။ လက်သည်းညှပ်သလို ဟန်ဆောင်နေပေမယ့် အမှန်ကတော့ သူ ဆေးပေါ့လိပ် သောက်နေခြင်းသာဖြစ်သည် ။ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း နေလုံးကြီး ထွက်ပေါ်လာ သည့် ရှုခင်းကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေမိပါသည် ။ မကြာခဏ သူ့ကို ကျွန်မပြီးပြဖြစ်သော်လည်း ကိုယ့်အာရုံနှင့် ကိုယ်သာနေလိုက်သည် ။ အနက်ရောင်လွင်ပြင်ကျယ်ကြီးတွင် တောက်လောင်နေသည့် မီးလျှံများ ၊ တဖြည်းဖြည်းနှင့် မီးတောက် မီးလျှံများက အားကောင်း ကျယ်ပြန့်လာနေသည် ။ မြူနှင်းတို့လွင့်ပျယ်ကာ မြေမျက်နှာပြင် နယ်နိမိတ်များ ပေါ်ထွက်လာတော့သည် ။ အဖြူရောင်နှင့် ရွှေရောင် အထွတ်တင်ထားသည့် စေတီတော်များ တစ်စစီ ပြိုကျပျက်စီးနေသည့် ပုထိုးများ ၊ အစီအရီတန်းနေသည့် စေတီပုထိုးများ နှင့် ထန်းပင်တန်းများ နှင့် အတူ မီးခိုးရောင် မြစ်မင်းဧရာကိုလည်း ရေကန်ငယ်တစ်ခုပမာသာ မြင်တွေ့ရသေးသည် ။

လှပသောဟူသည့် နာမဝိသေသနစကားလုံးကို ကျွန်မ အမှတ်ထား
နိုင်ပါတော့မလား။ ဒီလို ရှုခင်းမျိုးကို ခံစားကြည့်ရှုချိန်မှာ အမှန်တက
ယ် ခံစားရသည့် အလှတရားကို စကားလုံးများ နှင့် ဖော်ပြနိုင်ရန် ခက်ခဲ
သွားတော့၏။ အလှတရားဆိုသည် က ရှာပုံတော်ဖွင့်လေ သိရခက်လေ
သဘောမျိုးပင်။ အရာရာကို သိမ်းကြိုးယူငင်သွားနိုင်သော ဆွဲဆောင်မှု
လည်း ဖြစ်မည်ဟု ကျွန်မ တွေးမိသည် ။ သေချာသည် ကတော့ ဟိုးအ
ဝေးက လွင်ပြင်ကျယ်ကြီးတစ်လျှောက် များ ပြားလှစွာသော စေတီပုထိုး
များ တည်ရှိနေခြင်းပင်။ ထိုအချက်က ကျွန်မ၏ မြင်းလှည်းဆရာဝတ်
ထားသော အညိုဖျော့ဖျော့ ရုပ်အင်္ကျီများ ၏ တည်ရှိမှု၊ သူ၏ ကြမ်းရှုနေ
သည့် လက်တစ်စုံတည်ရှိနေမှု ကဲ့သို့ပင် လက်တွေ့ကျကျ ငြင်းဆိုမရနိုင်
သော အရာများ ပင်ဖြစ်သည် ။ကျွန်မက ရေခြားမြေခြားမှ လာသူ ဖြစ်၍
သာ မြင်းလှည်းဆရာက သည် မျှ စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီး ကြည့်နေခြင်းဖြစ်
မည်။ သူ့အကြည့်က တပ်မက်မှုဖြင့် မဟုတ်သည် ကတော့ သေချာပါ
သည် ။ တပ်မက်သော အကြည့်မျိုးဖြစ်နေလျှင် ကျွန်မအတွက်တော့ စိုး
ထိတ်စရာပင်။ နံနက်အရုဏ်တက်ချိန်မှာ ပျက်သုဉ်းသွားသော ဘုရင့်နိုင်
ငံတော်၏ အလယ်တွင် ခြေဗလာဖြင့် ကျွန်မ သူစိမ်းအမျိုးသား တစ်ဦးနှ
င့် အတူ ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။ စေတီအဝင်ပေါက်တွင် ကျွန်မ၏ ဖိ
နပ်များကို ချွတ်ထားခဲ့ပါသည် ။ တကယ်တော့ ထူးဆန်းသည့် တိရစ္ဆာန်
တစ်ကောင်ကို စူးစမ်းလေ့လာသလိုမျိုး ကျွန်မ ကို သူကြည့်နေခြင်းမျှ
သာ။

လွင်ပြင်ကျယ်ကြီးတစ်ခု။ အာရုဏ်တက်ချိန် ထွက်ပေါ်လာသော နေ
မင်း၏ အလင်းမီးလျှံ တို့ ဖြင့် တောက်လောင်နေသည့် အနက်ရောင် လွ
င်ပြင်ကျယ်ကြီး။ ထိုလွင်ပြင်ကျယ်ကြီးကို ကျွန်မ တစ်ရှိုက်မက်မက်ကို
ကြည့်နေမိပါသည် ။ ဘန်ကောက်မြို့က ယာယီအခန်းငယ်လေးကို ကျွန်

မ နေသားတကျ ရှိပြီးကာမှ ပဲ အခြားသော တိုင်းပြည်ကို နိုင်ငံခြားသား
ဧည့်သည် အနေဖြင့် ထပ် ရောက်လာသည် ။ မှတ်စုစာအုပ်ထဲတွင်
လည်း အစိမ်းသက်သက် အသံထွက်နှင့် စကားလုံးများက ပြည့်လို့ နေပြ
န်၏။ အာရုံသိစိတ်ကား အနားမရ။ ရုပ်ခန္ဓာပိုင်းအရလည်း
တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် နေရ ခြင်းကို မက်မောနေပြီ။ ကျွန်မအတွက် ငြိမ်းချ
မ်းသော နားခိုရာကား ဘယ်မှာ များ ပါလိမ့်။ ဘာအတွက်ကြောင့် များ
ကျွန်မဒီလိုတွေ လုပ်နေမိတာပါလိမ့်။ ကျွန်မဘဝ၏ နေသားတကျ
ရှိမှုများကို စွန့်ခွာပြီး အခြားသူများ အကြောင်းအရာ၊ အဖြစ်အပျက် ဇာ
တ်လမ်းများကို မည်သည့် အတွက် လိုက်လံ စုဆောင်းနေပါသလဲ။ အခု
အချိန်တွင် ကျွန်မအတွက် အမှန်တကယ် လိုအပ်နေသည် က အတည်
တကျ အိုးအိမ်နှင့် ငြိမ်းချမ်းမှု။ အယူသည်းပြီး အနိုင်ကျင့် စိုးမိုးသော ဗို
လ်ချုပ်တစ်သိုက်နှင့် သူတို့ ၏ ခြိမ်းခြောက်နေသည့် ဆိုင်းဘုတ်ကြီးများ
က အုပ်စိုးသော တိုင်းပြည်။ အာဟာရချို့တဲ့ နေ သည့် ကျောင်းသားနှင့်
ပညာတတ်များ နေထိုင်ရာနိုင်ငံကို ဘာကြောင့် များ ကျွန်မလာခဲ့မိပါလိ
မ့်။ ဂရိကျွန်းပေါ်က အိမ်ငယ်လေးဆီ ကျွန်မ ပြန်သွားခဲ့သင့်သည် ။ အန
ည်းဆုံးတော့ ဘန်ကောက်က နေပြီး တောင်ပိုင်းမှ ခပ်ဟော့ဟော့
ကမ်းခြေတစ်ခုဆီကို သွားခဲ့သင့်သည် ။ ဆွီဒင် ဒါမှ မဟုတ် အစ္စရေး
ယောက်ျားတစ်ယောက်ယောက်ကို ကမ်းခြေမှာ ချစ်တမ်းကစားရသည်
ကမှ ကောင်းလိမ့်ဦးမည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယခုလို ဆိုးဆိုးရွားရွား ဖိနှိပ်ခံနေရသည့် နေရာထက်
တော့သာ ပါလိမ့်မည်။ ဗမာနိုင်ငံကို ကျွန်မရောက်သည် မှာ ရက်သတ္တပ
တ် နှစ်ပတ်သာရှိပါသေး၏။ ဗမာနိုင်ငံက ကျွန်မ အား ပြောင်းလဲသွား
စေလိမ့်မည်ဟု သိနေသလိုပင်။ အခုပဲ ကျွန်မ ပြောင်းလဲနေပြီးလား၊
ကြုံတွေ့ နေသည့် အတွေ့အကြုံများ ထဲကနေ ဘာဖြစ်လာမည်ကို ကြုံ

တင် ခံစားသိရှိနေသော ထူးခြားသည့် စွမ်းအားကို အသုံးပြုနိုင်လောက်အောင် ကျွန်မက သတိထားပြီး နေတတ်သူတစ်ယောက်လည်း မဟုတ်ပြန်ပါ။ ဒါဆို အဲဒီစွမ်းအားကပဲ ကျွန်မကို အသုံးပြုသွားမှာ လား။ ဒီနေရာမှာ တွေ့ကြုံနေရ သည် များကို ကျွန်မ သိမြင် နားလည်ပါသည်။ ။ ကျွန်မရေးသည့် အကြောင်းအရာများက ထိုပြောင်းလဲခြင်းတရား သက်သက်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ။ ပြောင်းလဲခြင်းတရားက ကျွန်မကို လေ့လာစူးစမ်း သော စာရေးသူအဖြစ်မှ လှုပ်ရှားလုပ်ဆောင်သူအဖြစ် ပြောင်းလဲစေလိမ့်မည်။ ထိုအပြောင်းအလဲ ရောက်မလာမီအချိန်မှာ တော့ ပြုပျက်နေသော စေတီပုထိုးများ ၊ ခြေကျင်းဝတ်ပေါ်မှ ဖုန်မှုန့်နီနီများ နှင့် ကျွန်မ နှုတ်တက်ရုရု ရွတ်ဆိုနေသည့် စကားလုံး အသစ်များမှ တစ်ဆင့် ဗမာနိုင်ငံသည် ကျွန်မ အား သိမ်မွေ့သည့် ဆွဲငင်ညှို့ယူမှုဖြင့် ဖမ်းစားထားလေ၏။ ရက်အနည်းငယ်အတွင်းမှာ ပဲ ကျွန်မ၏ နှလုံးသားကို ရှေးဟောင်း ပုဂံမြို့တော်က လွှမ်းမိုးသိမ်းပိုက်သွားပါတော့သည်။ ။

တစ်စုံတစ်ရာအပေါ်တွင် ငြိတွယ်လွယ်တက်သော ရောဂါလက္ခဏာ တစ်ခုခုများ လား၊ ပုဂံ ဘုရားတစ်ဆူပေါ်တွင် ထိုင်နေလျက်က လူသားဘဝ ဖြစ်တည်မှုမှာ ဘယ်လောက်များများ တိုတောင်းပြီး အရာမထင်ဖြစ်သည် ကို ကျွန်မတွေးနေမိသည်။ ။ ကျွန်မ၏ ဖြစ်တည်နေမှုကို ဆင်ခြင်တွေးတောနေမိသည်။ ။ ခမ်းနားလှသော ရှုခင်းကျယ်ကြီးအကြားက အရိုးများ ၊ သွေးသားများ ဖြင့် ဆန့်မတ်ထားသည့် အမှုန်အမွှားလေးတစ်ခုမျှသာ။ ထိုအမှုန်အမွှားလေးက အတွေးများ ၊ ဆန္ဒများ လည်း ဖောင်းပွနေပြန်သည်။ ။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက လိုချင် တပ်မက်မှုများ အားလုံးသည် ဒုက္ခ၏ ရေ သောက်မြစ်ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဟောပြောတော်မူခဲ့ပြီသား မဟုတ်ပါလား။ မနှစ်က ထိုင်းနိုင်ငံကို ကျွန်မ ပြန်ရောက်ချိန်တွင် ဘန်ကောက်မြို့၏ ဆူညံပွတ်လောရိုက်မှုတွေ ရှိနေပေမယ့် ကမ္မဋ္ဌာ

န်းအလုပ်ကို ပြတ်တောင်း၊ ပြတ်တောင်း အားထုတ်ဖြစ်ခဲ့သေးသည် ။
ကျွန်မအတွက် အရှေ့တောင်အာရှဒေသမှာ တည်ရှိနေမှုကပင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာဖြင့် ကမ္မဋ္ဌာန်းအလုပ်လုပ် ရန် လုံလောက်ပါသည် ။

ကျွန်မ၏ ဘဝတွင် ဖျံတစ်ကောင်၊ သစ်ပင်တစ်ပင် ဒါမှ မဟုတ် ငါးတစ်ကောင်အဖြစ် စိတ်ကူး ယဉ်ခဲ့မိဖူးသည် ။ ဂရိအေဂျီယန်တွင် ရေကူး၊ ရှောင်ကီးတောင်တန်းပေါ် ခြေလျှင်ခရီးရှည်ထွက်၊ ဘေးမဲ့ကျွန်းတွင် ပင်လယ်ဖျံများအား စောင့်ကြည့်။ အကယ်၍ များ မှော်ပညာရှင်တစ်ဦးလို အက်တမ် တစ်လုံးလို လူ့အမှေးပါးကိုခွာချ။ အခြားတစ်စုံတစ်ရာအဖြစ် အသွင်ပြောင်းလဲသွားနိုင်ခဲ့လျှင် ငြိမ်းချမ်းသွားပါလိမ့်မည်။ ပုဂံမြို့၏ ပျောက်ကွယ်သွားပြီ ဖြစ်သော ကမ္ဘာလောကတစ်ခုက အထွဋ် အမြတ် နေရာတစ်ခုတွင် ထိုင်လျက် ကျွန်မ၏ စိတ်အလျင်က ဖြစ်ချင်သောဆန္ဒ၏ နောက် မီးခိုးမဆုံး မိုးမဆုံးလိုက်နေမိပါသည် ။ ကျောက်တုံးတွင် ကပ်ငြိနေသည့် ရေမှော်လေးပဲ ဖြစ်ချင်သည် ။ မြင်း လှည်းဆရာ ထိုင်နေသော ဘုရားရင်ပြင် ကျောက်ပြားကြီးအောက် တိုးဝင်လိုက်မည်။ နေဒဏ်၊ လေဒဏ်နှင့် အချိန်ကာလတို့ ၏ တိုက်စားမှုဒဏ်ကို ရိုးသားတည်ငြိမ်မှုအပြည့်နှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်မည်။

ဖြစ်မလာနိုင်သောအရာများကို ကျွန်မ စိတ်ကူးပေါက်ရာ တွေးနေခြင်းသာဖြစ်သည် ။ တကယ်တော့ လူ့လောကကြီးက ကျွန်မကို အမြဲလိုလို ဆွဲငင်နေ၏။ ဆန္ဒများ ၊ ပူလောင်သည့် ဒုက္ခများ နှင့် ကျွန်မပိုင်ဆိုင်ထားသော ကိုယ်ခန္ဓာကို ကျွန်မ ငြိတွယ်ချစ်ခင်ပါသည် ။ ကျွန်မက ဗုဒ္ဓ ဘာသာဝင်ကောင်းတစ်ဦး မဟုတ်ပါ။

အရုဏ်ဦးအလင်းရောင်သည် ကောင်းကင်တစ်ခွင်အား လင်းလက်ရှင်းသန့်စွာ ဝင်ရောက် လျက် ကမ္ဘာလောကကြီးဆီသို့

ဖြန့်ကျက်လာနေပြီ ဖြစ်သည်။ ။ အရုဏ်ဦးအလင်းနှင့် အတူ သယ်ဆောင်လာသည် က ရှေးဟောင်း ပုဂံမြို့တော်၏ ဆန်းကြယ်လှပသော လူသားတို့ ၏ အတိတ် ကာလတစ်ခု။ စေတီ၊ ပုထိုးပေါင်း နှစ်ထောင်ခန့်က မြစ်တစ်လျှောက်ရှိ လွင်ပြင်ကျယ်ကြီးတွင် ဖြန့်ကြဲထားသကဲ့သို့ ရှိနေလေ၏။ ။ ကျွန်မ ရန်ကုန်ကမထွက်ခွာမီ ဦးစန်းအောင်ပေးလိုက်သည့် စုတ်ပြနေသော စာအုပ်လေးထဲမှ ဇာတ်လမ်းများ အကြောင်း တွေးမိနေပါသည်။ ။ အနော်ရထာဘုရင် ကြီး၏ ခမ်းနားကြီးကျယ်သော မင်းညီလာခံ၊ လွင်ပြင်များ ဆီက ကြီးမားကြမ်းတမ်းသော စစ်ပွဲများ ၊ အိပ်မက်များ နှင့် ကိန်းဂဏန်းများက အဆုံးအဖြတ်ပေးခဲ့သည့် ကြမ္မာဆိုးများ ၊ အဂ္ဂိရတ် ပညာဆိုင်ရာ အစီအရင်များ ၊ မြစ်ကမ်းနဖူးက နန်းတော်ကြီးများမှ မင်းသားနှင့် မင်းသမီးလေးတို့ ၏ အကြောင်းများ ဖြစ်သည်။ ။ သူတို့ ၏ အသံများကိုပင် ကြားနေရသယောင် ကျွန်မခံစားနေရသည်။ ။

ကျွန်မ အမှန်တကယ်ကြားလိုက်ရသည် က ကျွန်မ၏ မြင်းလှည်းဆရာ မင်းလွင်ထံမှ ဖြစ် နေသည်။ ။ နာမည်ကျော် ရှေးဟောင်းပုဂံမြို့၏ နေထွက်ချိန်ကို ကျွန်မ တစ်မေ့တစ်မော ခံစားပြီးချိန် တွင် မင်းလွင်က အတော်ကြီး ပွင့်လင်းသော မေးခွန်းကို မေးပါတော့သည်။ ။ “ချစ်သူရှိလား”

သူက ဗမာစကားဖြင့် မေးလိုက်သည်။ ။ “ရည်းစားရှိလား” ကျွန်မ နည်းနည်းတော့ ရှက်ပြီး လေး ပြုံးမိသွားပြီး ရှိကြောင်း ပြန်ဖြေလိုက်၏။ မင်းလွင်က ရယ်မောပြီး ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ် နေလေတော့သည်။ ။ ဒီအမေးနှင့် အဖြေက ကျွန်မအတွက် ပထမဆုံးသော မြန်မာဘာသာစကား လုံးများ တွင် အပါအဝင်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။ ခေါင်းရွက်ဗျက်ထိုး ဈေးသည် များ ၊ တည်းခိုခန်းဝန်ထမ်းများ ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ကောင်လေးများ နှင့် ဆေးပေါ့လိပ်ရောင်းသည့် ငယ်ငယ်ချောချော ကောင်မလေးများက ကျွန်မကို ဗမာဘာသာ စကားဖြင့် မေးကြ မြန်းကြ

ပါသည်။ ။ ကျွန်မကို ဗမာစကားဖြင့် မေးလေ့မရှိသူက ဦးစန်းအောင်။

အောက်ဘက် ဟိုးအဝေးကြီးရှိ မြင်းလှည်းနှင့် မြင်းတို့ ၏ နောက်တွင် တစ်ခွန်းတစ်စ မြင်လိုက်ရသည်။ က အဖြူနှင့် အမည်းရောင် ဆိတ်အုပ်တစ်အုပ်။ ဆိတ်အုပ်ထိန်းကျောင်းသည့် ကောင်လေးနှင့် ကောင်မလေးတို့ နှစ်ဦးက ဆိတ်အုပ်နှင့် အတူ အရုဏ်ဦးမြူနှင်းအကြားမှ မှော်ဆန်ဆန် တိုးထွက်လာနေသည်။ ။ ဘုရားခြေရင်းရှိ သံမံတလင်းအား သူတို့ ၏ ခုံဖိနပ်များ ဖြင့် နင်းချ လိုက်သည့် အသံများက ဂိုးဂိုးဂွက်ဂွက် ထွက်ပေါ်နေသည်။ ။ သူတို့ ၏ ခုံဖိနပ်သံများက ပို၍ ပြင်းပြင်းလာသည်။ ။ အကများ ကနေကြသလားဟု သိချင်မိသွားသောကြောင့် ကျွန်မ ဘုရားပေါ်မှ အစွန်းဘက်နားကို တိုးကာကြည့်စဉ် မြင်းလှည်းဆရာမင်းလွင်က အစွန်းဘက်နားအထိ မသွားရန် လက်ဟန်ပြပြီး ဘုရားခြေရင်းကို ပြန်ဆင်းသည့် ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း လှေကားခွင်အား ညွှန်ပြပါသည်။ ။

ဘုရားပေါ်မှ ခရုတ်ပတ်လမ်းကဲ့သို့သော လှေကားထစ်ပေါင်းများစွာအတိုင်းဆင်းကာ အောက်ဘက်သို့ ကျွန်မတို့ ရောက်ချိန်တွင် ဆိတ်ကျောင်းသည့် ကလေးငယ်များမှာ ဆိတ်အုပ် တစ်ပြုံတစ်မကြီးနှင့် ဧကဝက်လောက် အကွာအဝေးသို့ ရောက်ရှိသွားကြပြီဖြစ်သည်။ ။ လွင်ပြင်က ပူယံကြီးမ၊၁ အနီရဲရဲ မဟုတ်တော့ဘဲ အဝါရောင်ဘက်သို့ ပြန်လည်ကူးပြောင်းသွားခဲ့လေပြီ။ နောက်ထပ် တစ်နေရာကို သွားရန် ကျွန်မတို့ မြင်းလှည်းပေါ် တက်လိုက်ပါသည်။ ။ နေပင် အတော် မြင့်နေလေပြီ။

အောက်ဗမာနိုင်ငံကို မွန်ပဒေသရာဇ်များ အုပ်စိုးစဉ်အခါက ပုဂံဒေသအား “တာတာဒေသ” ဟု ခေါ်ဝေါ်ခဲ့သည်။ ။ ပထမဆုံးသော မင်းမိဖုရားများမှာ စိတ်နှလုံးသိမ်မွေ့ နူးညံ့ကြသူများ ဖြစ်ပြီး ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာ

သာအား ယုံကြည်အားထားခဲ့ကြ၏။ နောင်ဘဝအတွက် ကုသိုလ်ကောင်းမှုအဖြစ် မျှော်လင့်ရည်ရွယ်ကာ စေတီပုထိုးပေါင်း မြောက်မြားစွာကို တည်ထားခဲ့ကြလေသည်။ ပုဂံ၏ ရွှေ ခေတ်မှာ အေဒီ ၁၀၄၄ မှ စတင်ခဲ့ပြီး မွန်ဂိုကျူးကျော်သူများကြောင့် နရသီဟပတေ့မင်းလှည်းကျပ်အရပ်ကို မတိမ်းရှောင်မီ အေဒီ ၁၂၈၇ အထိဟု ဆိုရပါမည်။ ခမ်းနားလှသည့် ဘုရင့်နိုင်ငံတော်မှာ ကူဗလိုင်ခန့်၏ မြေးဖြစ်သူ ယဇုတိမော၏ ဖျက်ဆီးခြင်း ခံခဲ့ရလေသည်။ နောက်ထပ်၊ နောက်ထပ်သော စီးနင်းဝင်ရောက်သူများ နှင့် သူခိုးများ ဝင်ရောက်ယူငင် ဖျက်ဆီးခြင်းများ ရှိခဲ့သည့် အပြင် သဘာဝတရား၏ တိုက်စားမှုလည်း ရှိခဲ့မည်သာဖြစ်သည်။ သို့သော် ရှေးဟောင်းမြို့တော်မှ အုတ်နှင့် ကျောက်တို့ ၏ ခံနိုင်ရည် မှာ အံ့အားသင့်စရာ ကောင်းလွန်းလှတော့၏။ ထို့အပြင် အံ့ဩ စရာ ကောင်းလှသည့် နောက်ထပ် အချက်တစ်ချက်မှာ မြင့်မြတ်သည့် နေရာအား ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ဖို့ အတွက် ဘုရားကျွန်များက ဤဒေသမှ ရာစုနှစ်များ စွာ နေထိုင်ရှင်သန်ခဲ့ကြခြင်းပင်ဖြစ်တော့သည်။

ဆင်းတုတော်များ ၏ လက်ဟန်အနေအထား မုဒြာများမှာ မျက်နှာတော်များကဲ့သို့ပင် အသက်ဝင်လွန်းလှသည်။ အလင်းရောင်ဖျော့ဖျော့အောက်တွင် ဆင်းတုတော်များ ၏ လက်ချောင်းတော်များ လှုပ်ရှားတော့မည့် ဟန် အနုပညာမြောက်လှသည့် ဖန်တီးမှုက ဖူးမြင်ရသူအား ငိုငံကျသွားစေ လောက်ပါသည်။ ထိုမျှ ကြွယ်ဝသည့် ပုဂံအနုပညာလက်ရာ မုဒြာများ၊ ပူပြင်းသော ရာသီဥတုနှင့် အတူ မျောလွင့်လာသည့် ဖန်မှုန့်များ၊ ပုစဉ်းရင်ကွဲများ ၏ အော်မြည်သံများကကျွန်မကို ဂရိနိုင်ငံအား သတိရစေပါသည်။ အလင်းရောင်ဖျော့ဖျော့ကလေးကပင် ဂရိကို သတိရစေပါသည်။

မြန်မာဝေါဟာရများများ မသိခြင်းကြောင့် ရှုခင်းနှင့် ပတ်သက်သော

စိတ်ခံစားချက်များမှာ ကျွန်မသိသော ဘာသာစကားများ ဘက်သို့သာ တိမ်းညွှတ်ဖွဲ့သီနေတော့၏။ ဂရိကဗျာဆရာ စီဖာရစ်၏ ကဗျာများကိုပင် ထပ်ကာထပ်ကာ ကြားယောင်မိနေသည် ။ သူ၏ ကဗျာများကို ဂရိနှင့် အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကား နှစ်မျိုးစလုံးဖြင့် နာရီများ စွာကြာအောင် ကျွန်မ မွေးရပ်ဒေသနှင့် မနီးမဝေး ရှိ ကျွန်းတစ်ခု၏ ကမ်းခြေတွင် ဖတ်ခဲ့ဖူးသည် ။

စေတီပုထိုးအမျိုးမျိုးတွင် ဒါဇင်နှင့် ချီသော အမျိုးသမီးငယ်များက ထိန်းသိမ်းပြုပြင်ခြင်းလုပ်ငန်းအတွက် တစ်ဦးလျှင် အုတ်ခဲ (၁၅)လုံးစီ ဦးခေါင်းပေါ်တွင် ရွက်ကာ ကူညီလျက်ရှိနေသည် ကို ကျွန်မတွေ့ရပါသည် ။ လုပ်အားခအနေဖြင့် တစ်နေ့လျှင် (၈၀) ဆင့်ရကြလေ၏။ ကျွန်မ ယခုမြင် နေရသည့် ပြုပြင်ခြင်းလုပ်ငန်းများကိုပဲ ဦးစန်းအောင်က ပုဂံကို ဖျက်ဆီးနေသည် ဟု ရည်ရွယ်ပြော ဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်မည်။ ရှေးဟောင်း သုတေသနနှင့် ဗိသုကာပညာတို့ ၏ အထိမခံနိုင်သော တန်ဖိုးများ ကို အနည်းငယ်သာထည့်သွင်း စဉ်းစားပြီး ဗိုလ်ချုပ်များက ပြုပြင်နေကြခြင်းဖြစ်သည် ။ ဘုရားများ ၏ ရှေ့မျက်နှာစာမြင့်မိုရ်ပိတ်များကို ကွန်ဂရစ်လောင်းလိုက်သည် ။ ရွံစေးဆင်းတုတော်များကို ရက်ရက်စက်စက် ထုံးသုတ်ခြင်းနည်းဖြင့် ထိန်းသိမ်းမည်။ သင့်လျော်သောပစ္စည်းနှင့် နည်းစနစ်များ ကို အထူးတလည် စဉ်းစားမနေဘဲ အုတ် နံရံများကို ပြန်ပြင်ဆောက်လိုက်ကြသည် ။ ရှေးဟောင်း မြို့တော်အား ပြုပြင်ရေး အစောပိုင်းကာလများ တွင် ဘုရားများ အနီးဒေသများ ရှိ လူများကို ရွာလုံး ကျွတ်အင်အားသုံး ရွှေ့ပြောင်းခိုင်းခြင်းများ လည်း ရှိခဲ့သည် ။

၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်တွင် စစ်သားများ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည် ။ သူတို့က ဘုရားကျွန်များ ၏ သက်ကယ်၊ ဓနိနှင့် သစ်သားအိမ်များကို ဖျက်ဆီးခဲ့ကြသည် ။ နေထိုင်သူတို့ ၏ ဈေးဆိုင်ငယ်လေး များ နှင့် ပိုင်ဆိုင်သမျှ

အရာရာကို အမှိုက်များ သဖွယ် လှည်းဖြင့် တိုက်ကာ ဖျက်ဆီးလိုက်ကြ၏။ ရွာသားများမှာ မြစ်နှင့် ဝေးကွာပြီး သုံးရေကို လွယ်လွယ်ဖြင့် မရနိုင်သည့် သစ်ပင်ရိပ်မရှိသော လွင် ပြင်ဒေသများ တွင် ဖုန်တထောင်းထောင်းနှင့် အခြေချကြရတော့သည် ။ အချို့သောသူများက မိမိတို့ ၏ နေအိမ်မှ ပြောင်းရွှေ့ရန် ငြင်းဆန်သောအခါ စစ်သားများက သူတို့ အား ရိုက်ကြ၊နှက်ကြ၏။ကလန်ကဆန် လုပ်သူတချို့မှာ ရဟတ်ယာဉ်ဖြင့် ဖမ်းဆီးခြင်း ခံကြရသည် ။

ထိတ်လန့် အံ့အားသင့်ဖွယ်ကောင်းသည် က ထိုလုပ်ရပ်များကို ကျွန်မနှင့် ကျွန်မကဲ့သို့ သော ခရီးသွား တိုးရစ်များ အတွက် လုပ်ဆောင်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည် ။ စစ်အစိုးရက နိုင်ငံခြားသား ခရီးသွားအများ အပြား လာရောက် လည်ပတ်ရန် ယုံကြည်မျှော်လင့်ထားခဲ့သည် ။ သူတို့ က ရှေးဟောင်းမြို့ကြီးတစ်မြို့၏ အစစ်အမှန်တန်ဖိုးကို ဗလာနတ္ထိဖြစ်အောင်လုပ်ပြီး တန်ဖိုးဖြတ်ကြ မည့် ကျွန်မတို့ ၏ မျက်လုံးများ အောက်မှာ သပ်သပ်ခပ်ခပ် ဖြစ်နေစေလိုခြင်း ဖြစ်သည် ။ သေချာ သည် ကတော့ သူတို့ လုပ်ဆောင်မှု အင်မတန် ပြောင်မြောက်ခြင်းပင်။ အရွယ်အစားကြီးမားသည့် ဘုရားများ တွင် ယွန်းထည်အရောင်းဆိုင်များ ရှိပါသည် ။ အအေးဆိုင်များ လည်း ရှိပြီး အချို့သောနေ ရာများ တွင် ဘုရားဂေါပကအဖြစ် လုပ်ဆောင်သော အသက်ကြီးကြီး အမျိုးသားနှင့် အမျိုးသမီးကြီး များ ရှိပါသေးသည် ။ သို့သော် ပြောနိုင်သည်မှာ ရှေးဟောင်းမြို့ကြီးတစ်မြို့ အနေဖြင့်တော့ ရှိသင့် သည့် တန်ဖိုးများ ဗလာကျင်းသွားခဲ့လေပြီ။ နိုင်ငံခြားသား ခရီးသွားလည်း များများ စားစား မရှိလှပါ။

ကျွန်မသာ ဟိုဟိုဒီဒီ သွားလာနေခြင်းဖြစ်သည် ။ တချို့သော နေ့ရက်များ တွင် မြေဖြူကဲ့ သို့ ဖြူဆွတ်နေသော လူဖြူခရီးသွားများကို

ကြိုကြား ကြိုကြား ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ တွေ့ရပါသည်။ ။ ရွာသစ်များ အနီးတွင် ရေတွင်းမှ ရေငင်နေကြသည့် ကလေးတချို့နှင့် ကျွန်မကြိုဆုံလေ၏။ ရေတွင်းတွင် ရေပုံးများက တိုင်ခပ်သေးသေးတွင် တွဲလဲဆွဲထားသည်။ ။

ဟဲလို ကျွန်မသူတို့ ကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ။ ကလေးအတော်များများက ခဏနားရန် ရေ ပုံးကို ချလိုက်ကြပြီး ကျွန်မနားမလည်သော မေးခွန်းများ ဒါဇင်ဝက်ခန့်တရစပ် မေးလေတော့၏။

ကောင်မလေးတစ်ယောက်က မေးပြီး ခိုးခိုးခပ်ခပ် ရယ်သည်။ ။ ကောင်လေးတစ်ဦးက ပြဇာတ်ဆန်ဆန် ဦးညွှတ်ကာ ပြောသည်။ ။ အရယ်သန်သူတစ်ယောက်ကြောင့် ကလေးတစ်ယောက် မှာ တသောသော ညံနေတော့၏။ ထိုလွတ်လပ်ပျော်ရွှင်သည့် အခိုက်အတန့်လေးက ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရေပုံးထဲကရေများ ဖိတ်မကျခင်အထိဖြစ်သည်။ ။

ရေများ ဖိတ်စင်သွားခြင်းက သူ့အား မရယ်မောနိုင် ဖြစ်သွားစေသည်။ ။ ထမ်းထားသည့် ရေ ပုံးကို မြေကြီးပေါ်သို့ သတိထားကာ ဖြည်းဖြည်းချလိုက်ချိန်တွင် သူ၏ သေးငယ်သော မျက်နှာ လေးမှာ ပိုလို့ ပင် ငယ်သွားရှာလေ၏။ ကျွန်မ ကိုယ်ကိုကိုင်းလိုက်ပြီး သူ့အား မျက်စပစ်လိုက်ကာ ကူညီရမလား မေးကာ ရေပုံးတစ်ပုံးကို ကောက်ယူလိုက်ပါသည်။ ။ ထို့နောက် ကျွန်မအသက်ပြင်း ပြင်း ရှိုက်ကာ ဆွဲမလိုက်ရာ မျက်နှာပင် ရှုံ့မဲ့လိုက်မိသည်။ ။ အခြားကလေးငယ်များက သဘောကျ ကာ ရယ်ကြပြန်သည်။ ။ ကျွန်မက သူတို့ ၏ ရေများ မဆုံးရှုံးစေလိုသဖြင့် ဂရုတစိုက် မလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ။ သို့သော် အံ့အားသင့်ဖွယ်ကောင်းသည် က ကြီးမားသည့် ရေပုံးနှစ်ပုံးကို သည် မျှသေး ငယ်သော ကလေးငယ်များက ရေဘောင်ဘင်မခတ်ဘဲ ဘယ်လိုများ သယ်ကြမလဲဆိုသည့်

အချက်ပင်။ မက်စောက်သည့် နေရာများ တက်ကြရသေးလား၊ ကောင်
လေးနှင့် ကောင်မလေးများ မှာ ငယ်လွန်းပြီး ၈ နှစ်၊ ၉ နှစ်၊ အလွန်ဆုံးမှ
၁၁ နှစ်ခန့်သာ ရှိကြဦးမည်။ မျက်နှာသွယ်သွယ်နှင့် ကောင်မလေးက
မပြုံးမရယ်နှင့် ကျွန်မကို သံသယဖြင့် မျက်စောင်းထိုးလေ၏။ ကျွန်မက
သူ့ကို ရယ်စရာ လုပ်နေသည် ဟု များ ထင်နေလားမသိပါ။ ကျွန်မ ရေပုံး
ကို သတိထားပြီး မြေကြီးပေါ်ချ လိုက်သည် ။ မဖိတ်စေနှင့် ၊ ရေများ ဖိ
တ်စင်၍ မဖြစ်။ ကျွန်မသိသော ဗမာဝေါဟာရ အနည်းငယ်မှာ ကုန်သ
လောက် ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။ သူ့ကို အားပေးရန်အတွက် လိုအပ်သည့် စကား
လုံးများကို ကျွန်မ ရှာမတွေ့ပါ။ သိပ်ကို သန့်စွမ်းတဲ့ ကလေး။ မင်းက အ
လုပ်ကြိုးစားသူတစ်ယောက်ပါပဲ။

သူက ရှေ့ဘက်သို့ တစ်လှမ်းတိုးလိုက်ပြီး ထမ်းပိုးတွင် ရေပုံးများကို
ချိတ်လိုက်သည် ။ ဘယ်ညာချိန်ညှိလိုက်ပြီး မ လိုက်ရာ သူ၏
လည်ပင်းကြွက်သားများ တင်းခနဲဖြစ်သွားသည် ။
အခြားကလေးငယ်များ လည်း သူတို့ ၏ ရေပုံးများကို ဆွဲယူလိုက်ကြသ
ည် ။ ကောင်မလေးက ကလေးအုပ်စု၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။
သူတို့ ကျွန်မကို ပြုံးပြကြသည် ။ သို့ပေမဲ့ ကောင်မလေးက တော့ အော
က်နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ပြီးလမ်းလျှောက်ကာ ခပ်မြန်မြန် ထွက်ခွာသွား
လေပြီ။ လှုပ်ရမ်းနေသော ရေပုံးများမှာ ထမ်းထားသည့် ကောင်မလေး
၏ လှုပ်ရှားဟန်နှင့် လိုက်ဖက်ညီလွန်းလှသည် ။
အခြားကလေးငယ်များ လည်း ထွက်ခွာသွားပါပြီ။ ထိုအခိုက်အတန့်အ
တွင်း ရေတွင်းန ဘေးက တစ်ဦးတည်းသော အထီးကျန်လူသားမှာ ကျွ
န်မ ဖြစ်သွားလေတော့၏။

ကျွန်မတို့ ခရီးသွားများ နှင့် စွန့်စားသွားလာသူများ (သယ်ဆောင်
လာသည့် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး ပေါ်တွင် များ သောအားဖြင့် မူတည်ပါသည် ။)

စိတ်စေတနာ ကောင်းသူများ နှင့် ပရဟိတသမားများ ဗမာနိုင်ငံကို လာကြသွားကြမည်။ ထို့အတူ ကျွန်မသည် လည်း အရောက်လာခဲ့ပါပြီ။ ဇာတ်လမ်း များ နှင့် ဒီနေရာ၏ ဓာတ်ပုံများ ယူဆောင်ကာ အဝေးတစ် နေရာကို ပြန်မည်သာ ဖြစ်သည် ။ ဤနေ ရာတွင် ဒေသခံ နေထိုင်သူများ သာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြပေလိမ့်မည်။ သူတို့ ကျွဲ၊ နွားများ ထိန်း ကျောင်း ရင်း ဒီလိုရေပုံးများ ဖြင့် ရေခပ် နေကြမည်။ သူတို့ စိုက်ပျိုး သော ဆန်စပါးကို ရောင်းကြဝယ်ကြ၊ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ချစ်ကြ၊ ကြိုက်ကြနှင့် ရှိနေကြပါမည်။ သူတို့ စာတွေ ရေးကြမည်။ ရုပ်ထွေးပွေ လီ နေသည့် ဆိတ်ငြိမ်မှုအောက်သို့ တိုးဝင်ကြမည်။ ပြီးတော့ သူတို့ စောင့်ဆိုင်းနေကြမည်။ စောင့်ဆိုင်းခြင်းဆိုသည့် စကားလုံးကြောင့် ပြီးခဲ့သည့် ရက်သတ္တပတ်က တွေ့ဆုံမေးမြန်းခဲ့သော ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် အား အမှတ်ရမိပြန်သည် ။ သူက ကျက်သရေရှိပြီး ပျော့ပျောင်း နူးညံ့ ပေ မယ့် သံမဏိ မြားတစ်စင်းကဲ့သို့ ထက်မြက်စူးရှသူတစ်ဦးလည်း ဖြစ် နေပြန်သည် ။ “ကျွန်မတို့ စောင့်ဆိုင်းနေတာ မဟုတ်ပါဘူး” သူက နွမ်းနယ်သည့် လေသံဖြင့် ကျွန်မ၏ ခွကျသော မေးခွန်း များ အနက်တစ်ခု ကို ဖြေပါသည် ။ “ကျွန်မတို့ အလုပ် လုပ်နေကြတာပါ”

ရှောင်လွှဲ၍ မရနိုင်သော ပြောင်းလဲခြင်းတရားအပေါ် ယုံကြည် သက်ဝင်ကြသည့် နိုင်ငံရေး သမားများ အလွန် အလုပ်ကြိုးစား လုပ်နေကြ သည် ကို ကျွန်မ သိပါသည် ။ နိုင်ငံ၏ အရေးအတွက် ထိုမျှပေးဆပ်ပြီး ဘဝကို နှစ်မြှုပ်ထားသူများကို ကျွန်မ မမြင်ဖူးခဲ့ပါ။ သို့သော် ကလေးငယ်များ သည် လည်း အလုပ်ကြိုးစားကြပါသည် ။ နိုင်ငံရေးသမားများ ၏ လုပ်ဆောင်မှုမှာ လိုအပ်ချက်အရ သိုဝှက်ထားရလေ့ရှိသော်လည်း စ နှစ်၊ ၁၀ နှစ်အရွယ် ကလေးငယ်များ ၏ လုပ်အားမှာ နေရာ တကာတွင် တွေ့မြင်နိုင်ပါသည် ။ အမှန်တကယ်ဆိုရလျှင် သည် နိုင်ငံတွင် ကျွန်မ ခ

ရိုးနည်းနည်း သာ သွားဖြစ်ပါသည်။ ကြီးမားသည့် စင်တာများ၊ ဗြိတိန် နှင့် ထိုင်းမှ တက်ကြွလှုပ်ရှားသူများ နှင့် ဂျာနယ်လစ်များက ယုံကြည်ရ သည် ဟု ပြောသော အမည်နှင့် လူများ ဆီကိုသာ ရောက်ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ထိုသူတို့ မှာ ရှာဖွေတွေ့ဆုံရန် ခက်ခဲတတ်ပါသည်။ တချို့က ကျွန်မနှင့် မတွေ့ ဆုံနိုင်ကြပါ။

သို့သော် နေရာတကာတွင် ဆုံရသည့် ကလေးငယ်များက အနောက် တိုင်းသူတစ်ဦးဖြစ် သော ကျွန်မအား နေ့စဉ်ကြုံဆုံရသော ဘဝထဲမှ ဝေါ ဟာရများ ဖြင့် ကြီးမားသည့် လျှို့ဝှက်ချက် များကို ပြောပြနေကြပါသည်။ ကျွန်မ၏ လေးစားလောက်သော ဗမာဘာသာစကား ဆရာများမှာ က လေးအလုပ်သမားဟု ဆိုလျှင် မမှားပါ။

ရန်ကုန်၏ မြို့နယ်တစ်ခုခုမှာ ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ပဲခူး၊ မန္တလေးမြို့နယ်နေ ရာကိုပဲ ရောက်ရောက် ကျွန်မနေ့တိုင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်လေ့ရှိပါ သည်။ ကျွန်မ၏ အမှားကို ရယ်ကြသော ကလေး ငယ်များ၊ ညစ်ပေနေ သည့် လက်ဖက်ရည်ခွက်များ နှင့် အိုးခွက်များကို သယ်နေသည့် က လေးငယ် များ သစ်သားခုံပုလေးမှာ ထိုင်ပြီး ကျွန်မစောင့်ကြည့်လေ့ရှိပါ သည်။ သူတို့ က မုန့်စသည့် ပစ္စည်း များ ထည့်ထားသည့် သေတ္တာများ ကို အတင်အချပြကြသည်။ ဝန်ဆောင်မှုပေးကြသည်။ လက်ဖက်ရည် များ ဖျော်ပေးကြသည်။ ပြောရလျှင် မဆိုးရွားလှဟု သာ ဆိုရပါမည်။ ညဘက်တွင် အိပ်စရာနေရာရှိပြီး သန့်ရှင်းသောလေနှင့် စားစရာ လုံလုံ လောက်လောက် ရနေကြသေးသည်။

အချို့သော အလုပ်များကတော့ မကောင်းလှပါ။ ပြီးခဲ့သော သုံးရက် အကြာက မန္တလေး၌ မနက်စာ စားပြီးချိန်မှာ အနီးအနားရှိ ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းတစ်ခုကို သွားကြည့်ဖြစ်ခဲ့သည်။ အာဟာရချို့တဲ့

မူကြောင့် ခန့်မှန်းသည် ထက် အသက်ပိုကြီးနေနိုင်သော အသက် (၁၀) နှစ်ခန့် အရွယ်ကောင် လေးတစ်ယောက်က တုန်ရီနေသော လက်များဖြင့် ဂေါ်ပြားကိုင်ကာ ဘိလပ်မြေ မဆလာများကို သံဗန်းအတွင်း အပြည့်ကော်ထည့်နေသည်။ ။ ထို့နောက် အဝတ်စုတ်ခေါင်းခုခံကာ မဆလာဗန်းကို သူရွက်ပါသည်။ ။ ငါးမီတာခန့်အကွာရှိ ခေါက်လှေကားပေါ်မှ ကောင်လေးတစ်ဦးဆီ သို့ သူအရောက်သွားပြီး မဆလာဗန်းကို ပင့်တင်ပေးသည်။ ။ လှေကားပေါ်က ကောင်လေးက ပုံး တစ်ခုအထဲ မဆလာများကို သွန်ချလိုက်ပြီး ယင်းမဆလာများကို လူရွယ်တစ်ဦးက အဆောက်အ အုံ၏ တတိယထပ်ဆီသို့ ဆွဲယူသွားလေ၏။ အဆောက်အုံတစ်ခု ဆောက်ရန် အတော်ကြီးဆိုးရွား သော နည်းလမ်းပင်ဖြစ်သည်။ ။

အပေါ်ဘက်သို့ မဆလာသယ်ပို့သည့် အခေါက်တိုင်းတွင် ကောင်လေး၏ သေးသေးကျစ် ကျစ် ကြွက်သားများ ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသော ပိန် လှီလှသည့် လက်မောင်းမှာ စိုက်ထုတ်ရသည့် အား ကြောင့် တုန်ခါနေသည်။ ။ အချိန်က နံနက်(၁၁)နာရီ။ သည် ကလေးက အရုဏ်တက်ချိန်က တည်းက လုပ်ငန်းခွင် ဝင်နေပုံရသည်။ ။ ပါးရိုးနားရိုးများ ချောင်ကျနေသော သူ့မျက်နှာမှာ ဘိလပ်မြေများ ပေကျံနေ၏။ ဘိလပ်မြေများ ဖျော်ထားသည့် နေရာကို ပြန်သွားချိန်တွင် သူ၏ ဗလာသက်သက် ဖြစ်သော လက်အား လုံချည်စဖြင့် သုတ်ပြီး သန့်ရှင်းရန် ကြိုးစားနေသည်။ ။ ဖျော်ထားသည့် ဘိလပ်မြေများ တွင် ပါဝင်သော ထုံး၏ အရေပြားအား ပွန်းပဲ့တိုက်စားမှုများ အတော်မြန်ဆန်ပါ သည်။ ။ အရိုးပေါ်အရေတင် ကောင်လေးက မငြီးမငြူ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပဲ မဆလာများကို ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် သယ်နေသည်။ ။ မျက်လုံးများကလည်း သူ၏ အလုပ်ခွင်ကိုသာ မမှီတ်မသုန် ကြည့်နေလေ၏။ ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်သည် က ရှားရေပါးရေ နိုင်လှသော အင်အားများကို ဖြုန်းတီးရာ ရောက်မည်ဟု များ ယူဆ

သလား မသိနိုင်ပါ။ ကျွန်မကို သူတစ်ချက်ကြည့်ပြီး ထပ်မကြည့်တော့ ပေ။ ကျွန်မ၏ အဖြူရောင်အရေပြားက ကောင်လေးကို အာရုံစိုက်မိသွားစေခြင်းသာ ဖြစ်ပုံရသည်။ ကြည့်ရှုနေသူများက ကျွန်မ တစ်ဦးတည်း မဟုတ်ပါ။ အနီးအနားတွင် ဗမာအမျိုးသား အတော် များ များ လည်း ဆေးလိပ်သောက်လျက်၊ ကွမ်းစားလျက် ရပ်ကြည့်နေကြသည်။ ။ အနီးဝန်းကျင်ရှိ အဆောက်အအုံများ နှင့် နှိုင်းယှဉ်ပါက အကြီးစားကြီး ဖြစ်လာမည့် အဆောက်အအုံ တစ်ခုအား တည်ဆောက်နေသည့် အလုပ်သမားများ ၏ ပင်ပန်းတကြီး လုပ်ဆောင်နေမှုများကို သူတို့ လည်း စောင့်ကြည့်နေကြပါသည်။ ။ မျက်မြင်အရ အဆောက်အအုံသည် မြင့်မားပြီး အထပ်ပေါင်းများစွာ ပါဝင်မည်ဖြစ်သည်။ ဘိလပ်မြေကတော့ အများကြီး လိုအပ်ပါလိမ့်မည်။

ကောင်လေးကို ကျွန်မစောင့်ကြည့်နေခဲ့ရာက မြင်ရသည့် မြင်ကွင်းအပေါ် တုန်လှုပ်မှုနှင့် စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်နေမှုအပေါ် ကသိကအောင့် ခံစားမိလေသည်။ ။ တကယ်တော့ ကျွန်မ မကူညီနိုင် သော၊ ဘယ်သောအခါမျှ သိရှိနားလည်မည် မဟုတ်သော ကလေးငယ်တစ်ဦး၏ နေ့စဉ်ဘဝ ဖြတ် သန်းမှုသာ ဖြစ်သည်။ ။ ပူပြင်းလှသည့် နေရောင်အောက်တွင် ရပ်ကြည့်နေသော ကျွန်မက ဘာများ တတ်နိုင်မှာ လဲ။ ကျွန်မသူ့ကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် အလုပ်တစ်ခု စီစဉ်ပေးလိုသည်။ ။ သူ့ကို ပလာတာဝယ်ကျွေးမည်။ ဘယ်သူမျှ မသိအောင် သူ့ကို ခေါ်သွားပြီး မွေးစားမည်။ ကျောင်းထား ပေးမည်။

မီးခိုးဖျော့ဖျော့ အဖြူရောင် ဘိလပ်မြေပျော့ပျော့များကို သူဂေါ်ပြားနှင့် တစ်ဖက်ဖက် ရိုက်ကာ နယ်ပြီး မဆလာဗန်းထဲသို့ ထည့်ပြန်သည်။ ။ တုန်ရီနေသော လက်မောင်းသေးသေးလေး က သူ၏ ပုခုံးမှ နိမ့်လိုက်မြင့်လိုက် ဖြစ်လို့ နေ၏။ ကျွန်မနောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်ပြီး

ကြည့်နေသူများ အကြားမှ ထွက်လိုက်သည် ။
အမျိုးသားဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ် အဖွဲ့ဝင်များကို ရှာ ဖွေတွေ့ဆုံရမည် ဖြစ်
သကဲ့သို့ပင် စာရေးဆရာများ နှင့် အနုပညာရှင်များအား တွေ့ဆုံ၍ လ
ည်း သူတို့ ၏ ဘဝဇာတ်ကြောင်းများကို နားထောင်ရပါမည်။ သူတို့
ထောင်ဒဏ်ချခံရခြင်းနှင့် လွတ်မြောက်ရန် ကြိုးပမ်းမှု၊ လွတ်မြောက်ရန်
ကြိုးပမ်းရာတွင် ရှုံးနိမ့်မှုများကိုလည်း မျှဝေခံစား ရပါမည်။ သို့သော် တ
စ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက် သွားလာနေကြသော ကလေးငယ်များ ၏ မြ
င်နိုင် သော ဘဝဖြတ်သန်းမှုနှင့် မမြင်နိုင်သော ကျွန်ပြုခံရမှုများကိုမူ မ
ည်သူမျှ တွေ့ဆုံမေးမြန်းရန် စိတ် မဝင်စားကြပေ။ ရထားလမ်းများ ၊ လ
မ်းမကြီးများ ၊ အဝေးပြေး အမြန်လမ်းများ ၊ ဟိုတယ်များ နှင့် ဓာတ်ငွေ့
ပိုက်လိုင်းများ ဖြင့် ပြည့်နှက်နေသော မြန်မာဟု ခေါ်သည့် ဗမာနိုင်ငံသ
စ်၏ အစိတ်အပိုင်း တစ်ရပ်အနေဖြင့် သူတို့ ၏ အောက်ကျနောက်ကျနိုင်
မှုအား မထူးဆန်းဟု မှတ်ယူသည့် အနေအ ထား ဖြစ်နေသည် ။ က
လေးလုပ်သားများက ထို အဆောက်အအုံ၊ လမ်းများ နှင့် ပိုက်လိုင်းများ
အား လုံး ဆောက်လုပ်ရာတွင် ကူညီခဲ့ကြသည် ။ မြို့ပြနှင့် မြို့နယ်များ
ဆီသို့ ကလေးလုပ်သားအများ စု မှာ မိမိသဘောနှင့်
မိမိလာရောက်ကြခြင်းဖြစ်သည် ။ သူတို့ သည် မိဖမဲ့များ ဖြစ်ချင်ဖြစ်၊ သို့
မဟုတ် မိဖများက အိမ်တွင် ဆက်လက်ကျွေးမွေးပြုစုရန် မတတ်နိုင်
လောက်အောင် ဆင်းရဲတွင်းနက်ကြ သောကြောင့် အလုပ်လုပ်ကြရ
သော အရွယ်မရောက်သေးသည့် ကလေးငယ်များ ဖြစ်ကြသည် ။

စစ်ဗိုလ်ချုပ်များ ၏ အကြောင်းကို ကလေးငယ်များက စကားလုံး မ
ရှိသည့် ဘာသာဗေဒဖြင့် ပြောဆိုနေကြသည် ။ သူတို့ ၏ ဘာသာစကား
မှာ တိတ်ဆိတ်မှုနှင့် အတူ ဘယ်သောအခါမျှ ထွက် ပေါ်လာမည်မဟုတ်
သော အသံတို့ ဖြင့် ပြည့်နှက်နေရာ ခဲဖျက်နှင့် ရေးထားသော ဝေါဟာရ

များ ဟု ပင် ဆိုရပါတော့မည်။ သူတို့ ဘယ်လိုလူ၊ ဘာဖြစ်လာမည်ဆိုသည့် က အလွန် မရေရာလှသော အခြေအနေတွင် ရှိနေသည် ။ ကံကောင်းသည့် ကလေးကတော့ စာသင်ကျောင်းတွင် (၃) နှစ်၊ (၄) နှစ် ခန့် နေဖူးမည်။ ထိုမျှပင် ကံမကောင်းရှာသော ကလေးငယ်များမှာ ဘယ်သောအခါကမျှ စာသင်ကျောင်းအတွင်း ခြေချဖူးခြင်း မရှိခဲ့ကြပေ။ ကံတရားဆိုသည့် စကားလုံးကို ကျွန်မ အသုံးပြု ခဲ့သော်လည်း တကယ်တမ်းမှာ တော့ သည် အဖြစ်သနစ်များ သည် တိုက်ဆိုင်မှုကြောင့် ဖြစ်ရလေ သော မတော်တဆ ဖြစ်စဉ်တစ်ခု မဟုတ်ကြောင်း ခံစားမိနေပါသည် ။

ယနေ့နံနက်ခင်းတွင် ရှေးဟောင်းပုဂံမြို့၏ လမ်းမဘေးတွင် ရှိသော ဈေးဆိုင်၌ လက်ဖက် ရည်ဖျော်သည့် နေရာမှ အတော်ကြီးကို ငယ်ရွယ်သည့် ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို ကျွန်မထိုင် ကြည့်နေမိသည် ။ သူက ခုံပုလေးတစ်လုံးတွင် ထိုင်ပြီး ပန်းကန်တစ်ထပ်ကြီးကို တိုက်ချွတ်ဆေးကြောနေသည် ။ အခြားသော အိုးခွက်ပန်းကန်များကို ထပ်ယူရန် သူထလိုက်ချိန်တွင် ပိုကြီးသည့် ကောင်လေးများကဲ့သို့ ဟန်ပန်အမူအရာမျိုး သူ့မှာ ရှိနေသည် ကို ကျွန်မ သတိထားလိုက်မိပါ သည် ။ လက်ရှိအချိန်တွင် သူ့မှာ ရွေးချယ်စရာ အခွင့်အလမ်း အနည်းငယ်သာ ရှိသည့် အဖြစ်နှင့် သူ ဘာကြောင့် စာမတတ်ရသလဲ၊ ဘာကြောင့် ဘဝတွင် ချောင်ပိတ်မိနေရသလဲနှင့် မည်သူတွေ က သူ့ကို သည် ဘဝမျိုးကို တွန်းပို့ပေးခဲ့သလဲ ဆိုသည့် အချက်များကို သူကြီးပြင်းလာချိန်ရောက်မှ ယခုအချိန်တွင် သိထားသည့် အသိထက် ပို၍ နားလည်နိုင်ပါလိမ့်မည်။ သူကဖြင့် ကံကောင်းပါသေး သည် ။ ဘိလပ်မြေ မဆလာများ မနိုင်တနိုင် သယ်မနေရသလို မီးရထားလမ်းတွင် လည်း သူ အလုပ်ကြမ်းများ လုပ်မနေရပါ။ နံနက်ခင်းတိုင်းတွင် ကျွန်မ လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးချိန်တိုင်း သူက ဗ

မာစကား သင်ပေးပါသည်။ ။

ခွက်၊ စားပွဲ၊ ချိုသော၊ အိမ်မြှောင်၊ ကလေးငယ်။

သူ၏ အမည်မှာ လှဝင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။ အသက်က (၉)နှစ်။ ကျွန်မက ပုဂံကနေပြန်မည့် တစ်မနက်ခင်းမှာ တော့ တေးသီတင်းသင်တန်း၏ ရင်ဘတ်ထဲမှ ပွင့်အံ့လာသော အသံမျိုးဖြင့် ကျွန်မကို အော်ပြောပါသည်။ ။ “ချစ်တယ်”

နောက်ထပ် ဗမာစကားသင်ခန်းစာတစ်ခု။

ကိုယ်မင်းကို ချစ်တယ်။

*

အခန်း(၃) ကွန်ခိုးပညာပေးသင်ခန်းစာ

ဘယ်အချိန်ကစပြီး ဘာသာစကား ဝေါဟာရများ အပေါ် ကျွန်မ စွဲလမ်းမက်မောသွားခဲ့တာပါလိမ့်။ ဆရာဖြစ်သူက စကားလုံးများကို ရွတ်ခိုင်းသည့် သတ်ပုံစစ်ဆေးမှုကို ဂရိတ် (၃) တွင် ပြုလုပ်ခဲ့စဉ် က အစပြုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။ စကားလုံးများကို ကျွန်မချစ်သည်။ ။ အခြားကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများ ကျွန်မ၏ စိတ်အားထက်သန်မှုကို စတင်လေ့လာချိန်မှာ အသက် (၂၀) ပင် မပြည့်သေးပေ။ အဘိဓာန်များကို အငမ်းမရ ကျွန်မစုဆောင်းသည်။ ။ ကျွန်မ သိလိုသော အရာဝတ္ထု၏ အမည်ကို ပြောပြနိုင်မည့် မည်သူ့ကိုမဆို တွယ်ကပ်နေလေ့ရှိသည်။ ။ ကျွန်မ၏ မြင်းလှည်းဆရာ မင်းလွင်နှင့် ကျွန်မတို့ နှစ်ဦးအကြား နားလည်မှု ရထားသည့် ကိစ္စများ တွင် ဝေါဟာရများ လည်း အပါအဝင်ဖြစ် သည်။ ။ တစ်စုံတစ်ခုကို မြင်းလှည်းပေါ်မှ နေပြီး ကျွန်မက ညွှန်ပြလျှင် သူက ဗမာစကားဖြင့် ပြောပြ သည်။ ။ ဘုရား၊ ရေ၊ မြင်း၊ ခေါင်းလောင်း၊ သစ်ပင်၊ ဆိတ်။ ထိုစကားလုံးများက ကျွန်မနားထဲတွင် မစွဲ လှပါ။

ကျွန်မ သူ့ကိုမေးသည်။ ။ သူပြောပြပြီးသည် နှင့် အသံမှန်သည် အထိ ကျွန်မထပ်ကာတလဲ လဲ ရွတ်တော့သည်။ ။ နောက်ထပ်နေရာများကို ဆက်သွား လေလေပိန်ကပ်နေသည့် မြင်းမ၏ ညှပ်ရိုးကြားမှ အဖုကို မြင်းလှည်းမှ သားရေကြိုးပြားနှင့် ရိုက်ခတ်မှု၊ မြင်းလှည်း ချပ်ကြိုးတန်ဆာများမှ ထွက်လာသည့် အသံနှင့် လက်မောင်းတွင် ပေရေလာသော ဖုန်မှု

နို့တို့ အားလုံးက ကျွန်မကို ကသိကအောင့်ဖြစ်အောင် လုပ်လေလေဖြစ်ပြီး မှတ်သားမိသည့် စကားလုံးများမှာ စိတ်ထဲမှ ခုန်ထွက်ကုန်တော့၏။ အရာဝတ္ထုတစ်ခုတည်းကိုပဲ ကျွန်မ ထပ်ကာတလဲလဲ ညွှန်ပြနေမိသည် ။ သူက လည်း ပြောပြပါသည် ။ သို့သော် တစ်နေ့ကုန်မှ ကျွန်မ သဘောပေါက်ခဲ့ရသည် က အရာဝတ္ထုတစ် ခုတည်းကို စကားလုံး အမျိုးမျိုးသုံးပြီး သူ ကျွန်မကို ပြောပြခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။

သူက ဟု ထပ်ခါ ထပ်ခါ မပြောပါ။ သစ်ပင်အမျိုးအစား၏ အမည်များကို သူပြောခဲ့ပြီး ဘုရားဆိုလျှင်လည်း ဘွဲ့တော်များကို သူပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ။ ဆိတ်များ ၏ အမည်လား၊ တကယ် တော့ ကျွန်မအတွက် ကိစ္စမရှိလှပါ။ ဂီတကဲ့သို့ အသံကိုသာ ကျွန်မ ခံစားမိနေခြင်းဖြစ်သည် ။ ကမ္ဘာလောက၏ အသစ်အသစ်သောအရာများကို ကြားနေရသည် မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်မတို့ မြင်းလှည်းဖြင့် သူ၏ “အိမ်” သို့ သွားခဲ့ကြသည် ။ မနေ့က မင်းလွင်ကို ကျွန်မ နေ့လည်စာ ဟင်းတစ်ခွက် ဝယ်ကျွေးခဲ့ပါသည် ။ ယနေ့မနက် ကျွန်မကို သူလာကြိုတော့ သူ၏ ဇနီးဖြစ်သူသည် ကျွန်မအတွက် နေ့လည်စာ ချက်ပြုတ်ထားကြောင်း ပြောလေတော့သည် ။

မင်းလွင်၏ အိမ်မှာ သစ်သား၊ ဓနိတို့ ဖြင့် ရိုးရိုးရှင်းရှင်း ဆောက်လုပ်ထားပြီး ပြတင်းပေါက် များ တွင် မှန်များ တပ်ဆင်ထားခြင်း မရှိပေ။ ။ ကျွန်မအိမ်ထဲသို့ မဝင်ဖြစ်ပါ။ မင်းလွင်၏ ဇနီးဖြစ်သူ စန်းစန်းမှာ မီးဖိုချောင်ထဲတွင် ဖြစ်သည် ။ မီးဖိုချောင်မှာ အိမ်ထဲတွင် မဟုတ်ဘဲ အကာမပါသည့် အဖီ ဆွဲထားသော နေရာဖြစ်သောကြောင့် အကြမ်းထည်ရိုက်ထားသည့် စားပွဲမှာ ထိုင်ကာ မင်းလွင်တစ် ယောက် မြင်းလှည်းကိုဖြုတ်ပြီး မြင်းမအား မကျိုးပင်အောက်ရှိ ရေပုံးတွင် ရေတို

က်ရန် မောင်းသွား သည် ကိုလည်း လှမ်းမြင်နေရပါသည်။ ။ စန်းစန်းက မီးသွေးမီးဖိုနောက်တွင် ခွေးခြေပုလေးနှင့် ထိုင်နေရာမှ ကျွန်မကို ပြုံးပြပါသည်။ ။ သူက အိုးကြီးထဲမှ အဝါရောင်ဟင်းများကို ဟင်းခွက်ထဲ ခပ်ထည့်လိုက်ပါ သည်။ ။ ကျွန်မ သူ့ကို ပြန်ပြုံးပြလိုက်ပါသည်။ ။ သည် နောက်မှ တော့ “မေမေ၊ မေမေ” ဟူသော အပြောနှင့် ငိုသံကြားရာဘက်ကို နှစ်ဦးသား ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ။

အိမ်ပေါက်ဝတွင် အစိမ်းရောင်တီရှပ် ခပ်ပွပွကြီးမှ လွဲပြီး ဘာမှ ဝတ်မထားသော အသက် (၃) နှစ်ခန့်အရွယ် ကလေးငယ်တစ်ဦး ရပ်နေသည်။ ။ ကလေးငယ်၏ ဝိုင်းစက်လှပသော မျက်လုံး များကြောင့် မိန်းကလေးဟု ထင်လိုက်သော်လည်း ဘောင်းဘီဝတ်မထားသောကြောင့် ယောက်ျား လေးမှန်း တန်းသိလိုက်ရသည်။ ။ ယောက်ျားကလေးဖြစ်ကြောင်း သက်သေထူသည့် အလား ကလေးက ကျွန်မဘက်သို့ ရှူးရှူးများ ပန်းလေ၏။ အမေဖြစ်သူက မြည်တွန်တောက်တီးပြီး ကျွန်မ နှင့် ရယ်မောနေသည်။ ။ အခြားမွေးချင်းဖြစ်သူ အသက် (၈) နှစ်အရွယ် ကောင်လေးက ကလေးငယ် ကို စွေ့ခနဲပွေ့ပြီး အိမ်အတွင်း ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

မိနစ်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ ကလေးများ ပြန်လာကြပြီး သည် တခါတော့ ကလေးငယ်လေး က ဘောင်းဘီပွပွကြီးဝတ်ထားကာ သူ့ကိုယ်သူ သဘောကျနေပုံရပါသည်။ ။ သူက ကျွန်မကိုပြုံးပြ ပြီး သူ့အစ်ကိုဘက် ခေါင်းတိုးဝင်နေတော့သည်။ ။ အကြီးကောင်လေးက ကလေးငယ်၏ ဆံပင်များ ကို လက်ဖြင့်ပွတ်သပ်နေပြီး ကျွန်မကို ကျော်ကာ သူ့အမေဖြစ်သူကို စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်နေလေ၏။ သူက ကျွန်မကိုလည်း မကျေမချမ်းဖြစ်နေပုံရသည်။ ။ ကျွန်မက သူ့ကို ပြုံးပြလိုက်သောအခါ ခေါင်းငုံ့သွားပြီး ညီဖြစ်သူ၏ နားထဲသို့ တစ်ခုခု တီးတိုးပြောဆိုနေသည်။

အိမ်ထဲမှ ကောင်မလေးနှစ်ဦးလည်း ထပ်ထွက်လာကြပြန်သည်။ သူတို့၏ အမေက ကျွန်မ ကို မေးထိုးပြပြီး ဧည့်သည် ကို နှုတ်ဆက်ရန် သူတို့ ကို အမူအယာဖြင့်ပြောသည်။ သူတို့ နှစ်ဦးက ပြုံးရယ်ပြီး လက်ချင်း ချိတ်ထားကြသည်။ ဘာကြောင့် သူတို့ ကျောင်းမသွားကြတာလဲ၊ ဗမာလို မည်သို့ မေးရမည်ကို ကျွန်မသိပါသည်။ “အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ” တစ်ဦးက (၁၀)နှစ်၊ နောက်တစ်ဦးက (၆)နှစ်။

အိမ်ကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲမှာ ကလေး(၄)ယောက်၊ “အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ” ကျွန်မ စန်းစန်းကို မေးလိုက်ပါသည်။ အရှေ့တောင် အာရှတွင် သည် မေးခွန်းသည် အခြားသော တရင်းတ နှီး မေးကြ၊ မြန်းကြသည့် မေးခွန်းများကဲ့သို့ပင် မယဉ်ကျေးရာမရောက်ပါ။

“၂၆ နှစ်၊ ရှင်ကော အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ” ထမင်းနှင့် ဟင်းများ ပန်းကန်တစ်ချပ် ချင်းစီတွင် ထည့်နေလျက်နေပြီး ကျွန်မကို သူ မေးပါသည်။

“၂၇ နှစ်”

“ရှင့်မှာ ကလေးရှိလား”

ကျွန်မလည်း ထိုအချက်ကို သိချင်လှပါသည်။ သို့သော် “မရှိသေးပါဘူး” ကျွန်မ သည် လောက်ပဲ ပြောလိုက်နိုင်သည်။ “မရှိဘူး၊ ကျွန်မမှာ မရှိပါဘူး” လူလောကထဲသို့ ရောက်နေ နှင့် နေပြီးသား ကလေးက မမွေးဖွားသေးသော သူ၏ ကစားဖော်များကို အော်ခေါ်နေသည့် အလား ကလေးငယ်များက ကျွန်မကို ချစ်ခင်တတ်ကြပြီး ကျွန်မကလည်း ကလေးများကို တွယ်တာတတ် ပေမယ့် ကလေးတစ်ယောက် မွေးဖို့ ဆိုတာကတော့ စိတ်ကူးနှင့် ပင် အတော်ကြီး အလှမ်းဝေးလှပါ သည်။ သူ

နိမ္မိန်နေသော ကလေးငယ်များ အာခေါင်ခြစ်ပြီး အော်တတ်သည့် ကလေးငယ်များ အပြင် အကြီးကောင်လေးကဲ့သို့ အမေ၏ အာရုံစိုက်မှုကို သည်းသည်းမဲမဲ လိုချင်နေတတ်သည့် ကလေး မျိုးကိုလည်း ကျွန်မ ချစ်ပါသည်။ ။ ကောင်လေးက ခုံတန်းရှည်တွင် ထိုင်နေပြီး ထမင်းစားရန် စောင့် နေပုံမှာ စားပွဲပေါ်တွင် ခေါင်းလေးနှင့် ပခုံးသာ ပေါ်နေသည်။ ။ တစ်ချက်တစ်ချက် ကျွန်မကိုပင် သူက စူးစိုက်ကြည့်နေသေးသည်။ ။ သားသမီးတွေ အများကြီးဆိုတော့ အမေ့ကို သူတစ်ယောက် တည်း ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရတာက မတရားဘူး မဟုတ်လား။ အခု လူစိမ်းတစ်ဦးကလည်း ထမင်းစားပွဲ ကို ရောက်နေပြန်သေးသည်။ ။ သနားစရာကောင်လေးပါပဲ။

မင်းလွင်က ကျွန်မတို့ ထမင်းစားပွဲကို ရောက်လာကာ ရှူးရှူးပေါက်ချသည့် ကောင် ငယ်လေးအား လက်ညှိုးထိုးပြလျက် “ဒီတစ်ယောက်ကို ခေါ်သွားလို့ ရတယ်။ ကနေဒါကိုပေါ့၊ အဝေးကြီးကို ခေါ်သွား၊ ကျောင်းတက်ခိုင်းပေါ့”

စန်းစန်းက ရယ်မောကာ ကိုယ်ကိုကိုင်းလိုက်ပြီး ကလေးငယ်၏ နီရဲတွတ်နေသော ပါးကို နမ်းပြီး စနောက်နေမှန်း ကလေးသိအောင်လုပ်သည်။ ။ သို့သော် ကျွန်မအပေါ်အစ်ကိုလုပ်သူ၏ မယုံကြည်မှုသဘောထားအတိုင်း သူလေးကလည်း စိတ်ကောက်နေပြန်ပါသည်။ ။

မင်းလွင်က ထိုင်ချလိုက်ပြီး ပြောသည်။ ။ “၂၀ ကျပ်ပဲ ပေးပါ။ နှစ်ဆယ်ကျပ်ပေးရင် သူ့ကို ခေါ်သွားလို့ ရပြီ” မင်းလွင်က သူဘာသာပြောပြီး ရယ်နေသည်။ ။ စန်းစန်းကတော့ ယဉ်ယဉ်ကျေး ကျေး ပြုံးနေပေမယ့် မင်းလွင် ပြောသောစကားကို ဟာသဟု မထင်တော့ပုံ ပေါ်နေသည်။ ။

“ကျွန်မ မလုပ်ချင်ဘူး၊ ကျွန်မ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး” သာ ကျွန်မက ပြော

တတ်ပြီး အခု အခြေ အနေမျိုးတွင် ပြော၍ အဆင်ပြေလောက်သည် ဟု ကျွန်မ မျှော်လင့်ပါသည်။ “မရဘူး” ပြီးတော့ ကျွန်မပြောလိုက်သည်။ “သူက ဒီမှာ နေရတာ ကြိုက်တယ်၊ သူ့အမေနဲ့ ပေါ့”

စန်းစန်းက အကြီးကောင်နံဘေးတွင် ထမင်းပန်းကန်တစ်ချပ်နှင့် ထိုင်ပါသည်။ ဧည့်သည်။ သူ၏ ကလေးငယ်များ နှင့် ခင်ပွန်းသည် တို့ လည်း နေ့လည်စာ စားနေကြပါပြီ။ အမေဖြစ်သူ၏ နွေးထွေးသော ကိုယ်ခန္ဓာကိုယ်အထိအတွေ့က သားများ ကစားမက်မနေဘဲ ထမင်းလာပြန်စားစေရန် လုံလောက်သော စွဲဆောင်မှုတစ်ရပ် ဖြစ်လို့ နေသည်။

ကျွန်မတို့ စကားမပြောဘဲ ထမင်းစားနေကြသည်။ စန်းစန်း၏ ပန်းကန်ထဲမှ အသားဟင်း ဖတ်မှာ ပါသည် ဆိုရုံမျှသာ ဖြစ်သည်။ အခုတော့ သူတို့ ရောင်းစားခံရမည်မဟုတ်ကြောင်း ကလေးငယ်များ နားလည်သွားကြပါပြီ။ သူတို့ က ဇွန်းများ မပါဘဲ လက်ဗလာဖြင့် စားသောက်နေ ကြသည်။ ရန်ကုန်ကို ကျွန်မရောက်သည့် အချိန်က မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံထဲမှ သစ်ပင် တစ်ပင် အောက်၊ ဘုရားတန်ဆောင်း လှေကား အတက်အဆင်းနေရာနှင့် ဒံပေါက်ဆိုင်များ တွင် လူများ ဇွန်း၊ ခက်ရင်းမပါဘဲ လက်ဗလာဖြင့် ထမင်းစားနေကြသည် ကို မြင်လိုက်ရတော့ အတော်ကြီးကို အံ့အား သင့်ခဲ့မိပါသည်။ မြို့တော်တွင် အစစအရာအရာ ကူညီပြောပြပေးသော ဦးစန်းအောင်က ထိုသို့ လက်ဗလာဖြင့် စားခြင်းကြောင့် အစားအစာများ ပို၍ အရသာရှိကြောင်း ရှင်းပြခဲ့ပါသည်။ ပြီးတော့ လက်ဗလာဖြင့် အစားစားချိန်တွင် လက်ချောင်းများအား မည်သို့ အသုံးပြုရသည် ကို လိုရင်းတိုရင်း သင်ပေးခဲ့ပါသည်။

သူသင်ပေးသည် များကို ယခုကဲ့သို့သော အခြေအနေပေးသည့် အခါများ တွင် ကျွန်မလေ့ ကျင့်ခဲ့ပါသည်။ ဇွန်းပေးပါဟု ပြောရန် အဆင်မ

သင့်သည့် အခါများ တွင် အဆင်ပြေပါသည်။ ။ ထမင်း လုပ်ကို မည်သို့ပြု လုပ်ရသည် နှင့် ဟင်းဖတ်ကို ထမင်းနှင့် မည်ကဲ့သို့ အဆင်ပြေပြေ ပေါင်းစပ်ရ သည် ကို ကျွန်မသင်ယူခဲ့ပါသည်။ ။ သို့ပေမဲ့လည်း ထမင်းကို လက်ဖြင့်စားရာတွင် ကျွန်မ အလွဲအ ချော်များ ဖြစ်နေဆဲဖြစ်ပြီး ထမင်း ဝိုင်းထဲတွင် ကျွန်မထက် အခြေအနေဆိုးသူဆို၍ (၃)နှစ်သား ကလေးငယ်သာ ရှိပါသည်။ ။ မည်သူကမျှတော့ ကျွန်မ၏ အဆင်မချောမှုကို မပြောကြပါ။

ကလေးများက ထမင်းနှင့် ဟင်းများကို စားလိုက် စားပွဲဝိုင်းအလယ် တွင် အားလုံးအတွက် တည်ထားသော ဟင်းချိုကို ခပ်သောက်လိုက်နှင့် စားသောက်နေကြပါသည်။ ။ ဟင်းချိုက အသီး အရွက်နှင့် သားငါးများ ရောပြုတ်ထားသည့် ပုံမျိုးဖြစ်ပြီး ခပ်နွေးနွေးသာ ဖြစ်သည့် အပြင် ရေ ကဲ့သို့ ခပ်ကျဲကျဲဖြစ်နေသော်လည်း အရသာရှိလှသည်။ ။ ကျွန်မ စားနေ ကျအတိုင်း ဆီများများ မဟုတ် သော်လည်း ဟင်းများက ကောင်းမွန်သ ည်။ ။ သူတို့ က ငွေရေးကြေးရေး အခြေအနေအရ ဆီကို ချွေတာသုံးစွဲခြင်းဖြစ်သည်။

အခြေခံလိုအပ်ချက်များ အတွက်ပင် ငွေရှာရသည် မှာ မည်မျှခက်ခဲကြောင်း ရန်ကုန်မှ လူ များကဆိုသည်။ ။ အပိုကုန်ကျမည့် စရိတ်များ အတွက် အလုပ် ပိုလုပ်ကြရသည်။ ။ မိဖ၏ ကျန်းမာရေး အတွက် ခွဲစိတ်ကုသနိုင်ရန် ကုန်ကျမည့် ငွေကြေးအတွက် ငွေကြေးအသည်း အသန် လိုအပ်ခြင်းမျိုး အတွက်လည်း အခက်တွေ့ကြရသည်။ ။ သို့မဟုတ် ထောင်ကျနေသည့် အမျိုးသမီးကို သွားရောက် တွေ့ဆုံနိုင်ရန် သွားရသည့် ခရီးက စရိတ်ထောင်းလှသည်။ ။ မြင်းလှည်းဆရာ ဇနီးနှင့် သားသမီး များ အနေဖြင့် အသားဟင်း ပုံမှန်စားရမည်လား ကျွန်မ သိချင်မိနေသည်။ ။ အကယ်၍ ဗမာဆရာဝန် တစ်ဦးသည် တစ်လလျှင် အမေရိကန်

ဒေါ်လာ ၆၀ သာရရှိပြီး အထူးသဖြင့် မိသားစုရှိသူများမှာ ရပ်တည်နိုင်ရေးအတွက် အခြားအလုပ်များ လုပ်ရသေးဆိုပါက မြင်းလှည်းဆရာတစ်ဦးက ဘယ် လောက်ရှာဖွေနိုင်မည်နည်း။

ဗမာဘာသာစကားဖြင့် အမှန်တကယ် စကားလက်ဆုံကျနိုင်ပါမှ သူတို့ကို မေးလို့ ရနိုင်ပါ မည်။

ကျွန်မရပ်ပုံများ ဆွဲတတ်ပါသည် ။ နေ့လည်စာ စားပြီးချိန်တွင် ကျွန်မ မှတ်စုစာအုပ်ထုတ် လိုက်ပြီး ကောင်မလေးများ အတွက် ပုံများ ဆွဲပေးသည် ။ မြင်း၊ ကြောင်နှင့် ဝက်တစ်ကောင်။ ကျွန်မ ဆွဲသော ပုံကြမ်းများမှာ ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်မှု မပါလှပေမယ့် ကောင်မလေးများက သဘောကျနေကြ ပါသည် ။ ကျွန်မ၏ အကောင်းဆုံး လက်ရာများကို ပေးလိုက်ချိန်မှာ တော့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ပျော် ရွှင်သွားကြပြီး စာမျက်နှာများကိုကြည့်ကာ ငြင်းခုံနေကြလေ၏။ သည် နောက်မှာ တော့ ကျွန်မတို့ နောက်ဘက်ရှိ အိမ်လေးမှ ကလေးတစ်ဦးက ထငိုလေသည် ။ သူတို့ ၏ ငါးယောက်မြောက်ကလေး ကို ချီရန် စန်းစန်းက အိမ်ထဲဝင်သွားသည် ။

မင်းလွင်က ခေါင်းခါပြီး ပြောသည် ။ “ကလေးကလည်း များ လိုက်တာ” သူက စိတ်ပျက် သည့် အမူအယာဖြင့် လက်များကို လေထဲသို့ ဝှေ့ရမ်းလိုက်ပြီး “ခက်လိုက်တာ၊ ကျွန်တော်တို့ မှာ ငွေကြေးက မရှိနဲ့ ဆိုတော့”

သူ ဆေးလိပ်မီး ပြန်စညှိလိုက်ချိန်မှာ ကျွန်မ ဘာမှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ အမှန်တကယ် အရေးကြီးသော မေးခွန်းကို သူ့အား တည့်တည့်ပင် မေးချလိုက်တော့သည် ။ “မင်း ကွန်ဒုံးဆိုတာ ကို သိလား”

“ကွန်ဒိုလား”

“အဲဒါကို ဗမာလို ဘယ်လိုခေါ်လဲ ကျွန်မ မသိဘူး၊ နိုင်ငံခြား အန်ဂျီ

အိုတစ်ခုက ဧရာဝတီမြစ် အထက်အောက် စုန်ဆင်းပြီး အချစ်လှေလို့ ပြောရမယ့် လှေတစ်စီးနဲ့ အဲဒါကိုလိုက်ပြီး ဖြန့်ဝေပေး နေတယ်လို့ တော့ ကျွန်မ ကြားမိတယ်။ အဲဒီလှေက ပုဂံကို မရောက်ဘူးလား”

“ကွန်ဒို ကျွန်တော် မသိဘူး” မင်းလွင်က ရေရွတ်ပြောဆိုနေသည်။ ။

“ကွန်ဒို” ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။ ကျွန်မ ဘယ်ဘက်သို့ လက်နှစ်ဖက် စလုံးဖြန့်ကာ အင်္ဂလိပ်အက္ခရာ အေကို ညွှန်ပြသကဲ့သို့ လက်ဟန်အနေ အထား လုပ်ပြလိုက်သည်။ ။ ထို့နောက် လက်နှစ်ဘက်စလုံးကို ညာဘက် သို့ ဆွဲယူလိုက်ပြီး ကွန်ဒိုအသုံးပြုခြင်း၏ ရလဒ်ကို ဗမာစကား ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ။ “ကလေး မရှိဘူး၊ မင်းကလေးမရဘူး” အသုံးပြုသည် ဆိုသော စကားလုံးကို ကျွန်မ မပြောတတ်ပါ။

ထို့နောက် ကျွန်မ၏ ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ lonely planet ထုတ် စကား စု စာအုပ်လေးကို သတိရလိုက်ပါသည်။ ။ ကျန်းမာရေးကဏ္ဍကို ရောက် သည် အထိ ကျွန်မစာရွက်များကို လှန်လှော လိုက်ပါသည်။ ။

ဝေါဟာရ စာမျက်နှာတွင် လည်း ကွန်ဒိုဆိုသော စကားလုံးကို ဗမာ ဘာသာစကားဖြင့် ဖော်ပြထားခြင်းမရှိပါ။ တကယ်၍ များ တူတူတန်တ န် ခရီးထွက်လာသည့် ခရီးသွားတစ်ဦးအနေဖြင့် သူ့အတွက် အရေးတကြီး အကာအကွယ် လိုအပ်သည့် အနေအထားဖြစ်လျှင် မည် သို့လုပ် ဆောင်ရမည်နည်း။ lonely planet မှ စာရေးသူများ သည် အဘယ်ကြောင့် များ အထီးကျန်ကမ္ဘာ ဟူသော စကားလုံးကို အတိအကျကျင့် သုံးရပါသလဲ။ တကယ်တော့ ကျွန်မ အတွေ့အကြုံအရ ပြောရလျှင် ကမ္ဘာကြီးသည် အထီးကျန်ခြင်း လုံးဝမရှိပါ။

ယောက်ျားအင်္ကျီဆိုလျှင် မည်သို့ပြောပါသလဲ။

မင်းလွင်က ကျွန်မကို အနည်းငယ် မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ကြည့်နေစ

ဥံတွင် ကျွန်မက နောက်ထပ်စာမျက်နှာ အနည်းငယ် ထပ်ပြီး လှန်လိုက်ပါသည်။ သူကတော့ ဆေးပေါ့လိပ်ကိုသာ အတွင် ကြီး ရှိုက်သွင်းနေသည်။

မင်းလွင်၏ ဇနီးဖြစ်သော စန်းစန်းတစ်ယောက် အိမ်ထဲမှ နေပြီး ၀၀ တုတ်တုတ်ကလေးငယ် ကို ခါးထစ်ခွင်ချိပိုးကာ ထွက်လာချိန်တွင် ယောက်ျားအင်္ဂါအတွက် ကောင်းကောင်း နားလည်သ ဘောပေါက်နိုင်မည့် ဝေါဟာရအသစ်တစ်ခုကို ကျွန်မအသံထွက်လိုက်နိုင်ပါပြီ။ “အင်္ဂါဇာတ်”

စန်းစန်းက ရယ်မောလိုက်ပြီး ဟိုဒီကြည့်ကာ “ဘယ်မှာ လဲ” ဟု ပြောသည်။

မင်းလွင်က မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ကာ ဆေးပေါ့လိပ် မီးခိုးများကို လက်ဖြင့် ဝှေ့ရမ်းထုတ် လိုက်သည်။ သူက ကျွန်မ၏ လက်မောင်းများ ပေါ်မှ ကျော်ကာ ကျွန်မညွှန်ပြသည် ကို မျက်လုံးပုတ် ခတ်ပုတ်ခတ်ဖြင့် ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်မကို သူမဝံ့မရဲဖြင့် ကြည့်သည်။

ဆို ဘယ်လိုလဲ။ သည် စကားလုံးကိုတော့ ကြိမ်ဖန်များစွာ ကျွန်မ သင်ယူထားပြီးဖြစ်ပါ သည်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်နားတွင် မှတ်ထားမိပါလိမ့်။ ရှာမတွေ့ ဖြစ်နေပြန်သည်။

“ကွန်ဒုံး၊ ပလစ်စတစ်အိတ်၊ အင်္ဂါဇာတ်၊ ကလေး မရနိုင်ဘူး”

သူတို့ နှစ်ဦးစလုံး ကျွန်မကို ကြည့်နေကြသည်။ မင်းလွင် ပြုံးတုံ့တုံ့ ဖြစ်လာသည်။ သူက ဇနီး ဖြစ်သူကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ပြောသည်။ “ဗမာစကားပြောတတ်တယ်”

စန်းစန်းတစ်ယောက် စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားပုံ ပေါ်သည်။

ကျွန်မ အသေအချာ ရှင်းပြမှ ပင် ဖြစ်မည်။ မှတ်စုစာအုပ် ထုတ်လိုက်ပြီး ယောက်ျားအင်္ဂါ ဇာတ်ပုံကို ကျွန်မ ဖြည်းဖြည်းချင်း စဆွဲလိုက်သည်။ မင်းလွင်နှင့် စန်းစန်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံး စား ပွဲတစ်ဖက်မှ ရပ်ကြည့်နေကြသည်။ ။ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းဖြစ်စေရန်နှင့် အပေါ့အပါးစွန့်ဟု မထင်စေ ရန် ကျွန်မ၏ ပုံထဲတွင် သုတ်သွေးပုံအစက်ကလေးများ နည်းနည်း ဖြည့်ထည့်လိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့ ကျွန်မ ပြောလိုက်ပါသည်။ ။ “ ကလေးတွေ ”

စန်းစန်းက ရယ်မောလိုက်ပြီး ပြောသည်။ ။ “ ဟုတ်ပ ဟုတ်ပ ” ကလေးကလည်း ဘုမသိ ဘမသိ ရောရယ်နေပါသည်။ ။

မျက်နှာချင်းဆိုင် စာမျက်နှာတွင် ကျွန်မ ကွန်ဒုံးတစ်ခု ဆွဲလိုက်ပါသည်။ ။

နောက်တစ်မျက်နှာတွင် ရှေ့စာမျက်နှာမှ ပုံနှစ်ပုံကို ပေါင်းပြီး ဆွဲရန်ဖြစ်ရာ နည်းနည်းတော့ ဖော်ပြရခက်သွားပြီး အကောက်အယူ လွဲသွားနိုင်သည့် အန္တရာယ်လည်း ရှိပါသည်။ ။ နေသားတကျ ဖြစ်သွားစေရန် ရေးဆွဲလိုက်ပြီးနောက် ကွန်ဒုံးအား အသုံးပြုပုံကို အပြည့်အစုံ ဖော်ပြလိုက်နိုင်ပါ သည်။ ။ “တွေ့လား၊ ကလေးမရတော့ဘူး”

မင်းလွင်တစ်ယောက် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ အကြီးအကျယ် စဉ်းစားခန်းဝင်ပုံမျိုး ပေါက်နေ ပြီးနောက် “အာ သိပြီ သိပြီ၊ ကွန်ဒို ကောင်းလိုက်တာ” ကျွန်မကို အသေအချာ စူးစိုက်ကြည့်ပြီး နားထောင်နေသည့် စန်းစန်းကို သူရှင်းပြလိုက်တော့သည်။ ။ စန်းစန်းက ခေါင်းတညိတ်တညိတ်နှင့် ကျွန်မဆွဲပြသောပုံကို လက်ဖြင့် ထောင်ပြနေလေရာ ကျွန်မ ရှင်းပြချင်သည့် အချက်က ရုတ်တရက်ဆိုသလို အဆင်ချောသွားပြီဟု ဆိုရပါမည်။ သူက မင်းလွင်ကို မေးခွန်းရှည်ကြီးများ ထုတ်နေတော့၏။

မင်းလွင်က စန်းစန်း၏ အမေးကို ဗလုံးဗထွေးသာ အင်းလိုက်နေသည်။ ။

စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပုံနှင့် စန်းစန်းက “ကျွန်မတို့ မှာ ကွန်ဒိုမရှိဘူး”

“အဲဒါ ပုဂံမှာ မရှိတာလား”

မင်းလွင်က ခေါင်းခါလိုက်ပြီး “ မဟုတ်ဘူး ၊ ပုဂံမှာ တင် မဟုတ်ဘူး ၊ ဗမာနိုင်ငံမှာ ကို မရှိတာ”

“ရန်ကုန်မှာ ကွန်ဒို ရှိပါတယ်” လမ်းဘေးဈေးသည် များ ရောင်းချပြီး တံဆိပ်မှာ အဖော်ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ ။

“တကယ်ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ရန်ကုန်မှာ ရှိတယ် အဖော်”

“အဖော်ကို ကျွန်မ မသိဘူး” စန်းစန်းက ပြောသည်။ ။ “ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ ကွန်ဒိုလိုချင် တယ်”

မင်းလွင် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိလေပြီ “ ကျွန်တော်တို့ မှာ အဲဒါမရှိဘူး။ ကွန်ဒိုမရှိလို့ ကလေးအများကြီး ဖြစ်နေတယ်”

ပုဂံတွင် တကယ်ပဲမရှိနိုင်ဘူးလားဆိုတာ ကျွန်မ အသေအချာ သိချင်မိသည်။ ။ သည် မှာ ရှိ သော ဆေးဆိုင်တစ်ခုတွင် ဝယ်ယူ၍ ရလျှင် ကျွန်မဝယ်ပြီး မင်းလွင်ကို ကွန်ဒိုများ ပေးလိုက်ချင် သည်။ ။ ကလေးငါးဦးရှိနေပြီး နောက်ထပ် ကလေးမလိုချင်တော့သည့် မြင်းလှည်းဆရာမင်းလွင်ကို ဖြစ်သည်။ ။ သူက စမ်းပင် သုံးကြည့်ပါ့မလား။

သည် မေးခွန်းကိုတော့ မင်းလွင်က ကလေးကို စန်းစန်းလက်ထဲ ပြန်ထည့်ပေးလိုက်ပြီး ဘောပင်ကို ကောက်ကိုင်၍ ချက်ချင်းဆိုသလို အဖြေပေးလိုက်တော့သည်။ ။ ကျွန်မ၏ မှတ်စုစာအုပ် ပေါ်တွင် သူ၏ တံ

တောင်များ ထောင်ကာ ဗမာဘာသာစကားဖြင့် စာသုံးကြောင်း ရေးလေသည်။ “ဒါက ကျွန်တော်ရဲ့ အိမ်လိပ်စာပါ” သူက ကွန်ဒုံးစွပ်ထားသည့် ယောက်ျားအင်္ကျီ ဇာတ်ပုံကို လက်ညှိုးထိုးပြကာ “ရန်ကုန်ရောက်လို့ အဲဒါကို ပို့ပေးမယ်ဆို သိပ်ကောင်းမယ်ဗျာ”

စန်းစန်းက ကျွန်မကို ပြုံးပြပြီး ကလေးကို သူ့၏ ခင်ပွန်းထံ ပေးလိုက်၏။ “ကျေးဇူးတင်ပါ တယ် ရှင့်” သူပြောသည်။ “ကျေးဇူးပါ” ထို့နောက် သူလှည့်ထွက်သွားကာ ရေနွေးကရားအား ရေဖြည့်ပြီး ဂတ်စ်မီးဖိုကို မီးညှို့ လိုက်တော့သည်။ “ရှင်လက်ဖက်ရည် သောက်ပါဦးလား”

*

အခန်း(၄)

ရွှေနိုင်ငံမှာ တကယ်ပဲ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးနိုင်ပါသလား

ရှေးဟောင်းပုဂံမြို့တော်ရှိ ကျွန်မတည်းခိုသော ဟိုတယ်၏ အပြင်ဘက်မှ အရိပ်ကောင်းကောင်း သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် တည်ရှိသည့် ကျောက်တုံးကျယ်ကြီးတစ်ခုမှာ ကျွန်မထိုင်နေပါ သည် ။ ဧရာဝတီမြစ်ကြီးကို ရှုမျှော်မဆုံးနိုင်အောင် မြင်တွေ့နေရ၏။ သံလွင်စိမ်းရောင် တောင်ကုန်း များက ရေပြင်ကျယ်ကို ဖြတ်ကာ မြေမျက်နှာပြင်မှ ထိုးထောင်ထွက်နေပြီး အဝေးမှ ကမ်းပါးစောက် များ ထဲ တိုးဝင်သွားကြလေ၏။ သည် ရှုခင်း နောက်ခံ အခင်းအကျင်းက ကျွန်မအား ဂရုကို သတိရ စေသည် ။ ကျွန်မ၏ ဆံစမု ခြေဖျားအထိ ဖုံများက ကပ်ငြိလို့ နေသည် ။ ဂရုအား သတိရစိတ်ကို ပိုပြီး နှိုးဆွနေသည့် အရာများကတော့ ကျောက်တုံးများ အပေါ် ကျရောက်နေသည့် နေရောင်၊ လှည်းလမ်းတစ်လျှောက် ဖုန်လုံးကြီးများ တလိမ့်လိမ့်နှင့် လာနေသည့် ဆိတ်အုပ်များ ပင်။ ရှေးဟောင်း ဗုဒ္ဓယဉ်ကျေးမှုကမ္ဘာ၏ အချက်အချာကသော နှလုံးသည်းပွတ် နေရာတစ်ခုတွင် ကျွန်မသည် ချစ်သော မြေထဲပင်လယ်ကျွန်းတစ်ကျွန်းအား လွမ်းဆွတ်သည့် အိမ်လွမ်းဝေဒနာများ ကို အူလိုက်သည်းလိုက် ခံစားမိနေပြန်သည် ။ အေးအေးလူလူနေလိုစိတ်၊ အိမ်လွမ်းစိတ်တို့ သည်းထန်လာချိန်တွင် ကျွန်မသည် ကနေဒါနိုင်ငံကို မတွေ့မိတတ်ဘဲ မြေထဲပင်လယ်မျက်နှာပြင် ထက်က ကျောက်တုံးအိမ်လေးကိုသာ သတိတရ ရှိနေမိတတ်ပါသည် ။ ဆီဖာရစ်၏ ကဗျာများက

စိတ်ထဲပြေးဝင်လို့ လာပြန်သည်။ ။

ဂရိကို တမ်းတလွမ်းမောစိတ်က ကျွန်မအတွက် သက်သောင့်သက်သာဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။ ပြီးတော့ အသိအကျွမ်းများ လည်း ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။ ပါနာဂိုဏ်နှင့် မီရီလီ၊ ယီအော်ဂိုဏ်နှင့် အီလန်နီ၊ သူတို့ ၏ ကလေးငယ်များ အခြားနိုင်ငံများ တွင် အိပ်မပျော်သည့် ရောဂါစွဲကပ် နေသကဲ့သို့ ဖြစ်လေ့ရှိသော်လည်း ဂရိကျွန်းပေါ်တွင် ကျွန်မ နာရီများ စွာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်ပါသည်။ ။ ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်တွင် အားလပ်ရက်နှစ်ပတ် ခရီးစဉ်အဖြစ် ထိုကျွန်းကလေးပေါ် သွားခဲ့ရာ လေးလခွဲကြာမှ ပဲ ကျွန်မ ပြန်နိုင်တော့သည်။ ။ ကျွန်းကလေးပေါ်မှ ကျွန်မ အရူးအမူး ဖြစ် သွားခဲ့သည့် အဓိကအကြောင်းက ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီးထဲမှ အလင်းရောင်များ ၊ သံလွင်ပင်များ နှင့် ကျောက်တုံးအိမ်ကလေးတစ်လုံး ဖြစ်သည်။ ။ ထိုအချိန်ကစပြီး အသိုက်ပြောင်း ငှက်တစ်ကောင်ကဲ့ သို့ပင် နှစ်စဉ် ကျွန်းလေးဆီသို့ ကျွန်မ ပြန်သွားဖြစ်ခဲ့လေတော့သည်။ ။

ရယ်စရာကောင်းသည့် အချက်က ဧရာဝတီမြစ်အနီးနားတွင် ထိုင်ကာ ကျွန်မ၏ ကျောက် တုံးအိမ်လေးနံဘေးကပ်လျက်မှ သံလွင်ခြံများကို ပိုင်သော အသက် (၇၅)နှစ်အရွယ် သိုးကျောင်း သမားကြီး ဘာဘာအန်းဒရီးစ်ကို တမ်းတမနေခြင်းပင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ မိုင်ထောင်ချီဝေးကွာချိန် ရောက်နေတော့မှ ပဲ ဂရိကျွန်းမှာ ရှင်သန်ရသည့် ဘဝက ကျွန်မအတွက် ချိမြိန်လှသော အလွမ်းများ ကို ပေးစွမ်းနိုင်နေပြန်ပါသည်။ ။ တကယ်တော့ လူလောကအဖြစ် သနစ်များမှာ သည် မျှလောက် မရိုးရှင်းလှပါ။ ဘယ်အရပ်ဘယ်ဒေသမှ အတိတ်အရိပ်ဆိုးနှင့် ရက်စက်မှုများ ကင်းဝေးပြီး ပြီးပြည့်စုံ သည် ဟု မပြောနိုင်သည် ကို ကျွန်မ နားလည်ထားပါသည်။ ။ ဘာဘာအန်းဒရီးစ်က သူတွေ့ကြုံ ခံစားရသည့် စစ်ပွဲ၊ ဂရိနိုင်ငံအား တစ်စစ ဆုတ်ဖြဲခဲ့သည့် သေခြင်းတရားနှင့် သစ္စာပျက်ယွင်း

မူအ ကြောင်းများကို ကျွန်မအား ပြောပြခဲ့ပါသည် ။
ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အပြီးတွင် ပြည်တွင်းစစ်ကြီးဖြစ်ပွား ကာ ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်များ တစ်လျှောက် ဂရိနိုင်ငံသည် ဆိုးရွားဖိနှိပ်သော အစိုးရ၏ အုပ်ချုပ်ရေး အောက်သို့ ကျရောက်သွားခဲ့တော့သည် ။

ပြီးပြည့်စုံသော အရပ်ဒေသမရှိနိုင်တာ သေချာလှပါသည် ။ အမှောင်ထုလွှမ်းသော နေ့ရက် များအား အချိန်နာရီတို့ က တိုက်စားဖုံးကွယ်နေ၏။ ထိုကံဆိုးမိုးမှောင်ကျသော နေ့ရက်များ အကြောင်းကို စာရေးဆရာများက နေ့စဉ်ပြန်ဖော်ထုတ်နေကြလေသည် ။ ကိုယ်ရှင်သန်ကြီးပြင်းသည့် ခေတ်မဟုတ်သောအချိန်မှ သမိုင်းကြောင်းများက ကျွန်မတို့ အတွက် ဘယ်လောက်များ အရေးပါနေပါသလဲ။ သည် သမိုင်းဖြစ်ရပ်တွေက ဘယ်သူ့ကိုရည်ရွယ်ပြီး ဘယ်သူတွေကများ ပိုင် ဆိုင်ကြပါသလဲ။

ဆီဖာရစ် -

အိမ်လွမ်းဝေဒနာ (Nostalgia) ဆိုသည် မှာ ဂရိဝေါဟာရဖြစ်သည် ။ ချုံမြိန်အေးငြိမ်းသည့် အိမ်ကို နာကျင်စွာ လွမ်းဆွတ်သည့် စိတ်ခံစားချက်။ အန်ဂျီယန်ကိုလွမ်းသည် က ကျွန်မ၏ အိမ်လွမ်းဝေဒနာ။ ရေကူးရန် လွယ်ကူအဆင်ပြေလှသည့် နေရာလေးကို ကျွန်မ လွမ်းမိနေပါသည် ။ ပုဂံမြို့ရှိ မြစ်အတွင်းကို ကျွန်မဆင်းလိုက်ချိန်တွင် မြစ်ရေထဲအထိ မဆင်းဖြစ်ဘဲ ကမ်းစပ်ရှိ ရွံ့ထဲ တွင် သာ ရပ်နေမိပါသည် ။ ခြေဗလာနှင့် မြစ်ထဲဆင်းချိန်၌ ယောက်ျားများက ကြည့်နေမည်ကို ကျွန်မ ရှက်ကာ နောက်တွန့်နေတတ်၏။ အသက်(၂၇)နှစ်ရှိပြီဖြစ်သော ကျွန်မချင့်ချိန်ချိန် တော့ ဖြစ်လာသည် ။ ဓာတ်ပုံများ ရိုက်ကူးလိုက်၊ တံငါသည် များအား စကားစမြည်ပြောလိုက်နှင့် ဂါဝန်ရှည်ကြီးဖြင့် အိုက်စပ်စပ်ဖြစ်နေသော်လည်း ကမ်းစပ်တွင် သာ ကျွန်မ ရပ်လို့ နေဖြစ်ခဲ့ပါသည် ။ စိတ်ထဲ

တွင် တော့ အညှီရောင်မြစ်အတွင်း ခုန်ပေါက်ပြီး ရေကစားနေသော ကလေးငယ်များ အပေါ် ဖြစ်မိသည့် မနာလိုစိတ်က ဖုံးထားရန်ပင် ခက်ခဲနေလေသည်။

မြစ်အထက်ပိုင်းရှိ သစ်သားဖြင့် တည်ဆောက်ထားသော ဟိုတယ်တွင် ကျွန်မအပြင် တည်းခိုသည့် ဧည့်သည် ဆို၍ တစ်ဦးသာရှိပါသည်။ အခုအထိတော့ ဟိုတယ်အဝင်အထွက် လုပ်ကြသည့် အချိန်မျိုး ဒုတိယအထပ်ကို ဖြတ်သန်းသွားလာသည့် အခါမျိုးတို့ တွင် သူ့ကို ကျွန်မမကြာခဏဆိုသလို ဆုံဖူးပါသည်။ သူက ချည်ထည်လှလှများကို ဝတ်ဆင်လေ့ရှိသည်။ မျက်ဝန်း ညိုဖျော့ဖျော့များ ပိုင်ရှင် စပိန်အမျိုးသမီး အနုပညာသမားတစ်ဦး။ သူမပြန်ခင် တစ်ညနေခင်းမှာ တော့ ကျွန်မတို့ ညစာအတူစား ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

“ကျွန်မလည်း ရှင့်လိုပဲ ပြီးပြည့်စုံတာကို လိုလားသူပါပဲ။ စပိန်နိုင်ငံမှာ ကြီးပြင်းခဲ့တယ်။ ဖရန်ကိုခေတ်မှာ ဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်မ မမေ့ပါဘူး။ သိပ်ကို အန္တရာယ်ကြီးတာကြောင့် နိုင်ငံရေးထဲ မှာ ဝင်မပါဖို့ မိဖေတွေက ကျွန်မကို အမြဲလိုလို ပြောခဲ့ကြတယ်လေ။ ဒါကြောင့် ဒီမှာ ဖြစ်ပျက်နေတာတွေကို ကျွန်မ လက်ခံနားလည်နိုင်ပါတယ်။ လူတွေ ပိုက်ဆံ သိပ်မဆင်မပြေကြ ဘူး ဆိုတာကတော့ဆိုးတယ်လို့ ကျွန်မ ထင်တယ်”

“သိပ်အဆင်မပြေကြဘူးဆိုတဲ့ စကားက အခြေအနေကို အမှန်အတိုင်း ဖော်ပြနိုင်မယ်လို့ ကျွန်မတော့ မထင်မိဘူး။ တကယ်တော့ အများစုက ဆင်းရဲတွင်း နက်နေကြတာပါ။ ဖိနှိပ်ခံနေရတဲ့ လူတွေမှာ မွတ်သိပ်နေတဲ့ အရာတွေ အများကြီးနဲ့ ပါ”

သူက မျက်ဝန်းညိုညိုများကို တစ်ချက်ဝင့်ကာ

ကျွန်မကိုကြည့်လိုက်ပြီး “ဒီလောက် ရေခဲမြေခဲကောင်းတဲ့ တိုင်းပြည်မှ ငတ်မွတ်တယ်ဆိုတာ တကယ်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ နေရာတိုင်းမှာ အသီးအနှံတွေကိုမှ ပြည့်လို့ ”

ကျွန်မ ရေဗူးထဲက ရေတစ်ခွက် သောက်လိုက်သည်။

သူ ဆက်ပြောပါသည်။ “မြောက်ပိုင်းဒေသမှာ ကျွန်မနဲ့ ဆုံတဲ့ ဆရာ ဝန်တစ်ယောက်က ဒီလောက်ကလေးသူငယ် သေဆုံးနှုန်းမြင့်တာမျိုး တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးခဲ့ဘူးလို့ ပြောတယ်။ ကျွန်မ လက်ခံပါတယ်။ ဒါ အတော်ဆိုးတဲ့ အချက်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ပြောရမယ်ဆိုရင် မွေးဖွားနှုန်းကို ထိန်းချုပ်တဲ့ သဘာဝနည်းလမ်းတစ်ခုလို့ လည်း ပြောလို့ ရတာပဲလေ”

သည် အမျိုးသမီးကတော့ ကလေးတစ်ယောက်မျှ မွေးဖွားပိုင်ဆိုင်ဖူးမည့် ပုံမပေါ်။ ကိုယ့် ရင်သွေးက ဝမ်းပျက်၊ ဝမ်းလျှော သို့မဟုတ် ငှက်ဖျားဖြစ်ပြီး သေဆုံးရမှုကို သူကြုံဖူးလိမ့်မည် မထင်။ ထိုရောဂါများက ဗမာနိုင်ငံတွင် မွေးကင်းစကလေးများ နှင့် ကလေးငယ်များကို အများ ဆုံး သေဆုံးမှု ဖြစ်ပွားစေသော ရောဂါများ ဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် အာဟာရချို့တဲ့ မှုကလည်း ဘူးလေးရာ ဖရုံဆင့်တတ်ခြင်းကြောင့် ရောဂါအခြေအနေမှာ ပိုမိုရှုပ်ထွေးလေ့ ရှိပါသည်။ ဗမာကလေးငယ် (၅)ဦးတွင် (၃)ဦးမှာ အာဟာရချို့တဲ့ နေသည်။

သောက်လက်စရေကို ကျွန်မ ကုန်အောင် သောက်ချလိုက်သည်။ စားစရာများကတော့ ရောက်လာပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ စားချင် သောက်ချင် စိတ် ကုန်သွားပြီဖြစ်သည်။

“ပြီးတော့ လူတွေကလည်း အမြဲ ပြုံးနေကြတယ် မဟုတ်လား”

“ဗမာလူမျိုးတွေက သိပ်ကို ဖော်ရွေကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ က ကျွန်မတို့ ကို ပြုံးပြနေ ကြတာပါ”

“မြောက်ပိုင်းဒေသမှာ လူတွေအများကြီး မျက်လုံးရောဂါရနေကြတာတောင်မှ သူတို့ ပြုံးရွှင်နေနိုင်ကြသေးတယ်”

ကျွန်မ သူ့ကို ဘယ်လိုများ ပြောနိုင်တော့မှာ လဲ။

“ကျွန်မလည်း အလုံးစုံ ပြီးပြည့်စုံတာကို လိုချင်တဲ့ သူမျိုးပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီမိုကရေစီစနစ်သာ ချက်ချင်းကူးပြောင်းလိုက်ရင် တိုင်းပြည်က ဖရိုဖရဲ ဖြစ်သွားမှာ ပေါ့။ မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး မဖြစ်နိုင် ဘူးလေ”

“ဗမာပြည်သူတွေက ဒီမိုကရက်တစ်အစိုးရတစ်ရပ်ကို မဲပေးခဲ့ကြပြီးပြီလေ။ ၁၉၉၀ ပြည့် နှစ်မှာ ရွေးကောက်ပွဲတွေ လုပ်ခဲ့တယ်။ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ရဲ့ ပါတီ NLD အပြတ်အသတ်နိုင် ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ စစ်တပ်က အာဏာလွှဲပေးဖို့ ငြင်းဆန်ခဲ့တယ်လေ” သူ ဒီအချက်အလက်အသေး စိတ်တွေကို လမ်းညွှန်စာအုပ်ထဲက ဖတ်ထားတာပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

“လွတ်လပ်မှုအတွက် မဲပေးတာ တခြားပဲ။ အမှန်တကယ် လွတ်လပ်မှုရတာက နောက်ထပ် ကိစ္စပဲလေ။ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ပြောင်းလဲတာက အကုန်လုံးကို မတည်မငြိမ်ဖြစ်စေလိမ့်မယ်”

“ဗမာနိုင်ငံရဲ့ အခြေအနေက တည်ငြိမ်မှု လုံးဝမရှိသလောက်ပဲ။ ငွေကြေးလည်ပတ်မှုက ဟာသပြဇာတ်လို ဖြစ်နေပြီး အကျင့်ပျက် ခြစားမှုက နေရာတကာမှာ တွေ့ရမယ်။ စစ်တပ်က မူးယစ်ရာဇာတွေနဲ့ အပေးအယူ လုပ်တယ်။ ငွေဖောင်းပွမှုကတအားမြင့်နေတော့ လူအများ စုက သူတို့ ရှာလို့ ဖွေလို့ ရတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ မလောက်ငကြဘူး။ လျှပ်စစ်မီးတောင် မမှန်ဘူး။ ပိုးသတ်ထား တဲ့ ခွဲစိတ်ခန်းသုံး ကိရိယာ လုံလုံလောက်လောက် မရှိလို့ လူတွေ ခွဲစိတ်ပြီးတာနဲ့ သေကြတယ်”

သူက ကျွန်မကို ဟန်ကိုယ့်ဖို့ ပုံစံမျိုးနှင့် ကြည့်လိုက်ပြီး “ဂျာနယ်လစ်တွေက ပုံကြီးချဲ့ပြီး ပြောကြတာတွေပါ” ဟု ဆိုသည်။ ။

“ကျွန်မ ဂျာနယ်လစ်တွေနဲ့ စကားမပြောခဲ့ပါဘူး။ ဗမာပြည်သူတွေနဲ့ပဲ ကျွန်မ ပြောတာပါ။ ကျောင်းသားတွေ၊ ဆရာဝန်တွေ၊ ဈေးထဲက မိန်းမတွေနဲ့ ပေါ့”

“ဟမ်” သူက ကြက်ရင်ပုံခြမ်းကို ပါးစပ်နှင့် အပြည့်ကိုက်ဝါးလျက်က ပြောသည်။ ။ “သိပ်တော့ ဆိုးလှတယ် မဟုတ်ပါဘူး” သူက အသိအမှတ် ပြုသယောင်ပြောသည်။ ။ ထို့နောက် နောက်တစ်ကိုက်ကိုက်ပြီး မြို့ချလိုက်ပြီး ခပ်တင်းတင်းပုံစံနှင့် မေးသည်။ ။ “ဗမာပြည်သူတွေအတွက် ရှင်က ဘာများ လုပ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာလဲ”

“ဘာမှ မကြိုးစားပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့လို့ ရှင်ပြောနေတဲ့ ပုံစံက နိုင်ငံခြားသား ဧည့်သည် တစ်ဦးအနေနဲ့ သက်သက်လာ ခဲ့တာ မဟုတ်သလို ဖြစ်နေလို့ ပါ။ ပြောပါဦး ရှင်ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲဆိုတာကို”

မေးခွန်းကောင်းတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။ ။ ကျွန်မ စဉ်းစားကြည့်နေမိသည်။ ။ “ပြောဆိုဆွေးနွေး တယ်၊ ပြီးတော့ နားထောင်တယ်”

“ဒီလူတွေရဲ့ လွတ်လပ်မှုအတွက် ကြိုးပမ်းပေးဖို့ ရှင်မကြိုးစားဖူးလား”

ကျွန်မ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် အသံထွက်အောင်ကို ရယ်မိသွားပါသည်။ ။ သူ၏ ပြောပုံ က ကျွန်မအတွက် အတော်ကြီး ခမ်းနားလွန်နေပါသည်။ ။ ဗမာနိုင်ငံရှိ စားပွဲတစ်လုံးတွင် ကျွန်မတို့ နှစ်ဦးထိုင်နေကြသည်။ ။ အနားတွင် တော့ အိပ်ငိုက်နေသော ကင်းစောင့်ရဲဘော်

များကဲ့သို့ ညစာစား သည့် အခန်းအတွင်း စားပွဲထိုးများက ရပ်နေကြသည်။ ကျွန်မတို့ ပြောသမျှကို သူတို့ သဘော ပေါက်ကောင်း ပေါက်လိမ့်မည်။ တစ်ခွန်းမျှ နားမလည်ခြင်းလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။ သူတို့ မသိဘူးဆိုလျှင်တော့ အနေအထားက ပိုလို့ ပင် ဆိုးရွားပါသည်။ “ကျွန်မက အဲဒီလို သဘောမျိုးနဲ့ ဟန် လုပ်မနေပါဘူး။ အဲဒါမျိုးက ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိပ်အထင်ကြီးတဲ့ သဘောမျိုးပဲ။ သူတို့ ရဲ့ လွတ်လပ်မှု ကို သူတို့ ကိုယ်တိုင်ပဲ ကြိုးပမ်းတည်ဆောက်နိုင်မှာ ပါ။ ကျွန်မက လိုက်လေ့လာတဲ့ သဘော လောက်ပါပဲ။ ကျွန်မ မြင်တာတွေကို စာရေးမယ်။ ကျွန်မ လုပ်နိုင်တာက ဒီလောက်ပါပဲ။ ကံဆိုတာ ကတော့ သိပ်အများကြီး မတတ်နိုင်ဘူးဆိုတာပါပဲ”

“နိုင်ငံရေးနဲ့ နွယ်ပြီးရေးတော့ ရှင့်ရဲ့ စာပေက မသန့်စင်တော့ဘူးလို့ ရှင်မထင်မိဘူးလား၊ နိုင်ငံရေးအကျိုးအတွက် အနုပညာကို သုံးတာက ဝါဒဖြန့်တာပဲ ဖြစ်သွားမှာ ပေါ့” သူ ကျွန်မကို ပြုံး သောအပြုံးထဲတွင် ကောက်ကျစ်မှုတွေ ပါနေသည် မှာ သေချာပါသည်။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက နိုင်ငံရေးအကြောင်း သိပ်အများကြီး မရေးပါဘူး။ လူတွေအကြောင်းကိုပဲ ရေးမှာ ပါ” ဒီတစ်ချက်ကတော့ သွေးကြောငှာ ခပ်ဖော့ဖော့ ကျွန်မ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည် ကို နှစ်ဦး စလုံး သိပါသည်။ သေချာသည် က စကားဝိုင်းကို ကျွန်မ စိတ်ကုန်နေပြီဖြစ်သည်။ စောင့်ထိန်း လိုက်နာမည့် စည်းမျဉ်းများ စွာရှိသည့် အနုပညာရှင်များ သည် နိုင်ငံရေးပါလာမည်ကို အဘယ် ကြောင့် တုန်လှုပ်နေပါသနည်း။ မသိတာ၏ ဝတ္ထုတိုများကဲ့သို့ ဖိနှိပ်မှုနှင့် အကြမ်းဖက်မှုများကို ဖီဆန်မည် သို့မဟုတ် သမိုင်းအပေါ်တွင် မတူခြားနား ကွဲပြားသော အမြင်မျိုးတင်ဆက်မည်ဆိုလျှင် ဝါဒဖြန့်ချိရေးဟု ဆိုနိုင်မည်လား။

အစောပိုင်းက တင်းမာမှုမျိုးဖြင့် ကျွန်မကို စကားထပ်ပြောရန် ရုတ်တရက် သူ အစပျိုးလိုက် ချိန်တွင် သူ၏ ပြောဆိုမှုများကို ကျွန်မ သဘောမတူနိုင်ကြောင်း ပြောမိတော့ မတတ်ဖြစ်သွားခဲ့ သည် ။ “ရှင်သိလား၊ ကျွန်မ တစ်ချိန်လုံး ကြိုးစားပြီး ပြုံးတယ်၊ ဆွေးနွေးပြောဆိုဖို့ တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားတယ်။ နိုင်ငံခြားသားတွေက ခြိမ်းခြောက်မှုတစ်ရပ် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သူတို့ နားလည်သ ဘောပေါက်သွားအောင်ပေါ့။ တခြားနိုင်ငံခြားသား ဧည့်သည် တွေမရှိတဲ့ မြောက်ပိုင်းဒေသကတော့ အဆိုးဆုံးပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကလည်း ရောက်အောင်သွားပြီး ဖြစ်အောင် နေပြလိုက်မဟဲ့ ဆိုပြီးတော့ လေ။ သိပ်ပြီး အထီးကျန်တယ်ဆိုရင်တောင်မှ ပေါ့လေ။ အတော်မလွယ်တာ။ ကိုယ့်ကို အဝင်မခံ ချင်တဲ့ နေရာကို ရောက်အောင် သွားရတယ်ဆိုတာက သူတို့ က လှောင်ကြ၊ ပြောင်ကြနဲ့ ။ တခြား လူဖြူတွေလည်း မရှိဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတစ်ချိန်လုံး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် နေနိုင်ခဲ့တယ်။ စိတ်မ ဆိုးဘဲနဲ့ အမြဲတမ်း ပြုံးနိုင်သမျှ ပြုံးထားခဲ့တယ်”

ညစာစားခန်းထဲမှ ဟိုတယ် ဝန်ထမ်းတစ်ဦးက တီဗွီခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်ပါသည် ။ သတင်း အစီအစဉ် စတင်ပါပြီ။ ညစာစားနေသူများကို အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မည်စိုးသဖြင့် တီဗွီဖွင့်သော ဝန်ထမ်းက အသံကို ပိတ်ထားလိုက်သည် ။ သို့သော် စပိန်အနုပညာရှင်နှင့် ကျွန်မတို့ အတွက် တော့ တင်းမာလာနေသည့် စကားပိုင်းကို ရပ်ရန် အခွင့်ကောင်း ဖြစ်သွားပါသည် ။ စီတန်းထား သည့် ဝင်းဝါနေပြီး ချို့မြေန့်လှမည့် သရက်သီး အခိုင်များကို သေတ္တာငယ်လေးများ အတွင်း တစ်ပုံပြီး တစ်ပုံ ထည့်နေသည့် ပုံရိပ်များကို ကြည့်ရန် ကျွန်မတစ်ဖက်သို့ လှည့်လိုက်ပါသည် ။ သရက်သီး များ သန်းနှင့် ချီရှိနေသော နိုင်ငံတွင် ငတ်မွတ်ရန် မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ ထို့နောက် ရိုးရာမပျက်ပြကွက် ဖြစ်သော ပြုံးနေသည့် စစ်ခေါင်း

ဆောင်တစ်ဦးက စက်ရုံသစ်ကို လိုက်လံစစ်ဆေးသည့် သတင်း ထုတ်လွှင့်ပါသည်။ သည် နောက်မှာ တော့ လက်နက်ခဲယမ်း အပြည့်အစုံ တပ်ဆင်ထားသည့် တပ် ရင်းတစ်ရင်းခန့် စစ်သားများ တောတွင်းလမ်းအတိုင်း ချီတက်နေကြသည်။

စပိန်အမျိုးသမီးက တီဗီမှ မျက်နှာလွှဲလိုက်ပြီး နိုင်ငံခြားသား ခရီးသွား ဖြစ်ရသည် မှာ ခက်ခဲ သည့် အကြောင်းများ ထပ်မံ ပြောဆိုနေပါသည်။ ။ ရုပ်အင်္ကျီအဖြူဝတ်ထားသည့် စားပွဲထိုးများက ကျွန်မတို့ ၏ ပန်းကန်များကို လာရောက်သိမ်းဆည်းသွားကြ၏။ စားပွဲဝိုင်းကို ရှင်းလင်းပြီးချိန် ကျွန်မတို့ ထရပ်လိုက်ကြသည်။ ။ အနုပညာရှင် အမျိုးသမီးက ကျွန်မကို ပြုံးပြသည်။ ။ ကျွန်မကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး ပြောသည်။ “မက်ဒရစ်မှာ ပြန်လည်ဆုံဆည်းကြမယ်လို့ ကျွန်မ မျှော်လင့်ပါတယ်”

ဆုံဆည်းကောင်း ဆုံဆည်းပါလိမ့်မည်။ အိမ်အပြန်လမ်း ဘေးကင်းပါစေဟု သူ့ကို ကျွန်မ ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါသည်။ ။

အိပ်ယာဝင်ရန် အသင့်ဖြစ်ချိန်တွင် စပိန်နိုင်ငံဟု အတိအကျမဆိုနိုင်သော်လည်း စပိန်နိုင်ငံ မြောက်ပိုင်း၊ ဘစ်ခေးဒေသအကြောင်း ကျွန်မ တွေးနေမိပါသည်။ ။ ဗမာနိုင်ငံနှင့် တော့ အလွန်ဝေး ကွာပါသည်။ ။ လူသားတိုင်းတွင် တူညီမှုများ ရှိကြသကဲ့သို့ပင် နိုင်ငံတိုင်းတွင် အခြားနိုင်ငံများ နှင့် တူညီသည့် သမိုင်းကြောင်းများ ရှိကြသည် သာ ဖြစ်ပါသည်။ ။ ပြီးခဲ့သည့် ဆယ်စုနှစ် တစ်စုကျော် ကာလက မာရဟု ခေါ်သည့် ပန်းချီဆွဲသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် ကျွန်မ အတူနေခဲ့ဖူးပါသည်။ ။ အာဏာရှင် ဖရန်ကို သေဆုံးပြီဟု ထုတ်ပြန်ကြေညာချိန်တွင် မာရမှာ ကလေးအရွယ်သာ ရှိပါသေး ၏။ သတင်းကြားလျှင် ကြားရချင်း အူစကာဒီမှ က

လေးအားလုံးကို ကျောင်းလွှတ်ပေးခဲ့သည်။ ။ မာရ ကလေးဘဝ၏ အထင်ရှားဆုံး အမှတ်ရစရာမှာ အတန်းဖော်များ နှင့် အတူ လမ်းသွယ်လေးများကို ဖြတ်ကာ သီချင်းဆိုလျက် အော်ဟစ်ပြေးလွှားခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ။ ထိုနေ့ တစ်ရက်လုံးနှင့် နောက် ထပ်ရက်ပေါင်းများစွာ ကြာသည် အထိ ရွာသားများ သည် အာဏာရှင် သေဆုံးမှုအပေါ် ပေါ်ပေါ်ထင် ထင် အောင်ပွဲခံခဲ့ကြပါသည်။ ။

မန္တလေးမြို့၌ ဗမာနိုင်ငံ၏ နှိုးထမှုအသံများ ဖြစ်သည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးက သူ၏ ရောင်းကုန် များ အကြောင်း ဖွဲ့နွဲ့အော်ဟစ်သံ၊ စက်ဘီးဘဲလ်တီးသံများ နှင့် ကားဟွန်းသံများကို နားထောင်နေ မိသည်။ ။ ခန်းဆီးလိုက်ကာကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ပြီး အောက်ဘက်ကို လှမ်းမျှော် ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ။ ဖွဲ့နွဲ့ အော်ဟစ်နေသည့် အမျိုးသမီးသည် ဗန်းအကြီးကြီးကို ခေါင်းတွင် ရွက်ကာ သရက်သီးများ ရောင်းချနေခြင်းဖြစ်သည်။ ။ နောက်တစ်လမ်းသို့ ရောက်သွားသည် အထိ သရက်သီးသည် အမျိုး သမီး၏ သူသစ်သီးများ ချုံမြိန်မှုအား ဖွဲ့နွဲ့အော်ဟစ်သံကို ကျွန်မ ကြားနေရဆဲဖြစ်သည်။ ။ သုံးဘီး နင်းသူများက ပျက်စီး ယိုယွင်းစပြုနေပြီဖြစ်သော နံရံခပ်ပါးပါးတစ်ခု၏ အရိပ်အောက်တွင် တန်းစီ ကာ ရပ်ထားကြသည်။ ။ ကြည့်ရသည် မှာ အရိပ်ရရန် ရည်ရွယ်သည် မှ လွဲပြီး အခြားစိတ်ကူးရှိ ပုံမရပါ။ သူတို့ က ကွမ်းတံတွေးများကို ပုံမှန်ထွေးနေကြသည်။ ။

ကွမ်းတံတွေးများ ။ အနီရဲရဲ ကွမ်းတံတွေးများက နေရာအနှံ့တွင် ရှိနေသည်။ ။ မြေကြီးပေါ်၊ ရေမြောင်းများ ထဲ၊ လှေကားထစ်များ အပေါ်နှင့် နံရံ အောက်ခြေများ တွင် ကွမ်းတံတွေးများ ပေရေ နေသည်။ ။ လတ်လတ်ဆပ်ဆပ် ထွေးထားသဖြင့် တစ်စက်စက်ကျနေသည့် ကွမ်းတံတွေးများ အပြင် အချို့မှာ နီညိုရောင်ပြောင်းကာ ခြောက်ကပ်နေကြသည်။ ။ သည် မြင်ကွင်းများကို မြင်ရသူတစ်ဦး အနေဖြင့်

သွေးများကို မြင်ယောင်သွားမည်သာဖြစ်သည်။ တစ်နိုင်ငံလုံးရှိ မြို့များတွင် ၁၉၈၈ ခုနှစ် က ဆန္ဒပြသူ အများ အပြားအား သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်ကြသည်။ ၈ ရက်၊ ၈ လနှင့် ၈၈ ခုနှစ်။

စစ်အုပ်ချုပ်ရေးဖြင့် အုပ်ချုပ်သော အစိုးရအား သိန်းသန်းချီသော ပြည်သူများက ပြည်လုံး ကျွတ်ဆန္ဒပြပွဲဖြင့် ဆန့်ကျင်ကာ ပါတီစုံ အစိုးရ တစ်ရပ် ပြန်လည်ပေါ်ပေါက်လာရန် တောင်းဆိုခဲ့ကြ၏။ စစ်သားများက လမ်းသွယ်များ ထဲတွင် စခန်းချကာ ပြန်လည်ကာ ပစ်ခတ်ခဲ့ကြသည်။ အပစ်ခံရသူများ ၏ ကိုယ်ခန္ဓာများမှာ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ကြသည်။ ဆန္ဒပြပွဲများ အတွင်း လူပေါင်း ထောင်နှင့် ချီပြီး အသတ်ခံခဲ့ကြရပြီး လူများ စွာထောင်သွင်း အကျဉ်းချခံခဲ့ကြရလေ၏။ နောက်ထပ် ထောင်ပေါင်းများ စွာသော သူတို့ က တိုင်းပြည်ကို စွန့်ခွာပြီး နိုင်ငံရေးအတိုက် အခံများ ၊ တော်လှန်ရေးသမားများ ဖြစ်လာခဲ့ကြသည်။

ဆန္ဒပြသူအများ စုမှာ ကျောင်းသားများ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ဆန္ဒပြပွဲများကို စတင်ခဲ့ကြသူများမှာ ကျောင်းသားများ ဖြစ်သကဲ့သို့ပင် ဆန့်ကျင်တောင်းဆိုသူများကို ဦးဆောင်ခဲ့သူများမှာ လည်း ကျောင်းသားများ ပင် ဖြစ်ခဲ့ကြပါသည်။ ထိုဆန္ဒပြ ကျောင်းသားများ ထဲတွင် အပါအဝင်ဖြစ်ခဲ့ပြီး လက်ရှိအချိန် ပျောက်ကျားတပ်ဖွဲ့ဝင်ဖြစ်နေသော ထိုင်းနယ်စပ်တွင် နေထိုင်သူတစ်ဦးက တကယ်၍ ဩဂုတ်လအတွင်း ဆူးလေစေတီအနီးမှ အချို့သော လမ်းသွယ်လေးများ ထဲသို့ ညသန်းခေါင်ကျော်ချိန် ရောက်ရှိသွားပါက သေဆုံးသွားသူများ ၏ ဝိညာဉ်တို့ အော်ဟစ်သံများအား သူတို့ လဲကျသေဆုံး ခဲ့သည့် မြေကြီးပေါ်မှ ထွက်ပေါ်နေသည် ကို ကြားရမည်ဟု သူက ကျွန်မကို ပြောပြခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မ ရောက်သွားချိန်က ဩဂုတ်လ မဟုတ်၍ များ ပဲလား။ သို့သော် သူတို့ ၏ အော်ဟစ်သံများကို ကြားရရန် ကျွန်မအတွက် မလိုအပ်လှပါ။ အဖြူနှင့်

အစိမ်းကျောင်းစိမ်းဝတ်စုံလေးကို ဝတ်ဆင်ထားဆဲဖြစ်ပြီး ပါးပေါ်တွင် သနပ်ခါးထူထူ လိမ်းထားသည့် ကောင်မလေးများ လမ်းမကြီးပေါ်၌ သွေး အိုင်ထဲတွင် ပုံလျက်သား လဲပြိုနေသည် ။ လှံစွပ်များကြောင့် လူများ သေဆုံးကြရသလို၊ ကျည်ဆန်များကြောင့် လည်း သေကြေကြရ သည် ။ သစ်သားတုတ်ဖြင့် ရိုက်နှက်ခဲ့ကြရာတွင် လည်း မျက်နှာတစ်ခု လုံး စုတ်ပြတ်သွားစေရန် လုံထိန်းတစ်ဦးနှင့် စစ်သားတစ်ယောက်အတွက် အခက်အခဲမရှိလှပါ။

ထိုသို့သော ကိုယ်ခန္ဓာ၏ ပုံရိပ်များကို စာအုပ်များ ထဲတွင် ဖော်ပြ ထားပါသည် ။ ဗမာနိုင်ငံ တွင် တော့ ထိုစာအုပ်များက တရားမဝင်၊ ဖတ်ခွင့် မရှိပေမယ့် ကျွန်မဘန်ကောက်တွင် ဖတ်ခဲ့ရပြီး ဓာတ်ပုံများကိုလည်း လေ့လာခဲ့ပါသည် ။ ဓာတ်ပုံများက ပြောပြနေသည့် က ကျွန်မတို့ အားလုံးနှင့် သက်ဆိုင်အကျုံးဝင်သော အားနည်းချက် တစ်ခု။ အစွမ်းထက်လှသော ဦးနှောက်ကို ဖုံးကွယ်ထား သည် က အင်မတန် ထိလွယ် ခိုက်လွယ်သော အရိုးများ ဖြစ်သည် ဆိုသော အားနည်းချက်ပင်။

ဓာတ်ပုံများက မဆုံးနိုင်အောင် ပြောပြနေကြသည် ။ ဆူးလေစေတီ လမ်းမကြီးထက်က ဝိညာဉ်များကဲ့သို့ ဓာတ်ပုံများ ထဲမှ အော်ဟစ်နေကြ သည် ။ သူတို့ ၏ အော်သံများကား ပကတိ တိတ်တဆိတ်သာ။ သူတို့ ၏ အော်သံများက တုံ့ပြန်မှုတစ်ခုကို သည်းသည်းမဲမဲ တောင်းဆိုနေကြ သည် ။ သို့သော်လည်း မည်သည့် ဘာသာစကားနှင့် တုံ့ပြန်မှုကိုမျှ မရနိုင် တော့ ငိုကြွေးရုံမျှ တစ်ပါး။

နားထောင်ရုံ သက်သက်သာ နားထောင်ကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ လမ်းသွယ်ထဲက အသံများကို ကြားရပါသလား။ မည်သည့် သဘောထားမျှ ထု

တံဖော်ပြောဆိုမှု မပြုဘဲ နားထောင်ကြည့်လိုက်ပါ။ မြင်အောင်ကြည့်ပြီး ရိုးရှင်းစွာ နားထောင်တတ်ပါသလား။ ကျွန်မတို့ နေထိုင်ရာ ကမ္ဘာကြီး က အမြင်နှင့် အကြားအာရုံကို ထိရောက်စွာ အသုံးချနိုင်အောင် သင်ကြားပေးပါ။ ကမ္ဘာလောကကြီး သင်ကြားပေးခဲ့သည် က အခြားသော အရာများ သာ။ အမှတ်တံဆိပ်များ ၊ မျှော်လင့်တောင့်တခြင်း များ ၊ အတွေးအမြင်များ နှင့် အဆုံးအဖြတ် ပေးမှုများ သာ သင်ယူခွင့်ပေးခဲ့ပါသည် ။

သို့သော် နှုတ်ဆိတ်နေပြီး ကြည့်ယုံသက်သက် လုပ်တတ်အောင် တော့ သင်ယူခွင့်မရခဲ့ပါ။ မည်သည့် ဆုံးဖြတ်ချက်၊ ကြိုတင်သတ်မှတ်ချက်မျှ မပါဝင်ဘဲ စောင့်ကြည့်မှု သက်သက်သာလုပ် ခြင်းသည် ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်ခြင်းနှင့် တူညီနေနိုင်ပါသည် ။ အသက်ရှူသွင်းရှူထုတ် ဖြစ်နေသည့် အပေါ် သာ အာရုံစိုက်သိနေပြီး အတွေးအာရုံသိစိတ်မှ စိတ်ကို ဖယ်ခွာထားခြင်းမျိုး လုပ်ရမည့် အလုပ်က အလွန်ရိုးရှင်းသော်လည်း လက်တွေ့တွင် အတွေးပုံရိပ်များ ဖြင့် အမြဲခုန်ပေါက်နေသည့် စိတ်ကို ငြိမ်သက်သွားရန် လုပ်ဆောင်ရသည် မှာ အလွန်ကို ခက်ခဲပါသည် ။ ကျွန်မ မသိရှိသည့် အရာများ စွာ ရှိနေပါသည် ။ သို့သော် မသိခြင်းကို ခက်ခဲပါသည် ။ ကျွန်မ မသိရှိသည့် အရာများ စွာ ရှိနေပါ သည် ။ သို့သော် မသိခြင်းကို မေ့ထားလိုက်ပြီး သို့မဟုတ် မရိုးမသား စိတ်ဖြစ်လာကာ ကိုယ့်ကိုယ် ကို သိလွန်းတတ်လွန်းနေသည် ဟု တစ်ကိုယ်တည်း တွေးနေတတ်သည် ။ ဆိုးရွားလှသည့် အချက် ကတော့ ကျွန်မပြောသည့် အရာများကို ကျွန်မ အမြဲနားလည်သိရှိနေသလားဆိုသော မေးခွန်းပင်။ ပြောပြီးနောက် ခဏကြာမှ ကိုယ့်ပါးစပ်က ဘာပြောထွက်သွားသည် ကို သိမှတ်မိပြီး အနေကြုံရ သည့် အဖြစ်မျိုး ကြုံဖူးကြပါလိမ့်မည်။

ဘုရားသခင်၊ ကျွန်မ တွေးနေမိသည် ။ ဗုဒ္ဓ၊ ခရစ်တော်နှင့် အလ္လာအ

ရှင်တို့ အားလုံးသည် မြို့မှာ ရှိနေသည် ဟု ထင်သည် ။ နံနက် ငါးနာရီ၊ လေးနာရီလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ ဗလီမှ ဝတ်ပြုရန် နှိုးဆော်သံကြောင့် ကျွန်မ နိုးလာခဲ့သည် ။ ကျွန်မ၏ အခန်းကျဉ်းလေးထဲမှ အမှောင်ထုက အပြာ ရောင် ရေပြင်ကျယ်ကြီးကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည် ။ ကျွန်မ ကမ္ဘာလောက၏ ဘယ်နေရာကိုများ ရောက် နေခဲ့ပါလိမ့်။ ကျွန်မ တွေးမရဘဲ ရင်ခုန်သံမြန်လာသည် ။ ခြေထောက်များက မာတောင့်တောင့် အိပ်ယာခင်းပေါ်တွင် တွန့်လိမ်ကောက်ကွေးနေသည် ။ အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခုက နိုးတစ်ဝက် ခြောက် လှန့်နေချိန်တွင် ဗလီမှ အော်သံများကြောင့် ကျွန်မ နိုးသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။ ပိုပိုကျယ်လောင်လာ သည့် အသံများကြောင့် ကျွန်မ လဲလျောင်းလျက်က တုန်ရီနေသည် ။ အိပ်မက်ကို သယ်ဆောင်လာ သည့် စိတ်စနိုးစနောင့်ဖြစ်ဖွယ် ထိုအသံများ ။ သောကဖိစီးလုမတက်ပင်။

ကျွန်မ တဖြည်းဖြည်း နားလည်လာသည် ။ ကျွန်မ မန္တလေးကို ပြန်ရောက်လေပြီ။ အိန္ဒိယ နှင့် ပိုနီးသွားပြီပဲ။ ဗလီက နောက်တစ်လမ်းတွင် တည်ရှိနေသည် ။ ဝတ်ပြုဆုတောင်းသူများ တံခါး များမှ ထွက်ပေါ်လာသည် မှာ အများ အပြားပင် ဖြစ်သည် ။ သူတို့ က အာရဗီဘာသာစကားဖြင့် ရွတ် ဆိုနေခဲ့ကြသည် ။

သို့သော် သူတို့ ရွတ်ဆိုနေကြသည် က ကျွန်မ သင်ယူရန် ကြိုးစားနေသော ဗမာဘာသာ စကားဖြင့်သာ ဖြစ်နေသည် ။

ဘုရားရေ ကျွန်မရဲ့ သင်ယူလေ့လာနိုင်စွမ်းက နှေးကွေးလွန်းလှပါလား။